ROMANUL POLIȚIST

ELLERY QUEEN

CAZUL KAREN LEITH

Editura MARIANNE

ELLERY QUEEN

CAZUL KAREN LEITH

Cele mai frumoase

ROMANE POLIŢISTE

Coperta de: ADRIANA IONIŢĂ

Ediţia de faţă a folosit ca text de bază traducerea semnată de Maria Decuseară, apărută în cadrul Editurii Omnia din Bucureşti, în anul 1943. La transcrierea textului am aplicat normele ortografice în vigoare şi am efectuat unele modificări stilistice impuse de nivelul actual al exigenţelor editoriale. Romanul este completat cu o nuvelă de celebrul poet şi prozator american Edgar Allan Poe, considerat şi creatorul literaturii poliţiste, în traducerea scriitorului Ion Vinea (1895-1964).

ELLERY QUEEN

CAZUL KAREN LEITH

Traducere de Maria Decuseară

Editura MARIANNE

București - 1993

I.S.B.N. 973-9088-07-4

CAPITOLUL I

În ziua cînd i se decernă , lui Karen Leith, marele premiu de literatură, fericitul ei editor fu încîntat de a-şi fi putut decide eroina să apară în public. D-ra Leith, merse chiar pînă acolo, încît consimţi ca minunata sa grădină japoneză, situată în spatele cochetei case din Washington Square, să servească de cadru acestei manifestări în acelaşi timp mondenă şi literară.

Laureată a marelui premiu de literatură !

Această distincţie izbutise să producă o oarecare impresie asupra timidei femei, frumoasă încă în pragul celor patruzeci de ani, venită fără vîlvă din Japonia; şi de atunci ducea o viaţă izolată în dosul pereţilor opaci ai casei din Washington Square, unde scria romane minunate, pigmentate cu străluciri bogate.

Puţinele persoane admise lîngă domnişoara Karen, erau de acord în această zi memorabilă, că celebra romancieră nu le păruse niciodată atît de însufleţită şi surîzătoare; alţii, mult mai numeroşi, o vedeau pentru prima dată.

Karen îşi primea musafirii mai de vază într-un mic pavilion situat în mijlocul grădinii exotice, în timp ce prepara ceaiul după un ceremonial cunoscut în Japonia sub numele Cha-no-yu. Auzind-o fredonînd cîntecul ritual cu o uşurinţă surprinzătoare, s-ar fi crezut că fusese scris în limba sa maternă, vorbită înainte de engleză. Învîrtea un bastonaş într-un vas de ceramică veche umplut cu praf de ceai verde; o femeie foarte bătrînă, în kimono, stătea tăcută în spatele ei, ca o zeitate protectoare.

Răspunzînd unei întrebări cu privire la bătrîna femeie, Karen Leith, spuse:

- Se numeşte Kinumé. Este un înger al blîndeţii şi devotamentului. O am lîngă mine de... oh ! de secole.

O umbră de neînţeles trecu pe faţa frumoasă şi obosită a romancierei. Un invitat observă:

- Are tipul japonez, mignon, dacă aş putea să mă exprim astfel. Dumnezeule ! cît este de mică !

Karen murmurînd cîteva cuvinte nedesluşite pentru auditoriu, bătrîna femeie se înclină adînc înainte de a ieşi.

- Kinumé înţelege perfect engleza, cu toate că n-a învăţat niciodată s-o vorbească curgător, explică Karen pe un ton de scuză. Este născută într-una din insulele Liou Kiou scăldate de Marea Chinei Orientale. Indigenii sînt încă mai mici dar mai bine proporţionaţi decît japonezii propriu-zişi şi sînt cunoscuţi pentru blîndeţea caracterului lor.

Un tînăr, înalt, purtînd un pince-nez spuse:

- Nu cred că spun prea mult cînd afirm că locuitorii din Liou Kiou nu cunosc armele mortale de peste trei secole.

- Insule fericite, observă domnul cel înalt.

- Ne puteţi da un exemplu despre această blîndeţe de caracter, domnişoară Leith ?

Figura romancierei se lumină de unul din acele surîsuri rare.

- Un paradis, unde crima este necunoscută !

Aceasta pare prea frumos ca să pară adevărat.

- Ceea ce nu-i împiedică pe japonezi să fie celebri pentru crimele lor, - interveni editorul d-rei Leith.

Karen îi aruncă o privire înainte de a trece vasul din mînă în mînă. Un critic literar îi puse o întrebare.

- Gustă-l... Nu, nu-mi amintesc de Lafcadio Hearn[1]. Aveam abia şapte ani la moartea sa. Dar tatăl meu îl cunoscuse bine; ocupau amîndoi o catedră la Universitatea Imperială... Ceaiul meu este delicios, nu-i aşa ?

Întrebarea se adresa tînărului înalt cu pince-nez, dl. Queen, autorul unui oarecare număr de romane poliţiste, care

[1] Scriitor american (1850 - 1904) născut într-o insulă din Marea Ionică. (N.e.)

luase vasul din mîinile d-rei Leith. Dl. Queen îşi opri o strîmbătură fără voie, şi răspunse:

- Un nectar !

Apoi trecu vasul vecinului său, un uriaş între două vîrste, cu spatele încovoiat de studiu, care-l trecu mai departe fără să-şi fi muiat buzele.

- Voi pune totul laolaltă, Karen, afară de microbi, explică uriaşul cu un zîmbet silit.

Această butadă fu primită cu un hohot de rîs; toată lumea ştia că d-rul John MacClure o cunoştea pe Karen Leith mai bine ca oricine şi că nu va trece mult pînă cînd îi va da numele său ! Ochii săi albaştri deschişi, cu privirea ciudat de pătrunzătoare, aproape nu părăseau faţa ei.

- Fie, doctore ! exclamă o femeie de litere... Ce lipsă de simţ poetic !

- Acesta îl am comun cu microbii, - răspunse MacClure.

Chiar şi Karen schiţă un zîmbet.

Manning, de la World, care tocmai îşi amintise data aproximativă a morţii lui Lafcadio Hearn, spuse ezitînd:

- Iartă-mă, d-ră Leith... dacă memoria mea nu mă înşeală aceasta v-ar da aproape patruzeci de ani.

Karen începu prepararea delicată a unui alt castronaş cu ceai.

- Foarte curios, murmură dl. Queen. Viaţa începe la patruzeci de ani, eram sigur de asta.

Privirea timidă şi rezervată a lui Karen se întoarse spre dr. MacClure; ea răspunse:

- Este o coincidenţă, d-le Queen. Viaţa începe la cincizeci de ani pentru unii şi la cincisprezece pentru alţii... Începutul vieţii corespunde cu cel al fericirii.

Femeile se priviră reciproc, înţelegînd sensul cuvintelor lui Karen. Fericită muritoare care reuşise să se facă iubită de alesul inimii ! Una din ele întrebă cu răutate pe d-rul MacClure care era părerea sa asupra chestiunii.

- Nu mă mai ocup de naşteri, răspunse el scurt.

- John ! - protestă Karen.

- Cu alte cuvinte începutul vieţii nu mă interesează. Numai sfîrşitul contează în ochii mei. Nimeni nu simţea nevoia să-i completeze gîndul. Fiecare ştia că doctorul MacClure era un duşman neîmpăcat al morţii.

Se făcu linişte. De la acest om obişnuit să lupte contra morţii emana o putere care reducea la tăcere pe muritori. D-rul MacClure părea a nu se teme de cei mai virulenţi microbi, sterilizaţi de atingerea sa... Dispreţul său pentru bani şi onoruri făcuse din el un personaj de legendă cu toate insinuările josnice ale invidioşilor care atribuiau atitudinea sa tocmai averii sale imense şi gloriei. Considera oamenii în general ca pe insecte care-şi urmau scopul pe măsura lor. Fiinţe neînsemnate bune cel mult de a servi pentru experienţe de laborator. Cînd acestea îl supărau, d-rul MacClure le îndepărta cu o simplă mişcare a mîinii sale antiseptice şi păroase.

Era un om neîngrijit şi distrat acest medic celebru, îmbrăcat în toate anotimpurile şi de cînd lumea cu un costum închis, mototolit, prăfuit şi care atîrna pe el. Un om viguros şi surmenat care, cu toate că nu arăta vîrsta, părea centenar. Printr-o curioasă ironie a soartei, acest savant, în faţa căruia semenii săi stăteau ca nişte copii speriaţi, nu era, în afara domeniului ştiinţific, el însuşi, decît un copil furios, nehotărît, timid şi complet inconştient de efectul pe care-l producea.

Privirea pe care o arunca lui Karen în liniştea generală era aceea a unui copil aflat în încurcătură către mama sa. "De ce această tăcere generală ?" părea că spune privirea lui. Karen întrebă cu imteres:

- Nu ştii unde este Eva, John ?

- Eva ? Cred că am zărit-o.

- Prezent, întrerupse o tînără fată din uşa pavilionului.

- Iat-o, spuse doctorul cu un zîmbet de uşurare. Te distrezi fetiţa mea ?...

- De unde vii draga mea ? întrebă Karen. Vă cunoaşteţi d-le Queen, d-ra MacClure, dl. Manning...

- Cred că cunosc pe toată lumea, întrerupse Eva Mac-

Clure, cu un zîmbet de politeţe.

- Afară de mine, protestă dl. Queen ridicîndu-se în picioare. Încîntat, d-ră MacClure.

Eva MacClure nu-l luă în seamă şi-l privi pe tatăl său cu ochi severi.

- Tată, nodul de la cravata ta a ajuns iar după ureche !

- Oh ! suspină Karen, am renunţat să-l mai fac să fie vreodată prezentabil.

- N-are nici o importanţă, mormăi doctorul MacClure retrăgîndu-se într-un colţ.

- Sînteţi şi dvs. scriitoare, d-ră MacClure ? întrebă un poet cu vocea tremurătoare.

- Nu sînt bună de nimic, răspunse tînăra fată cu un ton dulce. Mă ierţi Karen ? Cred că am zărit pe cineva.

Şi, lăsînd acolo pe poetul buimăcit, fugi şi se pierdu între grupurile gălăgioase de invitaţi, cărora servitoarele japoneze recrutate pentru acea seară, le serveau mîncăruri exotice.

- Fiica dvs. este adorabilă, doctore ! exclamă o rusoaică entuziastă, autoare a mai multor cărţi. O fiinţă plină de viaţă şi sănătate !

- Nici n-ar fi putut fi altfel, răspunse doctorul îndreptîndu-şi cravata. Un specimen perfect al speţei, produs al îngrijirilor neîncetate şi ştiinţifice.

- D-ra MacClure are ochi admirabili, observă poetul cu banalitate. Îmi pare rău numai că este atît de mîndră.

- Oh ! Eva trece printr-o criză de mizantropie; aşa este la vîrsta ei, răspunse Karen zîmbind. Mai doreşte cineva ceai ?

- Te admir că ai găsit timp să veghezi asupra educaţiei fiicei d- tale, doctore, reluă scriitoarea rusă.

Privirea furioasă a d-rului MacClure trecu de la poet la rusoaică. Amîndoi aveau dinţi stricaţi; şi pe deasupra savantul avea groază de a întreţine o conversaţie.

- John găseşte timp să se ocupe de toate şi de toţi, afară de el însuşi, interveni cu însufleţire Karen. Nu şi-a permis o

singură zi de odihnă de ani de zile, şi numai Dumnezeu ştie cum se surmenează ! Doriţi ceai ?

- Tributul geniului, spuse editorul lui Karen surîzînd invitaţilor. Pentru ce Dumnezeu doctore, ai renunţat să te duci la Stockholm în decembrie trecut. Numai d-ta poţi trata cu un asemenea dispreţ savanţii hotărîţi să-ţi acorde marele premiu internaţional pentru medicină !

- N-am avut timp, mormăi d-rul MacClure.

- John este absolut incapabil de dispreţ, declară Karen. Este un copil mare.

- Acesta este motivul pentru care vrei să te măriţi cu el, draga mea ? întrebă rusoaica din ce în ce mai entuziastă.

Karen zîmbi.

- Doriţi ceai, d-le Queen ?

- Ce temă de roman ! strigă o invitată. Laureaţii a două premii importante ale anului, sau mai bine zis două genii, amestecîndu- şi ereditătile pentru a procrea...

- Doriţi ceai ? întrebă liniştită Karen Leith.

D-rul MacClure fulgeră cu o privire elementul feminin înainte de a părăsi pavilionul.

Într-adevăr, pentru marele savant viaţa începea la cincizeci şi trei de ani. Pentru el, problema vîrstei nu existase; dar această revenire a tinereţii îl distra şi îl supăra în acelaşi timp. Primise cu nepăsare titulu de laureat al premiului internaţional pentru medicină deoarece văzuse numai părţile neplăcute: intervi-uri ale ziariştilor, invitaţii insistente să onoreze cu prezenţa sa nenumărate congrese şi alte corvezi de acest fel. Nici măcar nu plecase la Stockholm să-şi culeagă laurii, atît era de absorbit de cercetările pe care le făcea la Fundaţia Cancerului. Congresul din Stockholm avusese loc în decembrie; luna mai îl găsea încă la New-York.

Atunci cînd, pe neaşteptate, îşi dăduse seama de dragostea sa pentru Karen Leith, fusese tulburat peste măsură. În zadar căutase să se aducă singur la raţiune, luni de-a rîndul... Astăzi încă, sentimentul slăbiciunii sale îl supăra. Să se îndră-

gostească la cincizeci de ani trecuţi, de o femeie pe care o cunoştea de douăzeci de ani ! Era ridicol. D-rul MacClure îşi amintea de Karen la şaptesprezece ani, cînd aceasta îşi sîcîia tatăl cu întrebări privitoare la Shakespeare, în căsuţa din Tokio a profesorului Leith...

Cu douăzeci de ani în urmă, d-rul MacClure tînăr încă, fusese atras în Japonia de primele sale cercetări asupra cancerului.

Pe Karen o pierduse complet din vedere între 1918 şi 1927. Ce copilărie ! Desigur, în amintirea vechii lor prietenii, Karen îl luase ca medic atunci cînd se stabilise la New-York. Era un motiv în plus ca să se limiteze doar la legături profesionale.

Fusese însă cu totul altfel. Liniştit după plimbarea pe care o făcu în grădina japoneză plină de invitaţi, doctorul se trezi surîzînd. Acum cînd vinul fusese tras, trebuia să recunoască frumuseţea acestei noi tinereţi. Privi luna, astrul îndrăgostiţilor şi un elan de licean sentimental îl făcu să dorească să fie singur cu Karen în această grădiniţă, îmbălsămată de parfumuri exotice.

CAPITOLUL II

Rezemată de balustrada podeţului rustic, Eva MacClure privea cu ochi trişti bazinul întunecat în care se reflecta luna. Era atît de mic acest bazin, încît atunci cînd un peştişor auriu înghiţea o insectă în mijlocul cercului alb, undele concentrice atingeau marginile în trei secunde. Eva era sigură de această cifră căci numărase distrată pînă la trei.

Un parc în miniatură. Totul era la aceeaşi proporţie: pomii pitici care închinau spre apă ramurile lor noduroase, încărcate de fructe parfumate, puntea, bazinul, vocile îndepărtate ale invitaţilor lui Karen, şirurile de lampioane japoneze ce se legănau la adierea vîntului, straturile pline de flori exotice: azalee, irişi, bujori... Eva avu impresia că se găsea, adolescentă crescută prea repede, în împărăţia păpuşilor.

- Ce-i cu mine ? se întrebă ea cu grije privind un cerc ce se întindea pe apă.

Întrebare la care căuta cu disperare răspunsul de cîtăva vreme, de cînd încetase să mai fie o plantă viguroasă ce creştea sub pămînt ferită de orice impresii reale, bucurie sau durere.

D-rul MacClure îşi alesese un pămînt bogat. Copilăria Evei se scursese într-un rai pămîntesc măturat de vînturile marine care aduceau parfumurile amărui ale florilor sălbatice. Apoi, doctorul îşi trimisese fiica în cele mai bune pensioane, îi oferise distracţii şi toalete, educatoare competente şi bani de buzunar; izbutise, mai ales, să facă din casa sa, un cămin pentru copilul orfan şi să supravegheze educaţia sa morală cu aceeaşi pricepere ca şi higiena sa corporală.

Ani de evoluţie lentă, lipsiţi de emoţii profunde. Eva simţea schimbarea care se producea în ea - chiar plantele trebuie să aibă o vagă noţiune a creşterii lor - dar scopul final rămîne prea nedesluşit pentru ca ochii săi copilăreşti să-l poată descoperi. Străbătuse această perioadă a existenţei sale înconjurată de un fel de nimb, fericită cum numai plantele pot fi.

Apoi, deodată, orizontul se întunecase ca şi cînd o eclipsă monstruoasă lipsise pentru totdeauna natura de soare. Într-un timp foarte scurt, frumoasa plantă gata să îmbobocească, se transformase într-o fiinţă bizară şi melancolică. Alimentele îşi pierdură tot gustul, colecţiile de mode încetară s-o mai intereseze, cele mai bune prietene i se părură fără farmec, se plictisea la teatru ca şi la cocktail-party-uri şi căuta singurătatea.

Chiar Brownie, calul său preferat de călărie avu de suferit

pînă în ziua cînd se răzbună de o nedreptate atît de strigătoare, aruncînd-o la pămînt într-o alee din Central-Park. Eva mai simţea încă durerea de pe urma acestei căzături.

Diagnosticul acestor simptome ce tulburau o minte tînără, într-o primăvară vicleană, era de fapt uşor de stabilit. Din nenorocire d-rul MacClure, era prea absorbit de propria sa idilă ca să poată vedea dincolo de vîrful nasului, într-un moment cînd perspicacitatea sa ar fi fost mai necesară decît oricînd.

- Aş vrea să mor, mărturisi cu glas tare Eva imaginii lunii din basm.

În acea clipă Eva MacClure dorea acest lucru cu adevărat.

- De ce ? întrebă o voce bărbătească tînără şi veselă.

Podeţul scîrţîi şi paşii unui bărbat îl făcură să se cutremure sub picioarele tinerei disperate. Un bărbat era în spatele ei ! Un val de căldură se ridică în obrajii Evei. Ar fi fost într- adevăr prea ridicol să fi...

- Pleacă, articulă Eva.

- Ca să am pe conştiinţă pînă la sfîrşitul zilelor, moartea d- tale ? Mulţumesc.

- Nu fii obraznic. Lasă-mă.

- Nici nu mă gîndesc. Apa poate ispiti o persoană chinuită de ideile sinuciderii şi...

Eva se întoarse dintr-o dată cu ochii aprinşi de furie.

- Nu vorbi prostii. Bazinul n-are nici două picioare adîncime.

Necunoscutul era un tînăr aproape tot atît de înalt ca doctorul MacClure şi care se prezenta foarte bine. Circumstanţă agravantă. Eva nu ştia prea bine de ce, purta şi un smoching fără cusur; sub privirea sa pătrunzătoare ea se simţi roşind ca un copil prins cu greşeala. Hotărîtă să nu-i dea nici o importanţă Eva îi întorse spatele.

- Ascultă, reluă el, trebuie să mai stăm de vorbă,simt că am oarecari răspunderi... Dacă nu ai de gînd să te îneci

ce aştepţi pe această punte ? O insolaţie mortală de clar de lună ?

Nedoritul se sprijini lîngă ea. Eva simţi un corp atingîndu-l pe al său dar privi apa cu încăpăţînare.

... Slavă Domnului eşti prea tînără ca să fii scriitoare. Prea tînără şi prea disperată. Cum te numeşti ?

- Eva MacClure, dacă ţii neapărat să ştii. Şi aş vrea să te duci la naiba.

- Eva MacClure ! Fiica bătrînului John ? Perfect...

Tînărul părea încîntat.

... Aşadar nu aparţii acestei bande de snobi adunaţi aici în astă seară ! Cu atît mai bine. Sînt încîntat.

- Adevărat ? spuse Eva pe cel mai neplăcut ton.

- Nu pot suferi scriitorii. O clică de pseudo-artişti... şi nici o femeie frumoasă pe care s-o poţi privi.

- Karen Leith este foarte frumoasă.

- După treizeci de ani nici o femeie nu merită acest calificativ. Frumuseţea înseamnă tinereţe. Urmează apoi artificiul care se numeşte "farmec". D-ta n-ai nimic de invidiat viitorei d-tale mame vitrege, dimpotrivă.

Eva tresări.

- Eşti cel mai obraznic...

- Văd oamenii aşa cum sînt, declară cu nepăsare tînărul.

- Cum... îndrăzneşti ?

Eva era gata să jure că în viaţa ei nu întîlnise un om mai nesuferit.

- Hm ! făcu el examinîndu-i profilul. Clar de lună. O fată frumoasă privindu-şi imaginea în apă... contrariu aparenţelor mai sînt speranţe.

- Fac foarte rău că-ţi răspund. Priveam peştişorii aurii şi mă întrebam la ce oră din zi sau din noapte dorm.

- Cum ! exclamă nesuferitul personaj. Să te gîndeşti la peştişorii aurii într-un astfel de decor ? Simptomul este din cele mai grave.

Eva se întoarse şi-l măsură cu o privire rece.

- Aş putea şti cu cine vorbesc ?

- Îmi place mai mult asta. Considerăm orice reacţie pozitivă - furia de exemplu - ca un semn bun în cazurile morbide. Mă numesc Scott.

- Pleacă te rog, d-le Scott.

- Richard Barr Scott. Numeşte-mă-"doctore" sau "Dick" cum doreşti.

- Ah ! făcu Eva cu voce slabă. Celebrul doctor Scott !

Odorul femeilor frumoase din New-York. Medicul la modă al cărui cabinet luxos de consultaţie din Park Avenue nu se golea de "pacientele" gătite ca pentru a merge la un cocktail-party la Ritz ! Zvonurile ce parveniseră în privinţa sa, la urechile distrate ale Evei, erau entuziaste în unanimitate.

- Înţelegi acum interesul pe care ţi-l port ? reluă doctorul Scott. Un reflex profesional nimic mai mult... Aşează-te te rog.

- Cum ?

- Aşează-te te rog.

- Să mă aşez ? murmură Eva prinsă de o nelinişte neaşteptată cu privire la pieptănătura sa. De ce ?

Doctorul Scott aruncă o privire în jurul său. Miile de licurici şi vocile îndepărtate ale comesenilor nu tulburau liniştea lor în acest colţ de grădină japoneză. Eva simţi pe mîna sa goală atingerea unei palme reci şi puternice care făcu să i se încreţească pielea. Senzaţie neplăcută... îşi retrase mîna în grabă.

- Cît eşti de copil ! observă d-rul Scott pe un ton părintesc. Aşează-te şi scoate-ţi pantofii şi ciorapii.

- Niciodată !

- Descalţă-te ! ordonă celălalt cu o voce pe neaşteptate ameninţătoare.

În clipa următoare Eva se trezi stînd pe marginea bazinului, ascultînd supusă ordinele primite. "Visez" gîndi ea pentru a-şi justifica purtarea.

- Între noi doi acum, reluă d-rul Scott aşezîndu-se alături de ea. Ah ! ce picioare frumoase. Picioarele frumoase... moaie-

le te rog în apă.

Cu toată marea ei mirare, Evei începu să-i placă situaţia fantastică ce părea inspirată de o poveste cu zîne. "Nu-i un doctor ca ceilalţi" gîndi ea cu regret. "Admiratoarele sale n-au exagerat nimic".

- Ce linie ! murmură d-rul Scott pe un ton visător.

Eva resimţi, cu uimire, un elan de gelozie. Nu era prima dată cînd juca această comedie absurdă... făcea parte din tehnica sa profesională. Un medic la modă ! Eva ridică nasul în semn de dispreţ şi o parte din plăcerea sa se risipi. Fiica d-rului MacClure cunoaşte valoarea exactă a d-rului Scott şi a celor de felul său... paraziţi care exploatau prostia femeilor, nimic mai mult.

Ei bine ! D-rul Scott se va osteni degeaba de data aceasta. Crede, fără îndoială, că a prins încă un peşte în plasa sa ? Fiica d-rului MacClure ! Va fi o bună reclamă pentru el dacă ar deveni o vizitatoare nelipsită a cabinetului său de consultaţii.

Eva întinse mîna să apuce un ciorap cînd simţi degete de fier încercuindu-i gleznele şi scufundîndu-i-le în apă.

- Să nu ne mai mişcăm, spuse d-rul Scott.

Răcoarea apei îi învălui picioarele arzătoare ajungîndu-i pînă la genunchi.

- E plăcut ? întrebă pe un ton distrat doctorul.

Indignată contra ei însuşi, Eva nu găsi nimic mai bun să răspundă decît un slab:

- Da.

D-rul Scott păru a se trezi dintr-un vis adînc.

- Perfect. Acum tînăra mea prietenă eşti rugată să răspunzi la cîteva întrebări.

Eva se revoltă pentru o clipă. Dar apa era atît de răcoroasă încît se linişti tot atît de repede.

D-rul Scott dădu din cap ca şi cum ar fi prevăzut reacţiunea.

- Picioarele înfierbîntate înseamnă dispoziţie furioasă şi invers. Remediu fără greş, vara.

- Este vorba de o pregătire obişnuită, dr. Scott ? Există un bazin în cabinetul d-tale de consultaţie ? Prin ce artificiu înlocuieşti clarul de lună ?

- Oh ! făcu d-rul Scott drept răspuns.

Eva îşi mişca cu plăcere degetele picioarelor în apă, suspinînd:

- Fără îndoială acest lucru nu s-ar fi întîmplat dacă domnişoara Karen nu ne-ar fi dat să mîncăm suk-yaki.

- Sîntem nevoiţi a ne gîndi şi la alte cauze decît la aceasta, într-un astfel de caz. De obicei contemporanii noştri n-au în minte idei de sinucidere. Ce vîrstă ai ?

- Ce îndrăzneală !

- Cum spuneai ?

- Douăzeci de ani, murmură cu supunere Eva.

- Digestia ?

- Foarte bună.

- Poftă de mîncare ?

- Pînă în ultimul timp înghiţeam ca un căpcăun, spuse Eva încruntată.

D-rul Scott privi cu atenţie spatele ei drept, braţele mlădioase, silueta fină mîngîiată de lumina lunii.

- Hm ! făcu el. Este satisfăcător, foarte satisfăcător.

Eva zîmbi în întunericul argintiu. O poftă de mîncare prea mare era duşmanul comun al celor mai multe femei, hipnotizate de cifra cîntarului.

- Cît cîntăreşti ? urmă doctorul.

- O sută optsprezece livre[1], dezbrăcată.

- Bine. Faci destulă mişcare ?

- Numai calul meu face mai multă decît mine.

- Nu simţi vreo oboseală sau durere cînd te scoli dimineaţa ?

- Doamne sfinte, nu !

- Dormi bine ?

Eva scoase un mic strigăt şi trase repede picioarele din

[1] 53,5 Kg. (N.ed.)

apă. Un peştişor auriu, care luase degetul ei drept cîrligul undiţei, o muşcase de picior. Revenindu-şi din surpriza sa, Eva muie din nou picioarele în bazin.

- Ca un bursuc, răspunse ea.

- Visezi mult ? făcu după o pauză d-rul Scott, făcîndu-se că nu observase nimic.

- Cîteodată da. De prisos să mă întrebi ce visez. Nu-ţi voi spune.

- Mi-ai răspuns deja, declară d-rul Scott scurt. Să vedem... da, lăsăm bolnavului grija de a-şi pune propriul său diagnostic. Această metodă are puncte bune în cazurile psihice şi nu văd nimic fiziologic pentru moment în cazul d-tale. Cărei cauze atribui această tulburare ?

Eva îşi trase picioarele afară din apă. Aşezată turceşte, îl măsură cu răceală.

- N-ai înţeles nimic din situaţie, spuse ea. Cînd ai venit pe neaşteptate, repetam rolul pe care trebuie să-l joc într-o... într-o piesă la patronaj.

- Aş vrea să mor -, repeta d-rul Scott cu un aer gînditor. Ce frază neinspirată atunci cînd te adresezi unui auditoriu de copii !

Privirile lor se întîlniră; apoi Eva cu inima bătînd îşi întoarse privirea.

...Şi această curiozitate bolnăvicioasă pentru obiceiurile peştişorilor aurii ! urmă tînărul. Ai cel puţin confidente ?

- Cu duzinele.

- Spune-mi un nume. Cunosc pe unele din prietenele d-tale.

- Karen, de exemplu, murmură Eva, căutînd cu disperare un alt nume.

- Prostii. D-ra Leith este o umbră nu femeie. Şi pe deasupra are de două ori vîrsta d-tale.

- Femeile nu mă interesează.

- Şi bărbaţii ?

- Îi urăsc !

D-rul Scott fluieră încet, ca şi cum s-ar fi făcut deodată lumină în mintea sa. Se întinse pe marginea bazinului cu capul sprijinit pe palme.

- Eşti iritabilă, nu-i aşa ?

- Cîteodată.

- Simţi crampe în picioare ca şi cum ai avea poftă să dai un picior cuiva ?

- N-am spus niciodată...

- Şi roşeşti de visele d-tale. Eu...

- Dr. Scott !

- Bineînţeles, te priveşti în oglindă mai des ca de obicei, continuă celălalt surîzînd lunii.

Lacrimi de furie izbucniră din ochii Evei.

- Cum poţi...

Se întrerupse ruşinată pentru că fusese astfel descoperită. "Cum se poate căsători o femeie cu un doctor" ? se întrebă ea în gînd. "Trebuie să fie oribil să trăieşti cu... cu un stetoscop viu căruia nu-i poţi ascunde nimic !: Era adevărat. Tot ceea ce-i spusese era exact şi foarte tulburător. Niciodată nu crezuse posibil să urască pe cineva aşa cum îl ura în această clipă pe d-rul Scott. Exercitarea medicinii ar trebui să fie interzisă bărbaţilor tineri... şi acesta abia trecuse de treizeci. Cum putea fi lipsit de tact...

- Un caz biologic foarte simplu, murmură d-rul Scott cu o voce visătoare.

Eva simţi arsura privirii lui pe spatele ei gol.

- Un rău indispensabil pentru perpetuarea speţei.

- Eşti o fiinţă oribilă !

- O făptură strălucitoare. Primăvara, douăzeci de ani... Urăşte bărbaţii şi spune... cerule !...

Eva îşi privi pe furiş imaginea în oglinda bazinului. Un fenomen se producea în ea grăbindu-i bătăile inimii.

...N-ai fost niciodată îndrăgostită, bineînţeles ?

Eva se sculă în picioare.

- Am auzit destul. Bună seara.

- Oh ! Am atins punctul dureros. Aşează-te din nou.

Se supuse. Un clocot interior îi oprea respiraţia. Oh ! să fugă de acest om nesuferit !

...Dragostea, iată singurul remediu. Reţeta d-rului Scott pentru tinerele fete. Aceasta îţi va reda echilibrul.

- Bună seara, repetă Eva, gata să plîngă.

Dar nici nu făcu gestul de a se ridica.

- Ocupă-te de trusou, mărită-te şi vindecarea va fi radicală.

Eva aştepta ocazia să se răzbune. Fără să întoarcă capul, îşi puse încet ciorapii şi pantofii. D-rul Scott tăcea mereu, licuricii străluceau slab în umbră, vocile păreau că provin din altă planetă, zgomotul făcut de peştişori puncta totul: liniştea, încordarea clipei, duşmănia duioasă.

Un medic !

Eva se sculă cu o încetineală studiată. Apoi se întoarse către tovarăşul ei, sigură de ea, de tinereţea şi frumuseţea sa. Era rîndul ei să-l privească de sus; cu faţa calmă şi inima bătînd, Eva se simţea triumfătoare ca un cavaler care priveşte cu dispreţ cadavrul balaurului doborît, îşi înăbuşi un hohot de rîs batjocoritor şi dorinţa nebună de a pune piciorul pe pieptul tînărului.

Pentru întîia oară în viaţa sa, Eva se juca cu focul... şi noţiunea primejdiei o ameţea.

- Îmi voi aminti de reţeta d-tale doctore, spuse ea coborînd privirea pînă la el.

Eva găsi o furie neînţeleasă în ochii negri care reţineau pe ai săi. Timpul se oprea în loc; Eva crezu că se simţise cuprinsă de două braţe muşchiuloase, pămîntul păru că-i fuge de sub picioare şi arborii începură să se învîrtească; dar nu mai văzu nimic decît jocul muşchilor d-rului Scott gata să sară.

- Eva ! o chemă vocea tatălui său.

Sîngele îi îngheţă în vine. D-rul Scott se ridică scuturîndu-şi hainele.

...Te-am găsit în sfîrşit, bombăni d-rul MacClure făcînd să

scîrţie podeţul sub greutatea sa.

Observînd pe tovarăşul fiicei sale se opri, brusc. Eva se strecură între cei doi bărbaţi, răsucind batista în mînă.

Învelişul de gheaţă căzu de pe umerii Evei şi inima ei începu să bată cu voioşie. Ce caraghioşi erau aceşti doi bărbaţi, gata să se măsoare cu privirile !

- Îţi prezint pe d-rul Richard Barr Scott, tată, spuse Eva pe un ton liniştit.

- Ah ! făcu d-rul MacClure.

- Foarte onorat, îngînă d-rul Scott, băgîndu-şi mîinile în buzunar.

"E furios" gîndi Eva cu bucurie.

- Numele d-tale nu-mi este necunoscut, - mormăi d-rul MacClure.

- Foarte amabil, răspunse d-rul Scott pe acelaşi ton.

Văzîndu-i faţă în faţă, ca doi adversari, Eva era gata să cadă jos de fericire.

CAPITOLUL III

Logodna Evei MacClure cu d-rul Richard Barr Scott fu sărbătorită în iunie.

Cîteva zile după aceasta, într-o seară caldă, aşezată lîngă d-rul MacClure în grădina lui Karen, Eva începu cu o voce şovăitoare:

- Aş vrea să-ţi cer un sfat, tată. Este vorba de Richard şi de mine...

Eva îşi privi mîinile şi reluă cu greutate:

- Trebuie să-i spun adevărul ? Ştii ce vreau să spun...

Privirea d-rului MacClure căzu asupra ei. Savantul părea mai hărţuit ca de obicei şi îmbătrînise mult de cîteva săptămîni.

- Eziţi să-i spui logodnicului tău că nu eşti decît fiica mea adoptivă, asta este, Eva ? întrebă el cu blîndeţe.

- Da. Richard are dreptul să ştie adevărul; totuşi...

- Nu fii proastă, Eva, interveni Karen, care şedea în cealaltă parte a d-rului MacClure. La ce-ţi va folosi dacă-i spui logodnicului tău ?

În rochia sa imprimată, cu părul adus spre spate, Karen părea mai bătrînă şi aceasta dădea mai multă valoare sfatului ei.

- Nu ştiu ce să fac, Karen. N-aş vrea pentru nimic în lume...

- Eva, întrerupse d-rul MacClure cu o blîndeţe în glas pe care numai cele două femei prezente i-o cunoşteau.

Mîinile Evei dispărură între ale sale.

...Ştii bine draga mea că n-aş fi putut să te iubeasc mai mult dacă erai fiica mea adevărată.

- Oh ! tată. Niciodată...

- Să nu mai vorbim de asta, declară cu însufleţire Karen. Nu-i spune nimic lui Richard.

- Voi tăcea, dacă mă sfătuiţi astfel, spuse ea pe un ton şovăitor.

O voce interioară îi şuflă că tăcerea era vinovată; cu toate acestea primi cu recunoştinţă sfatul de a nu spune nimic, atît de mult se temea de orice ameninţare, oricît de vagă era, care ar fi putut să-i zdruncine fericirea.

Doctorul MacClure se rezemă de spătarul băncii şi închise ochii.

- Este mai bine astfel, spuse el. Unde este logodnicul tău, Eva ?

- La spital, la căpătîiul unui bolnav operat...

- De amigdalită ?

- Tată !

D-rul MacClure redeschise ochii.

- Glumeam, draga mea. Dar vreau să te pregătesc pentru

viaţa de soţie de doctor. Vreau...

- Puţin mă interesează, întrerupse Eva pe un ton sfidător. Numai Dick mă interesează şi nu ocupaţiile sale. Voi învăţa rolul de soţie de medic, la timpul său.

- Nu mă îndoiesc, răspunse d-rul MacClure rîzînd. Dar rîsul îi muri repede pe buze şi închise din nou ochii.

- Am impresia, uneori, că nu voi fi niciodată soţia lui Dick, reluă Eva cu un aer disperat. Este oare o presimţire ? Acest gînd groaznic mă chinuieşte...

- Ce copilărie ! strigă Karen. Dacă ţii atît la Richard, măritã- te mîine cu el şi să nu mai vorbim de asta.

Eva se sculă în picioare.

- Te rog să mă ierţi Karen, dar...

- Şezi jos, draga mea, spuse cu blîndeţe d-rul MacClure. Karen n- a avut deloc intenţia să te jignească, sînt sigur.

- Iartă-mă Eva, murmură la rîndul să Karen. Am... am nervii cam slăbiţi în ultimul timp.

Eva se aşează din nou.

- Nici eu nu sînt în apele mele.Richard era de părere să mai aşteptăm puţin... are dreptate, de altfel. Un bărbat nu-şi poate schimba viaţa de la o zi la alta, nu-i aşa ?

- Nu, consimţi doctorul. Eşti o fată cu bun simţ dacă ai înţeles numaidecît aceasta.

- Dick îmi inspiră atîta încredere ! Mă face să fiu mai bună...

Eva adăugă cu un rîs fericit.

- Vom pleca împreună la Paris în călătorie de nuntă şi vom face toate nebuniile posibile.

- Eşti sigură de sentimentele tale Eva ? întrebă Karen punînd capul ei mic pe umărul d-rului MacClure.

- Sigură de sentimentele mele ? Oh ! da. N-aş mai putea trăi fără Dick, Karen...

Karen zîmbi în întuneric şi întoarse capul spre d-rul MacClure care se îndreptă după o clipă; apoi îşi îngropă cu un suspin faţa în mîini. Zîmbetul lui Karen se şterse, o teamă

subită, observată de Eva foarte des în ultimele săptămîni îi acoperi privirea şi îi crispă frumosul ei obraz de sfinx.

...Mi-e ruşine să vorbesc numai de mine cînd amîndoi aveţi... Ştiţi ce mă înspăimîntaţi amîndoi ? Eşti şi d-ta bolnavă Karen ? întrebă Eva.

- Nu mă simt nici mai bine nici mai rău ca de obicei. Dar John are absolută nevoie de odihnă. Încearcă să-l faci să înţeleagă, Eva.

- Karen are dreptate, tată. Ia-ţi un concediu, te rog. Ce-ai spune de o călătorie în Europa ? Fără să fiu medic, am impresia că o călătorie pe mare ţi-ar face cel mai mare bine.

- Este posibil.

D-rul MacClure se ridică şi începu să se plimbe cu paşi mari de-a lungul peluzei.

- Şi d-ta ar trebui să-l însoţeşti, Karen, insistă Eva.

Karen dete din cap cu un zîmbet şters.

- Rădăcini prea adînci mă ţintuiesc aici, draga mea. Dar John trebuie să se îndepărteze un timp.

- Te vei decide tată ?

D-rul MacClure se opri brusc.

- Fii fericită şi încetează să te mai preocupi de mine, fetiţa mea, spuse el. Tu eşti complet fericită, nu-i aşa ?

- Da tată.

Karen privi cu un zîmbet absent cum tatăl şi fiica se îmbrăţişau, ca şi cum tot timpul s-ar fi gîndit la altceva.

D-rul MacClure se îmbarcă pentru Europa la sfîrşitul lunii iunie. Slăbise încă şi hainele atîrnau jalnic pe el.

August veni şi trecu. Drept răspuns la scrisorile sale zilnice, Eva primi veşti rare de la călător. D-rului MacClure nu-i prea plăcea să scrie şi scrisorile sale îi semănau... precise în amănunte şi foarte impersonale. Purtau pe rînd ştampila din Roma, Viena, Berlin şi Paris.

- Vizitează toate somităţile mondiale ale cancerului ! spuse cu indignare Eva, logodnicului ei. Cineva ar trebui să-l însoţească.

- Fiecare este liber să se distreze cum îi place, răspunse d-rul Scott rîzînd. Şi tatăl tău avea nevoie de distracţii. Nu i-am găsit nimic de ordin organic şi Dumnezeu ştie că l-am căutat cu atenţie. Lasă-l în pace.

Eva trăi în vara aceea într-un fel de agitaţie fericită. Pregătirea trusoului, ceaiuri oferite în onoarea ei de prieteni, week-enduri la malul mării cu Richard şi alte multe ocupaţii îi umplură timpul; o părăsise pe Karen şi îşi imputase des acest lucru. Gelozia creată în jurul ei de cucerirea ei neaşteptată nu făcea decît să-i mărească bucuria. Vară îmbătătoare !

D-rul Scott, din contră, era cîteodată îngrijorat.

- Clientela s-a împuţinat în luna aceasta, îi spuse el într-o zi. Ştiu motivul.

- Vara este întotdeauna sezon mort, nu-i aşa ?

- Da, dar...

O bănuială grozavă trecu prin mintea Evei.

- Richard Scott, să nu-mi spui că logodna noastră...

- Să fiu sincer, cred că da.

- Don Juan-ule, pleacă ! strigă Eva. Foarte frumos ! Să atragi toate aceste fiinţe care te părăsesc în ziua cînd o femeie a intrat de-a binelea în viaţa ta ! Le cunosc eu, pleacă de aici ! Femei de nimic... şi tu nu valorezi mai mult decît ele !

Izbucni în suspine. Era prima lor ceartă şi Eva şi-o puse la inimă. D-rul Scott făcu o strîmbătură ca şi cum ar fi călcat pe un şarpe.

- Draga mea ! Sînt disperat... Şterge-ţi lacrimile. Sînt nebun după tine, auzi ? M-ai ruinat, dar nu te iubesc mai puţin; şi dacă aceste blestemate ipohondrice m-au părăsit, lasă-le să se ducă la naiba !

- Oh ! Dick, suspină Eva în braţele lui. Dick, dacă ai şti... Aş munci ca o sclavă, dacă ar fi nevoie. Orice numai să nu te pierd !

După ploaie, soare... necazul Evei se topi sub dezmierdările lui Richard care o împăcă pe deplin ducînd-o să ia o cremă de ciocolată după care se dădea în vînt.

La începutul lui septembrie, d-rul MacClure îşi anunţă reîntoarcerea apropiată din Stockholm. Eva alergă la logodnicul ei şi-i anunţă vestea.

- E în drum, în momentul de faţă, observă d-rul Scott înapoindu-i scrisoarea.

- Karen este prevenită ? Da, desigur. Tata trebuie să-i fi scris.

- Aşa se pare. De fapt, este viitoarea lui soţie.

- În legătură cu asta, Richard Scott...

Eva trase o floare dintr-un vas pus pe birou, pentru a o mirosi.

...Tot sîntem la capitolul viitoarelor soţii...

Da ?

- Oh ! Dickie, nu face pe prostul !

Eva deveni roşie.

...Nu vezi că eu... Dick, cînd ne căsătorim ?

Începu să rîdă şi încercă s-o ia în braţe.

...Nu Dick. Este foarte serios de data aceasta.

O privire lungă; apoi d-rul Scott se aşeză suspinînd în fotoliul său turnant.

- Tu eşti cea mai tare, spuse el pe un ton iritat. Sînt prins şi bine prins. Creadeam... dar am ajuns la punctul că mă gîndesc la tine cînd mănînc şi cînd ascult piepturile bolnavilor.

- Dick !

- Aş fi rîs dacă mi s-ar fi spus că voi mărturisi într-o zi unei femei: "Nu mai pot trăi fără tine". Dar am ajuns la asta. La naiba, Eva, mă voi căsători cu tine în ziua întoarcerii bătrînului John !

- Oh ! Dick, murmură Eva cu vocea sugrumată. Înconjură camera şi veni să se aşeze pe genunchii logodnicului ei, epuizată ca după o luptă grea.

Puţin mai tîrziu, Eva îl sărută pe Richard pe vîrful nasului, înainte de a se smulge din braţele sale.

- Ajunge ! Vreau s-o văd pe Karen, imediat.

- Rămîi aici, o vei vedea pe Karen în altă zi.

- Nu. Am neglijat-o într-un mod ruşinos, şi...

- Şi pe mine m-ai neglijat...

D-rul Scott apăsă o sonerie la îndemînă.

...Nu mai primesc pe nimeni astăzi, d-ră Harrigan, spuse infirmierei sale.

- Bine, doctore.

După plecarea infirmierei, voi s-o ia din nou pe Eva pe genunchi.

- Dickie, dragul meu, lasă-mă, protestă Eva pudrîndu-se în grabă. Trebuie s-o văd pe Karen astăzi.

- De unde ţi-a venit această pasiune subită pentru Karen ?

- Dă-mi drumul ! Vreau să-i anunţ vestea cea bună, prostuţule. Simt nevoia s-o împărtăşesc cuiva, ce vrei !

- Deoarece mă părăseşti, îmi voi face siesta, suspină d-rul Scott. Am petrecut noaptea la căpătîiul d-nei Maarten, ţinînd-o de mînă şi încercînd s-o conving că o naştere nu este mai dureroasă decît scoaterea unui dinte.

- Săracul !

Eva îi sări de gît pentru a-l răsplăti de oboseala lui.

...Doamna Maarten este fermecătoare, nu-i aşa ? Dormi uşor.

- Te voi revedea cel puţin diseară ? De fapt ar trebui să sărbătorim...

- Dick ! Nu, Dick... Da, promise Eva ieşind în grabă.

"Doamna Richard Barr Scott" murmură Eva, care făcuse drumul ca într-un vis fericit şi suna la uşa casei din Washington Square. "Doctorul şi d-na Richard..."

O servitoare necunoscută îi deschise uşa.

Mirată Eva îi puse întrebarea obişnuită:

- D-ra Leith este acasă ?

- Da, d-ră. Pe cine trebuie să anunţ, vă rog ?

- Eva MacClure. De fapt n-are rost să mă anunţi. Ce s-a întîmplat cu Elsie ?

- D-ra Leith a concediat-o, cred, răspunse înlocuitoarea

ai cărei ochi fără expresie, străluciră o clipă.

- Ai intrat de curînd în serviciul d-rei Leith ?

- Sînt de trei săptămîni dumneavoastră.

- Dumnezeule ! strigă Eva pe un ton mirat. A trecut atîta timp fără s-o văd pe Karen ? Unde o pot găsi pe d-ra Leith ? În grădină ?

- Nu d-ră. În camera sa.

- Mulţumesc.

Eva urcă fugind scara, urmărită de privirea mirată a servitoarei.

Subsolul unde se afla bucătăria şi camerele de servitori cît şi parterul ocupat de apartamentele de primire, corespundeau idealului unui bun decorator new-yorkez. Dar la primul etaj, Karen Leith şi Orientul îşi reluau drepturile. Camerele nu conţineau decît mobile şi bibelouri, amintiri ale casei părinteşti din Tokio, aduse de Karen. "Ce păcat că atît de puţină lume cunoaşte acest adevărat muzeu !" gîndea Eva urcînd scările.

Întrezări o siluetă subţire îmbrăcată într-un kimono, care se strecura ca o umbră în buduarul lui Karen... Kinumé, servitoarea credincioasă ! Intrînd la rîndul său în buduar, Eva văzu clar pe micuţa japoneză pătrunzînd în camera stăpînei sale prin uşa de comunicaţie pe care o închise în urma sa. Observă chiar foaia de hîrtie pentru scrisori, nescrisă, cu marginile neregulate şi delicat colorate, asemenea şi plicul, cu crizanteme roz deschis pe fond alb-gălbui pe care Kinumé o ţinea în mînă.

Eva se pregătea să bată în uşa camerei, cînd Kinumé ieşi deandaratelea, cu mîinile goale, şi murmurînd cîteva cuvinte.

- Oi ! Damaré ! răspunse nerăbdătoare Karen din camera sa, în dialectul său.

- Go men nasai okaazan, sîsîi Kinumé închizînd uşa repede, înainte de a se întoarce.

Bătrîna niponă trebuia cunoscută aşa de bine cum o ştia Eva, pentru a observa uşoara dilatare a pupilei ochilor, singura manifestare de surpriză pe care o avea vreodată.

- Lo, Eva, spuse cu accentul său melodios. Nu venit să vezi

Missie de mult timp.

- Bună ziua Kinumé, răspunse Eva. Am remuşcări. Ce faci d-ta şi ce face Karen ?

- Eu, bine mulţumesc.

- Este Karen ocupată acum ?

- D-ta nu poţi intra acum, Eva. Missie scrie. Missie curînd gata.

Eva începu să rîdă.

- Linişteşte-te Kinumé, nu aş deranja-o pentru nimic în lume. Voi aştepta.

- Mă duc s-o anunţ pe Missie.

Kinumé puse mîna pe clanţa uşii. Eva o opri.

- Nu-i nevoie s-o deranjezi. Nu sînt grăbită, Kinumé. Voi aştepta citind.

Kinumé se înclină; apoi cu mîinile în mînecele sale largi se îndreptă cu pasul săltăreţ spre cealaltă uşe pe care o închise în urma sa. Rămasă singură, Eva începu să-şi scoată jacheta şi pălăria apoi se apropie de oglindă. Trecu pieptenele prin păr, se pudră... Oh ! sărutările lui Dick rămîneau însemnate pe buzele decolorate în parte. Nici nu-i dăduse voie să le rujeze înainte de plecare ! Eva mînui cu dibăcie tubul de roşu; apoi se apropie de una din ferestre pentru a privi grădina plină de mister sub soarele ce asfinţea.

Ferestrele aveau gratii. Biata Karen ! Ce copilărie de a fi pus aceste bare de fier la ferestrele de la camera sa şi buduar ! New-Yorkul rămăsese pentru ea un oraş care o neliniştea, plin de pericole nebănuite... De ce părăsise pentru totdeauna Japonia ?

CAPITOLUL IV

Cronometrul de pe bord care dădea ora din New-York arăta fix 17,30. "The Panthea" îşi urma drumul pe o mare ca untdelemnul; orizontul se întuneca spre est şi d-rul MacClure întins pe un şezlong fixa cu un aer absent linia ce se forma la întîlnirea cerului cu oceanul.

Puntea superioară era goală, pasagerii îmbrăcîndu-se pentru masa de seară. Singur, un tînăr înalt purtînd un pince-nez sub cascheta sa de pînză se apropia cu pasul nesigur oprindu-se din cînd în cînd pentru a se apleca peste balustradă şi a arunca valurilor liniştite o privire de reproş. În clipa cînd trecu pe lîngă d-rul MacClure faţa i se lumină, devenind din verde galbenă.

- Dr. MacClure !...

Savantul întoarse capul pe pernă şi-şi privi interlocutorul cu oarecare mirare.

- Nu mă mai recunoaşteţi doctore ? Queen. V-am fost prezentat în mai trecut, la garden-party-ul dat de logodnica d-tale.

- Într-adevăr, spuse d-rul MacClure cu un zîmbet scurt. Ce faci d-le Queen ? Ai călătorit bine ?

- Doamne sfinte...

- În ceea ce mă priveşte, nu voi uita. Răul de mare nu m-a părăsit de la Southampton. Fără îndoială nu voi fi niciodată un marinar bun.

Dl. Queen zîmbi sub masca sa verzuie.

- Eu de asemeni. Îndur de la plecare chinuri de infern.

Dacă am aceeaşi faţă tristă ca şi d-ta, doctore...

- Toată vina n-o are răul de mare, mormăi d-rul MacClure. Fiica şi logodnica mea m-au îmbarcat cu forţa pentru Europa cu cele mai bune intenţii din lume. La drept vorbind, nu mă simt deloc mai bine decît la plecare.

Dl. Queen spuse:

- Putem să ne luăm de mînă, doctore. În ceea ce mă priveşte, tatăl meu, inspectorul Queen de la poliţia din New-York, este acela care m-a obligat să plec. Dacă avusesem un oarecare profit din călătoria mea în Europa, drumul pe vapor m-a făcut să-l pierd.

- Ah ! îmi aduc aminte. Scrii romane poliţiste, nu-i aşa ? Ia loc, d-le Queen. Ia loc, te rog. N-am citit niciuna din cărţile d-tale - ar fi peste puterile mele - dar toţi prietenii mei...

- Fără îndoială mi-au adresat scrisori de acuzare, suspină Ellery Queen, lăsîndu-se să cadă pe şezlongul cel mai apropiat.

- Să ne înţelegem, reluă doctorul cu însufleţire. Nu-mi plac romanele poliţiste, în general; dar n-am nimic de spus în mod particular despre ale d-tale, aceasta se înţelege de la sine. Am groază de expunerile ştiinţifice de cele mai multe ori greşite şi totdeauna incomplete, asta este... fără supărare, nu-i aşa ?

- Fără cea mai mică supărare.

...D-ra Leith vă însoţeşte ? întrebă tînărul.

- Cum ? Nu, Karen a rămas la New-York.

- O schimbare de aer i-ar fi făcut cu toate acestea bine, cred. Părea foarte obosită în mai.

- Da, Karen este epuizată.

- Am impresia că preferaţi să rămîneţi singur doctore, făcu Ellery, zîmbind.

- Nu, nu, ia loc. Sînt puţin obosit, asta este tot... Nu este nici un mister la mijloc; Karen suferă de o timiditate excesivă, s-ar spune chiar fobie. Are teamă de spărgători şi alte copilării.

- Am observat ferestrele cu gratii. Nimic nu dăunează mai mult sănătăţii decît să trăieşti într-o frică continuă şi fără sens. De bună seamă tributul unei vieţi petrecute în Japonia.

Readaptarea la mediul nou se face greu.

- Karen este o exilată.

- Se spune că nu părăseşte niciodată locuinţa chiar pentru un week-end şi că îşi duce viaţa în apartamentele sau în grădina sa.

- Este adevărat.

- D-ra Leith îmi aduce aminte de Emily Dickinson[1]. S-ar putea jura că a avut o tragedie în viaţa ei.

D-rul MacClure se întorse şi-l privi pe Ellery în faţă.

- Ce te face să crezi aceasta ? întrebă el.

- Cum ? Am nimerit, din întîmplare ?

Celălalt lăsă să-i cadă capul pe pernă şi aprinse o ţigară.

- Da. Un eveniment tragic... este mult timp de atunci.

- O dramă de familie ? insistă Ellery, împins de o curiozitate naturală.

- O soră a lui Karen, Esther...

Se făcu linişte, apoi spuse:

- Le cunoscusem pe amîndouă în Japonia în 1913, cîteva luni înaintea războiului.

- O dramă în familie, spuneaţi ? întrebă Ellery pentru a-l încuraja să continue.

D-rul MacClure duse brusc ţigara la gură.

- Să nu mai vorbim de aceasta, dacă îmi dai voie d-le Queen.

- Iertaţi-mă.

După un moment Ellery întrebă:

- Ce v-a făcut să cîştigaţi Marele Premiu Internaţional, doctore ? Cum chestiunile ştiinţifice nu sînt deloc resortul meu aş fi fericit să...

Fizionomia savantului se lumină.

- Dovada celor ce tocmai spuneam... sînteţi toţi la fel.

- Cum asta ?

- Oh ! Răsplata lucrărilor mele este prematură. Reluînd studiul lui Warburg din Berlin, referitor la influenţa anumitor

[1] Poetă americană (1830 - 1886) care a avut o viaţă singuratică şi enigmatică. (N.e.)

enzime asupra procesului de oxidare în celulele vii, am găsit un drum care părea interesant. Primele rezultate obţinute sînt încurajatoare şi pentru moment nu pot să-ţi spun mai mult.

- Credeam că această boală, cancerul, este de natură microbiană.

- Ce greşeală ! Cine naiba a putut să vă pună această idee în cap ? Origine microbiană. Am auzit şi asta !

Ellery lăsă capul în jos sub un dispreţ atît de zdrobitor.

- Am... Nu este asta ?

- Ai rămas mult în urmă Queen, spuse savantul pe un ton iritat. Am dat la o parte teoria microbiană a cancerului de acum douăzeci de ani, în epoca cînd aveam toate pretenţiile fără să am competenţă. Cîţiva dintre colegii mei lucrează acum cu hormoni, m-aş fi mirat să ducă şi asta la ceva.

Un steward se opri în faţa celor doi bărbaţi.

- D-rul MacClure ? Sînteţi chemat de New-York la telefon, domnule.

Doctorul se ridică în grabă cu faţa întunecată.

- Iartă-mă, spuse el lui Ellery. Trebuie să fie fiica mea.

- Pot să vă însoţesc ? întrebă Ellery ridicîndu-se şi el. Aş vrea să spun două cuvinte comisarului.

Cînd comunicaţia fu stabilită şi d-rul MacClure vorbi, Ellery îl văzu devenind ţeapăn şi strîngînd receptorul cu un gest convulsiv; deveni îngrozitor de palid şi corpul său masiv se prăbuşi ca acela al unui om lovit de moarte. Era oare doctorul pradă unei crize de inimă ? Ellery crezu la început aceasta; dar îşi dădu imediat seama de greşeala sa, căci cauza acestor simptome alarmante erau morale şi nu fizice. Faţa sa descompusă reflecta o mirare îngrozită.

D-rul MacClure ieşi din cabină, cu un deget băgat în guler, ca şi cum s-ar fi sufocat.

- Queen, spuse el cu o voce de nerecunoscut, Queen cînd debarcăm ?

Ellery se repezi să-l susţină.

- Miercuri dimineaţa, răspunse el.

- Doamne sfinte ! O zi şi jumătate...

- Doctore ! Ce s-a întîmplat ? Fiica Dvs....

- O nenorocire grozavă, murmură el. O nenorocire grozavă. Nu înţeleg nimic.

Ellery îl zgîlţîi.

- Pentru numele lui Dumnezeu, vorbeşte, doctore. Ce s-a întîmplat ? Cine era la aparat ?

- Cum ?

Ochii injectaţi îl priveau fără să-l vadă.

- Cine era la telefon ?

- Oh ! bîlbîi d-rul MacClure. Oh ! da. Poliţia din New-York.

CAPITOLUL V

O pendulă sună ora patru şi jumătate. Eva se întinse căscînd. Romanul pe care-l luase la întîmplare era plictisitor... nu, să fim drepţi, cartea putea să fie interesantă dar ea nu putea lega două fraze. Eva avea prea multe gînduri în cap: căsătoria, luna de miere, viitoarea ei casă, mobila şi atîtea alte lucruri !

Deodată, telefonul răsună în camera vecină. Drrr... Drrr... Eva îl auzi ca prin vis şi buzele schiţară un surîs fericit. Drrr... Drrr...

- Cum se face ? se gîndi Eva ridicîndu-se cu ochii fixaţi pe uşa de comunicaţie.

"Aparatul este pus pe biroul lui Karen, la îndemînă atunci cînd lucrează" Drrr...

Karen se odihnea ? Dar soneria ar fi deşteptat-o... Lucra oare în vechiul pod misterios ? Dar... Drrr...

Poate că ea nu răspundea intenţionat la telefon. Era în

stare ! Un consemn sever interzicea să fie deranjată, sub orice motiv, atunci cînd scria. Dacă scriitoarea nu voia să răspundă aceasta n-o privea de fapt decît pe ea.

Eva se lăsă să cadă pe perne. Drrr... Drrr...

Deodată un gînd trecu prin mintea tinerei fete, care se ridică înspăimîntată. Kinumé îi spusese că stăpîna sa scria. Dar ce scria ? Kinumé îi adusese o foaie de hîrtie de scrisori şi un plic ! Karen nu lucra deci la noul ei roman; scria o scrisoare. Dar în acest caz, de ce nu răspundea la telefon ?

Drrr... soneria se opri de tot.

Eva se repezi cu grabă în camera de culcare încît uşa veni după ea îndată ce se lovise de perete. Cu inima bătînd făcu înconjurul camerei cu privirea. Patul mic japonez era gol, de asemeni scaunul de sub biroul aşezat în faţa ferestrei triple, în celălalt capăt al camerei... Nimeni !

Tînăra fată înainta foarte neliniştită. Fiecare lucru părea să fie la locul lui - paravanul japonez bogat colorat, desfăcut lîngă perete în cealaltă parte a patului, acuarelele, colivia goală agăţată desupra mesei de la căpătîi. Kakemono-ul, opera celebră a pictorului japonez Oguri Sotan la care Karen ţinea atît, bibelouri nepreţuite... toate erau la locul lor, numai Karen nu era. Unde se dusese ? Era în camera sa acum o jumătate de oră; Eva o auzise vorbind cu Kinumé. Poate se urcase în podul său misterios interzis oricui, sau...

În acea clipă Eva zări în dosul biroului tălpile a doi papuci de Cenuşăreasă cu tocurile în sus, atîrnînd peste scara micii podele aşezată sub fereastra triplă. Picioarele lui Karen încălţate cu ciorapi albi, după moda japoneză, intrau în papuci şi se putea ghici şi un petic din kimono...

Inima Evei se strînse. Biata Karen ! Leşinată... Eva înconjură biroul în fugă; Karen zăcea pe marginea podelei cu faţa la pămînt şi cutele kimono-ului său înfăşurînd armonios corpul ei de copil. Eva deschise gura s-o cheme pe Kinumé.

Dar nu ieşi nici un sunet din gîtlejul ei sugrumat.

Închise şi deschise ochii de cîteva ori, ca şi cum numai ei

ar fi trăit în fiinţa sa lovită deodată de paralizie.

O pată de sînge pe estradă ! Sînge !

Chipul lui Karen se profila pe parchetul ceruit pătat de sînge şi pe gîtul alb, o mică tăietură ca o gură deschisă cu buzele roşii... Eva îşi acoperi ochii cu mîinile.

Creierul său începu să funcţioneze puţin cîte puţin cînd îşi lăsă în jos mîinile. Nemişcarea completă a lui Karen, obrajii săi de un alb vînăt, pleoapele sale ca marmura... Karen nu mai era în viaţă. Karen murise din cauza acestei îngrozitoare răni de la gît. Karen fusese asasinată...

Asasinată ! Acest cuvînt lovea ca un ciocan în mintea Evei după cum soneria telefonului lovise liniştea desăvîrşită acum cîteva minute. Dar soneria se oprise în sfîrşit, pe cînd gîndul sinistru părea că nu va înceta niciodată. Eva căuta instinctiv sprijinul biroului pentru a nu cădea.

Mîna sa, care dibuia, dăduse peste un corp rece. Eva sări înapoi şi privi obiectul a cărui atingere o speriase; o bucată lungă de metal, ascuţită la un capăt şi încovoiată în inel la celălalt capăt. Cu un gest aproape inconştient, Eva apucă obiectul. "O jumătate a unei perechi de foarfeci; este curios !" se gîndi ea încurcată. Prin mica gaură rotundă destinată şurubului şi care menţinuse împreună cele două părţi, se vedea lumina zilei. Ce ciudată pereche de foarfeci...

Eva îşi înăbuşi un strigăt. Această lamă ascuţită, tăioasă... arma crimei ! O mînă criminală se servise de această parte a forfecii pentru a o omorî pe Karen şi o ştersese înainte de a o arunca aici, pe birou ! Degetele Evei se desfăcură de la sine, dînd drumul instrumentului mortal care căzu într-un coş de hîrtii pe jumătate plin. Instinctiv, Eva frecă de fustă mîna îngheţată de atingerea sinistră. Făcu înconjurul biroului şi căzu în genunchi lîngă corpul lui Karen.

Deodată inima i se opri. Un rînjet se auzi în spatele său, tulburînd liniştea camerei.

Eva se întorse atît de repede încît ar fi căzut dacă n-ar fi

reţinut-o biroul. Cu batista însîngerată strînsă la piept, cu pupilele dilatate de groază, ea privea pe necunoscutul rezemat de pervazul uşii de comunicaţie... un bărbat tînăr care rînjea, cu ochii fixaţi nu pe faţa ei, ci pe mîinile care strîngeau la piept o batistă înroşită.

Necunoscutul articulă cu o voce rară şi groasă:

- Nu mişca, frumoaso.

CAPITOLUL VI

Necunoscutul intră în cameră în vîrful picioarelor. Văzîndu-l cum merge cu atîta grijă Eva fu cuprinsă de o nestăpînită dorinţă de a rîde; dar rîsul nervos îi muri pe buze atît de serioasă era înfăţişarea tînărului. Refuza cu încăpăţînare să ridice ochii spre faţa ei, toată atenţia sa fiind concentrată asupra mîinilor.

"Batista însîngerată" se gîndi ea înfiorată. O aruncă jos înainte de a mai face un pas.

- Nu mişca, am spus.

Eva rămase nemişcată. Fără s-o părăsească din ochi necunoscutul merse îndărăt spre uşă, găsi pe dibuite clanţa şi o închise încet.

- Eu... ea... începu Eva.

- Nici un cuvînt. Stai acolo unde eşti lîngă birou şi nu încerca să-ţi ascunzi mîinile. Vreau să le văd.

Camera începu să se învîrtească. Eva închise ochii. "Vreau să-ţi văd mîinile". Picioarele îi erau îngheţate; dar tîmplele îi băteau cu lovituri repezi. "Vreau să-ţi văd mîinile".

Cînd Eva redeschise ochii, necunoscutul stătea în faţa ei,

şi nu- i mai privea mîinile, ci faţa, trăsătură cu trăsătură. Simţea privirea lui nedumerită coborînd de la frunte spre ochi, spre nas, spre gură şi bărbie... "Visez" se gîndi ea într-un elan de speranţă. "Da, visez". Pentru a se convinge închise ochii.

Nu-l auzea pe necunoscut mişcîndu-se; o nouă dovadă că era prada unui vis urît, căci dispăruse atunci cînd riscase o privire printre gene.

Dar vai ! Întorcînd capul, Eva îl descoperi pe podium, cu un genunchi la pămînt lîngă corpul lui Karen. Nu atingea nici cadavrul şi nici sîngele... părea că deabia atinge podeaua. O expresie deosebit de atentă îi înăsprea şi mai mult figura sa brună şi uscată ca o frunză de toamnă; nu semăna cu nici unul din bărbaţii pe care îi cunoştea Eva, cu faţa sa de nepătruns, umerii largi, mîinile mari şi arse de soare, şi mlădierea sa de pisică. Ce slab era ! Chiar Richard... Oh ! Richard ! Îmbrăcămintea sa era aleasă cu grije, puţin chiar bătătoare la ochi: costum "Palm Beach" gris, cămaşa albastru închis, cravată de mătase albă, panamaua trasă pe ochi...

Examinarea cadavrului o dată terminată, necunoscutul se ridică cu o săritură uşoară şi începu să facă inventarul camerei, fără s-o piardă o clipă din vedere pe Eva. "Cine este ? îşi repetă biata fată cu groază crescîndă. "Cine este ? Nu-l văzuse niciodată şi nu putea fi un prieten al lui Karen sau vreo legătură de societate a lui McClure... Era prea deosebit de bărbaţii pe care- i cunoştea Eva, deosebit chiar şi de acei pierde-vară suspecţi din Times Square , obişnuiţii Pariului Mutual, deşi, cu aceştia din urmă, avea o vagă asemănare.

Cine era ? Cum intrase în casă ? Fusese în cameră înaintea ei ? Dar nu, era imposibil. Numai cadavrul lui Karen se găsea în cameră atunci cînd intrase. Ce caută aici ? În ce scop ? Era oare un gangster ? Unul din buzunare părea uşor umflat...

Inima Evei bătea cu putere. Tînărul se apropiase de ea şi cu brutalitate îi luă mîinile între ale sale. Apoi îi ridică bărbia brusc. Dinţii Evei clănţăniră şi lacrimi îi veniră în ochi.

- Spune repede, frumoaso. Numele ?

Evei i se păru că aude pîrîind o mitralieră.

- Eva, Eva MacClure, răspunse ea cu o supunere de copil fermecat, de care ea fu cea dintîi mirată.

O uşoară contractare a degetelor de oţel o făcu să înţeleagă că-i cunoştea numele. Nici un muşchi nu se mişca pe faţa sa.

- La ce oră ai intrat ?

- Pe la ora şaisprezece.

- De cine ai fost văzută ?

- De servitori.

Eva se întreba nehotărîtă de ce răspundea interogatoriului acestui necunoscut. Dar părăsită de orice voinţă, se simţea ca o jucărie în mîinile sale.

- Japoneza ?

- Kinumé adusese lui Karen o foaie de hîrtie şi un plic, atunci cînd intrasem în buduar. Am auzit vocea lui Karen dar n-am văzut- o. Nu ştia că sînt aici. Kinumé ieşi din cameră cu mîinile goale, spunîndu-mi că stăpîna sa scria. I-am spus că n-am nevoie de ea şi am aşteptat în buduar.

- De ce ?

- Voiam să-i anunţ lui Karen... voiam să-i vorbesc.

- Cît timp ai aşteptat ?

- La ora şaisprezece şi treizeci, soneria telefonului răsună în această cameră. Suna cu insistenţă; apoi se opri...

Eva simţi că interlocutorul său era la curent cu acest apel rămas fără răspuns. Cum ? De unde ştia ea că el avea cunoştinţă ?

- Neliniştită deodată, intrai aici şi o găsii pe Karen moartă.

Printr-un suprem efort Eva reuşise să ajungă la sfîrşitul frazei. Necunoscutul o măsură cu privirea cu o nedumerire vădită. Era imposibil să rezişti puterii dominatoare a ochilor săi cenuşii.

- Ce făceai cu această batistă însîngerată ?

Necunoscutul o împinse cu vîrful piciorului.

- Am... am îngenunchiat lîngă Karen. Am pus mîna în băltoaca de sînge şi m-am şters cu batista. Dădu drumul încet

mîinilor ei. Eva simţi urmele lăsate de degetele sale.

- Bine frumoasa mea. Te cred prea prostuţă ca să poţi minţi.

Eva căzu la pămînt şi izbucni în lacrimi ca un copil. Necunoscutul o privi plîngînd o clipă, în picioare, buimăcit. Fără să-l audă, Eva ghici că-şi reîncepuse plimbarea în jurul camerei.

Un geam zbură în ţăndări în spatele ei şi un proiectil îi atinse în treacăt părul, căzînd în mijlocul camerei.

Necunoscutul care se pregătea să se urce pe podium ridică instinctiv braţul pentru a-şi proteja ochii de sfărîmăturile geamului de la fereastra din mijloc. Eva nu-şi dădu seama cum se ridicase, un elan irezistibil o aruncase lîngă bărbatul brun, pe podium. Sîngele, mica formă nemişcată, doi oameni privind împreună prin fereastră o grădină pustie... Spărgătorul de geamuri dispăruse.

Eva izbucni în rîs. Rîse ca o nebună fără să se poată opri. Rîse cu lacrimi.

- Şă arunci pietre în camera unde Karen... Karen...

O palmă puternică îi impuse brusc linişte. Eva se dădu înapoi, spre birou, cu obrazul aprins.

- Ţi-am spus să taci, articulă necunoscutul încruntînd sprîncenele.

Ciudată scuză, căci era una: Eva putu să ghicească. El întoarse spatele imediat, ruşinat de a fi căutat să-şi justifice brutalitatea, şi nu de faptul că o lovise; aşa gîndi Eva care dorea să leşine pentru a scăpa de acest vis urît.

Necunoscutul examină fereastra avariată, protejată pe din afară de gratii verticale puse la distanţe egale; amîndouă geamurile ferestrei, care se deschidea de jos, erau sparte.

Enigmaticul personaj trecu în cealaltă parte a camerei şi examină proiectilul. Apoi se uită la ceas.

O pietricică ca oricare alta, ovală, acoperită de pămînt umed ca şi cum fusese ridicată din grădină. Tînărul o întorse cu vîrful piciorului. Cealaltă parte era lucitoare şi curată de tot.

- Nu-i interesant, articulă el pe un ton definitiv. Opera unui copil...

Dădu din umeri fără să mai dea atenţie incidentului.

- D-ră MacClure.

- Da ? suspină Eva.

Înfipt pe picioare stătea în faţa ei.

- Eşti sigură că ai auzit vocea d-rei Leith cînd japoneza i-a adus foaia de hîrtie ?

- Sigură.

- Uită-te la hîrtia de pe birou.

Eva se supuse. Recunoscu foaia cu marginile uşor dantelate, delicata împodobire a crizantemelor roz. Foaia mototolită ghem lîngă plicul neîntrebuinţat.

- S-ar spune că-i aceeaşi, murmură Eva.

- Recunoşti scrisul d-rei Leith ?

- Da.

Necunoscutul mototoli cu grijă hîrtia şi o puse la locul ei. Apoi răscoli unul după altul sertarele biroului.

- Nu este hîrtie de scrisori, observă el, terminînd. Ascultă-mă bine, frumoaso, japoneza este afară din cauză. A dat foaia de hîrtie stăpînei sale, apoi s-a retras. Foaia era nescrisă cînd ai văzut-o în mîinile lui Kinumé.

- Da.

- D-ra Leith a scris deci după plecarea servitoarei. Cea mai bună dovadă că ea trăia cînd o părăsise servitoarea... Bine...

Se uită pentru a doua pară la ceas.

- Ai stat tot timpul în buduar ?

- Da.

- Cine a intrat în această cameră şi cine a ieşit în timp ce aşteptai ?

- Nimeni.

De unde venea această tresărire la tînărul necunoscut ? Puţin îi păsa. Karen murise şi... Ah ! De s-ar putea ghemui în braţele lui Richard !

Necunoscutul alergă la uşă, trase cu urechea, apăsă încet

pe clanţă şi privi în buduar. Erau numai două uşi: aceea de la palier şi aceea a camerei de culcare. Întrebă fără să întoarcă capul:

- Eşti sigură de ceea ce spui ? Nu ai adormit cîteva minute ?

- Afirm că nimeni n-a trecut prin buduar.

Reveni cu o figură îngrijorată.

- Cît timp a stat japoneza în cameră ?

- Mai puţin de zece secunde.

- La naiba ! Karen a fost înjunghiată în timp ce d-ta erai în buduar. Spui că nimeni n-a trecut. Poţi să-mi explici cum a intrat asasinul în cameră ? Ar fi putut la nevoie să fi fost ascuns înăuntru înainte de venirea lui Kinumé; dar cum a ieşit ? Răspunde, ce naiba !

- Nu ştiu nimic.

Tîmplele Evei băteau dureros. La ce bun să se mai gîndească ? Aceasta părea fără importanţă. Mîna necunoscutului îi împurpura obrajii. De ce ?

- Asasinul n-a ieşit de aici prin buduar. Foarte bine. Ferestrele ? Imposibil, gratiile sînt prea dese. Nu este altă ieşire decît uşa buduarului. La naiba toată această afacere !

- Te înşeli, murmură Eva. Mai este o uşă.

- Unde ?

- N-o deschide, te rog din suflet. N-o deschide...

- Unde...

- Karen n-a dat voie nimănui, niciodată, să se apropie. Interdicţia se extindea asupra tuturor; chiar şi a servitoarelor...

Eva simţi pe frunte o suflare arzătoare de furie.

- Unde este această uşă ?

- În dosul paravanului japonez.

Necunoscutul îl atinse din două sărituri şi-l închise cu un gest brutal.

- Unde duce ea ? Repede !

- În pod. În mansarda unde Karen se închidea de cele mai multe ori ca să scrie. Nimeni nu s-a urcat vreodată. Nici chiar tatăl meu... Nu, n-o deschide !

Mînia necunoscutului se stinse deodată în faţa acestei uşi obişnuite, prevăzută cu zăvor care era tras pe dinăuntru.

- Închis în partea asta, murmură el. Ai umblat la zăvor ?

- Nu m-am apropiat de paravan. De ce ?...

Eva îşi astupă urechile ca să nu mai audă acel rîs nesuferit.

- Nu... nu înţeleg.

- Eşti într-o situaţie foarte proastă, îngeraşule. Prefer situaţia mea.

Un zgomot sinistru se auzi de pe podium, care-i înnebuni pe cei doi tineri. Evei i se ridică părul în cap şi îşi dădu seama vag ce fel de zgomot era... un gîlgîit slab, un horcăit omenesc !

- Doamne sfinte ! murmură Eva. Trăieşte... încă !

Necunoscutul trecu ca un fulger pe lîngă ea. Deschizînd ochii, Eva îl văzu în genunchi pe podium.

Vocea aspră a tînărului întrebă:

- D-ra Leith. Cine v-a omo...

Fraza rămase neterminată. Un val de sînge roşu ţîşni din gura lui Karen. Eva îl văzu curgînd pe parchet înainte de a întoarce capul, apucată de o greaţă de neînvins.

Necunoscutul se ridică spunînd:

- Aş fi jurat că-i moartă. S-a agăţat de viaţă ca...

Îşi aprinse încet o ţigară fără s-o privească pe Eva. Apoi reluă, cuvintele ieşindu-i cu rotogoalele de fum din gura cu buze subţiri şi aspre:

- Ce poţi spune ca să te aperi ?

Eva abia auzi întrebarea. Nu putu decît să-l privească în tăcere.

- Nici nu eşti în stare să găseşti un alibi ? insista el iritat. Ce m-a atras astăzi aici Dumnezeule ? Mă apucă uluiala.

- Ai spus... ai spus că eu...

- Te afli într-o situaţie proastă, îngeraşule. Dacă nu eşti fiinţa cea mai mărginită pe care am întîlnit-o, atunci dimpotrivă eşti tare nu glumă.

Privirea lui căzu asupra ei, nedumerită şi pătrunzătoare.

- Ce vrei să spui ? bîlbîi Eva. Nu...

- Această femeie trăia cînd ai intrat în buduar. Afirmi că nimeni n-a trecut prin el pentru a intra în cameră sau a ieşi, între plecarea japonezei şi sunetul telefonului. Nimeni n-a putut fugi prin ferestrele cu gratii. Nimeni n-a putu să scape prin uşa care ducea la pod pentru simplul motiv că zăvorul era pus pe dinăuntru. Atunci ? Această cameră nu are nici o altă ieşire. Trage-ţi singură concluziile.

Eva înfiorată îşi freca ochii.

- Iartă-mă, murmură ea cu o voce foarte calmă. Moartea lui Karen m-a tulburat, încît nu mai ştiu ce-i cu mine... Cred că nu mă acuzi de a o fi...

O atrase spre el şi îi ridică capul privind-o drept în ochi.

- Cred ceea ce toată lumea ar crede în locul meu, aruncă el cuvintele pe un ton sălbatic. Nimeni n-a ieşit de aici, pentru că nimeni n-a putut ieşi. Este limpede ? În afară de dumneata, nimeni n-a avut posibilitatea să dea lovitura !...

Faţa brună începu să se învîrtească din ce în ce mai repede, contururile se ştergeau sub ochii ei. Richard, ajutor ! Dick ! Dick...

- Şi nu este totul, urmă vocea tulburată şi iritată. Eşti pe punctul de a face cunoştinţa poliţiei new-yorkeze. Karen Leith dăduse întîlnire unui inspector de la Biroul Central în această cameră azi după masă la ora 17 precis. Este exact ora 17 fără două minute.

Eva se auzi strigînd slab:

- Nu ! N-am omorît-o pe Karen ! Aveţi milă ! Credeţi-mă ! Sînt nevinovată... nevinovată...

Dar dominînd protestele ei, o voce interioară îi spuse: "La ce bun ? Totul s-a sfîrşit pentru tine: Dick, căsătoria, fericirea... viaţa".

CAPITOLUL VII

O durere fizică o aduse pe Eva în simţiri. Necunoscutul îşi însoţea palmele ce i le aplica pe obraji cu fraze întretăiate.

- Vino-ţi în fire. Tocmai acum cînd secundele sînt numărate ! Vino-ţi în fire !

Deschizînd în sfîrşit ochii, Eva se văzu întinsă pe covor, necunoscutul îngenunchiat lîngă ea. O palmă, încă una...

- Opreşte, murmură Eva, împingînd mîna care-i făcea rău...

Reuşi să se aşeze.

- Nu sînt un copil.

O ridică în picioare ţinînd-o strînsă lîngă el, de coate. Eva se simţi zgîlţîită fără milă.

- D-ta ai înjunghiat-o pe Karen, da sau nu ? Răspunde, ce naiba ! Să-ţi pierzi cunoştinţa !

- Nu, murmură Eva, n-am omorît-o pe Karen.

Ochii săi cenuşii erau în acelaşi timp atît de aspri şi bănuitori, atît de nedumeriţi şi tulburaţi ca acei ai unui copil nehotărît, încît îi era milă de el în ciuda oricărei logici.

- Dacă ai dat lovitura, mărturiseşte-mi. Pot să tac cînd vreau. Vorbeşte.

Mîinile mari, sursă de căldură şi putere, îi strîngeau tare coatele.

- Eşti singura persoană din lume care avea posibilitatea să dea lovitura. Nu spera să mă înşeli. În afară de dumneata, nimeni nu s-a putut apropia de Karen.

- Dacă convingerea d-tale este făcută, de ce mă mai întrebi ?

O îndepărtă pentru a o privi în ochi.

O privire lungă; apoi Eva suspină:

- Nu pot să-ţi dau decît cuvîntul meu. Trebuie să te mulţumeşti cu atît.

Necunoscutul o împinse atît de brutal încît ar fi căzut, dacă nu era biroul în spatele ei. Gura dreaptă ca o linie subţire, se mişca imperceptibil şi Eva îl auzi înjurînd încet:

- Afurisită !

Alergă la uşa podului scoţîndu-şi batista din buzunar şi Eva, fermecată, crezu că vede sărind un animal sălbatic.

- Ce vrei să faci ?

Cu mîna învelită în batistă, necunoscutul încercă să deschidă zăvorul. Împingea micul buton de aramă într-o parte şi în cealaltă. Se ostenea degeaba, bara mobilă rezistă.

- Blocată !...

Făcu sforţări să tragă zăvorul.

- Batista însîngerată. Arde-o. Repede.

- Să-mi ard batista ? repetă Eva fără să înţeleagă De ce ? Unde ?

- În soba din buduar. Închide uşa de pe palier întîi. Ce aştepţi ?

- Dar n-am...

- Am o cutie cu chibrituri în buzunar. Ia-o. Trezeşte-te, ce dracu' !

Eva nu mai era decît un instrument supus în mîinile sale; era mai bine aşa. Umblînd în buzunarul hainei sale, în timp ce el se căznea cu zăvorul înţepenit, Eva simţi mişcările şoldurilor sale. Muşchii gîtului erau încordaţi şi umflaţi, buzele imperceptibile.

- Le-am găsit, spuse ea, strîngînd în mînă cutia cu chibrituri.

Abia stăpînindu-şi scîrba, ridică batista însîngerată de colţul brodat cu iniţialele sale şi trecu în camera vecină, urmată de gîfîiala necunoscutului.

După ce închise uşa palierului, Eva îngenunchie în faţa sobei.

O grămăjoară de cenuşă şi resturi pe jumătate arse erau mărturia unui foc recent. Eva se gîndi în mod automat că seara fusese foarte rece avînd în vedere anotimpul... Biata Karen, ce friguroasă era !

Batista căzu în sobă şi Eva fu nevoită să aprindă trei chibrituri pînă să-i dea foc, atît de mult îi tremurau mîinile. Cîteva bucăţele de hîrtie înnegrite arseră; apoi batista fu cuprinsă de un sîsîit slab. Batista plină cu sîngele lui Karen...

Eva fugi. Era peste puterile ei să vadă arzînd sîngele lui Karen. Ah ! Să uite această batistă, să uite corpul întins pe jos, să uite totul...

- Nu mai pot rămîne aici ! strigă ea apucînd braţul tînărului necunoscut. Du-mă la Dick, oriunde... Ascunde-mă !

- Ajunge. Taci.

Nici nu întorse capul. O pată de năduşeală umbrea stofa deschisă a hainei în adîncitura omoplaţilor.

- Poliţia...

- Tipul de la Biroul Central a întîrziat. Un noroc neaşteptat. Ai ars-o ?

- Dar dacă poliţia nu m-ar găsi aici...

- Japoneza te-a văzut, nu-i aşa ? Va vorbi... Ah ! Slavă Domnului !

Zăvorul cedase, în sfîrşit. Apăsă clanţa cu mîna învelită în batistă, deschise uşa.

- Nu înţeleg, spuse ea. Ce faci ?

- Îţi asigur un mijloc de scăpare, răspunse el gîfîind fără s-o privească. Care va fi răsplata mea îngeraşule ?...

Eva se dădu un pas înapoi. Acesta era deci motivul pentru care...

- Ţi-l voi spune eu: un picior în spate. Aceasta mă va învăţa minte să-mi văd de treburile mele.

Îndoi cu grijă paravanul japonez pentru a descoperi uşa.

- Ce faci acolo ? repetă Eva .

- Dau de gîndit anchetatorilor. Uşa era zăvorîtă pe

dinăuntru, astfel că am deschis-o. Îşi vor închipui că asasinul a intrat şi a ieşit pe aici. Vor crede că el a sărit gardul grădinii şi că a intrat prin pod...

Scoase un hohot scurt de rîs.

- Am găsit acolo sus două ferestre, închise bineînţeles pe dinăuntru. Nimeni n-a putut intra pe acolo. Dar am deschis una.

- Nu înţeleg, murmură Eva. Visez... este imposibil.

- Cei de la Biroul Central îşi vor închipui că asasinul a coborît din pod în cameră, a asasinat-o pe Karen Leith şi a fugit pe acelaşi drum. Pudrează-te pe nas.

- Dar...

- Pudrează-te pe nas ! Vrei să mă obligi s-o fac şi pe asta pentru d-ta ?

Eva alergă în buduar să-şi ia geanta pe care o lăsase pe divan. Divanul pe care aşteptase, citind... Cît timp era de atunci ? Un miros slab de fum se simţea în buduar.

Tovarăşul ei rămăsese în cameră privind în jurul său pentru a se asigura că nu uitase nimic.

Jos - amîndoi auziră - răsună soneria de la uşa principală.

Eva reuşi să-şi deschidă geanta. Dar îi fu smulsă din mîini, închisă şi aruncată pe divan. Se simţi ridicată în sus şi aruncată cu brutalitate pe perne.

- Prea tîrziu, mormăi tînărul. De fapt, este mai bine aşa... se vede că ai plîns. Pe ce-ai pus mîna ?

- Cum ?

- Vorbeşte, pentru numele lui Dumnezeu !

- Pe birou, podeaua, sub ferestre. Oh !

- Repede !

- Uitasem ! Încă ceva. Pasărea cu pene colorate.

Eva întoarse capul de frica unei alte lovituri, atît erau de furioşi ochii cenuşii.

- O pasăre... Pene colorate... Ai înnebunit ? Ascultă-mă bine; nu deschide gura, spune mereu ca mine. Plîngi cît vrei.

Leşină. Fă orice, dar vorbeşte cît se poate de puţin...

Ea nu înţelegea.

- Pasărea, jumătate de pasăre. Dar... Dacă vei fi întrebată, repetă ceea ce mi-ai spus mie cînd am venit. Nu spune, de exemplu că uşa era zăvorîtă. Ne-am înţeles ? Ai găsit-o aşa cum este acum.

Se întoarse în fugă în cameră.

Plecase. Eva doborîtă cum era, auzea numai agitaţia inimii ei. Poliţia ! Se auziră voci din hol şi paşi care se apropiau... "N-a înţeles", gîndi Eva acoperită de o sudoare rece. Jumătatea de foarfece împodobită cu pietre, găsită pe birou, reprezenta jumătatea unui corp de pasăre; lama era ciocul; mijlocul, corpul; inelul era piciorul. O crezuse nebună; dar ea pusese mîna pe această jumătate de foarfece !

Eva sări jos deschizînd gura să-l cheme.

Cineva bătu în uşa buduarului.

Eva recăzu pe divan. Voi să strige:

"Intră !" Dar din gîtlej nu ieşi decît un sunet nearticulat.

În camera de culcare tînărul brun striga cu un ton grăbit:

- Allo, doamnişoară ! Allo ! Allo ! Dă-mi Biroul Central al Poliţiei. Allo ! Dormi ! Biroul Central al Poliţiei.

Cuvîntul reveni mereu din ce în ce mai tare. Bătăile în uşă încetară şi uşa se deschise împinsă cu forţa.

În pragul uşii stătea un personaj slab, cu părul cărunt, pe cap cu o pălărie nou-nouţă, care făcea să pară şi mai vechi costumul său de stofă albastră. Servitoarea albă şi Kinumé priveau speriate peste umărul său.

- Cine cere legătura cu Biroul Central ? se interesă noul venit, nemişcat, cu mîna dreaptă în buzunarul hainei şi privirea atentă.

- Cred...

Eva se opri aducîndu-şi deodată aminte de recomandaţiile ce i se dăduseră.

- D-ra Leith, fără îndoială ? întrebă necunoscutul înclinîndu-se politicos.

- Biroul Central al Poliţiei, urla tînărul brun în camera vecină. Ce naiba este cu această linie blestemată ? Allo ! Allo, domnişoară...

Se auzea cum bătea furios în furca aparatuului.

Noul venit se repezi spre cameră; dar mai repede decît el, tînărul brun îi aţinu calea la intrarea în cameră. De unde sta, Eva văzu întîlnirea.

- Trăiască poliţia ! strigă tînărul brun. Trimite un reprezentant tocmai cînd cauţi să anunţi o crimă ! Hello, Guilfoyle. Ce face doamna Guifoyle ?

Celălalt încruntă sprîncenele.

- D-ta aici ? Ce înseamnă gălăgia asta ?...

Se întorse către Eva.

- D-ra Leith ? Karen Leith ? Am fost trimis...

Kinumé, de pe palier, vorbea repede în japoneză, dar tăcu fulgerată de privirea tînărului brun. "Cele două servitoare par să-l cunoască", se gîndea Eva cu un aer absent. Îl apucă pe Guilfoyle de braţ obligîndu-l să se întoarcă.

- Nu-i Karen Leith, prostule ! Este d-ra Eva MacClure. Se scoate pălăria în faţa unei doamne.

- Ajunge, Terry, protestă Guilfoyle pe un ton tînguitor. Ce s-a întîmplat ? Am fost trimis...

- Scoate-ţi pălăria, îţi spun...

Tînărul brun trase jos, rîzînd, pălăria nouă de pe capul proprietarului său, şi arătînd cu degetul camera de culcare, spuse:

- O vei găsi pe d-ra Leith, acolo, înăuntru.

Guilfoyle luă pălăria şi şi-o puse în cap, înjurînd.

- Jos labele, Terry Ring, mormăi el. Ce s-a întîmplat ? O crimă ai spus ? La naiba, dacă mă aşteptam să vin aici ca să constat o crimă !

"Se numeşte Terry Ring... Terence, în realitate" se gîndea Eva. "Este alt om în prezenţa lui Guilfoyle, detectivul. Ce veselie deodată ! Rîdea, glumea..."

Numai ochii lui Terry Ring nu se schimbaseră. În loc s-o

privească pe Eva, erau aţintiţi acum pe Guilfoyle cu intensitatea lor obişnuită.

Terry Ring se dădu la o parte cu o plecăciune ironică pentru a da voie detectivului să intre primul în cameră.

- Nu ţi-am spus de atîtea ori să te descoperi ? Accepţi în sfîrşit să-ţi scoţi această pălărie nenorocită ?

Privirea zîmbitoare a lui Terry Ring urmă pe detectiv; dar cu mîna sa stîngă, făcu un semn prietenesc spre Eva, atît de liniştitor, încît ea se ghemui pe divan, izbucnind în plîns.

Terry Ring urmă, însfîrşit, pe Guilfoyle în cameră şi închise uşa fără să mai întoarcă capul. Printre suspine, Eva auzi strigătul de mirare al detectivului Guilfoyle şi clincănitul telefonului mişcat de un deget nervos.

CAPITOLUL VIII

Pe neaşteptate buduarul se umplu de o mulţime necunoscută. Eva numără, cu un aer absent, patru poliţişti din care doi în unifromă, un uriaş numit Velie, însoţind un inspector de statură mică, cărunt şi care părea să aibă mare autoritate, cu vocea sa dulce şi privirea ciudat de pătrunzătoare, apoi bărabţi cu aparate fotografice, iar alţii avînd pensule şi tuburi !... Inspectorul se numea Breen sau Queen, Eva nu auzise bine numele şi ceilalţi îi arătau mult respect. Camerele se umplură de fum; te înăbuşeai pur şi simplu.

Un întîrziat, un oarecare Prouty, purtînd o trusă medicală şi avînd o ţigară stinsă în colţul gurii, se închise imediat în cameră. Tocmai ieşise cînd doi poliţişti intrară la rîndul lor ţinînd de mînere un sicriu de nuiele; cînd apărură din nou, după

cîteva minute, sicriul părea foarte greu, judecînd după mersul lor greoi.

- Ce duc în acest coş, parcă ar fi o halcă de carne, se întrebă Eva care se credea în prada unui vis urît. Terry Ring, spectator ironic al activităţii poliţiştilor, găsea tot timpul posibilitatea să revie lîngă ea, cu un cuvînt, un gest, sau o privire de îmbărbătare, încurajatoare.

Începu interogatoriul.

Terry Ring era un "self-made man", un copil al mahalalelor, care avusese un număr nesfîrşit de îndeletniciri în cursul celor douăzeci şi opt de ani ai săi; Eva le numără pe degete foarte mirată: vînzător de jurnale, controlor la o casă de împachetat, profesionist la baseball, profesor de înot, dublură la Hollywood şi acum "detectiv particular". Trebuie să fi început devreme de tot, se gîndea tînăra fată apucată dintr-o dată de milă pentru acest băiat înalt şi brun în care ghicea un orfan, un copil al străzii lăsat în voia instinctelor. Cum ajunsese Terry la situaţia sa actuală ? Eva nu putuse culege nici o informaţie pozitivă în această privinţă; dar fusese vorba de un furt însemnat de bijuterii la Hollywood şi de o "star" recunoscătoare, aluzii pe care Terry Ring le primi cu o ridicare din umeri fără s-o lase din ochi pe Eva.

Inspectorul Queen revenea mereu la aceleaşi întrebări precise: Cînd venise Terry Ring ? Cum se face că nici Kinumé, nici Geneva O'Mara nu-l auziseră intrînd în casă ? Cum se explică faptul că nu erau urme de paşi pe pămîntul moale din grădină în locul unde asasinul cu siguranţă sărise cînd coborîse de pe acoperiş ? În sfîrşit: pentru care motiv Terry Ring se găsea la faţa locului ?

- Nu fii încăpăţînat Terry, îi spuse inspectorul bine dispus. Te consider bun prieten, ştii doar. Ce făceai aici astăzi ?

- Karen îmi dăduse întîlnire.

- Geneva O'Mara spune că veniseşi şi săptămîna trecută.

- Tot o întîlnire cu Karen, răspunse Terry făcînd cu ochiul.

Cei doi bărbaţi începură să rîdă şi inspectorul dădu din cap

cu un aer mulţumit, ca şi cum orice declaraţie a d-lui Terry Ring era literă de evanghelie. Dar ochii săi pătrunzători mergeau de la Eva la Terry, apoi la Kinumé, pentru a se întorce din nou la Eva.

- Şi d-ta, d-ră MacClure, ai auzit vreun zgomot oarecare în timpul celor douăzeci de minute cît ai stat în această cameră aşteptînd pe d-ra Leith ? Un strigăt, un cuvînt, un suspin, un zgomot.

Eva scutură din cap. Înalt şi svelt ca un arbore tînăr, Terry Ring o privea peste umărul inspectorului.

- Citeam un roman şi... aveam alte gînduri în minte.

- Nu citeai prea atent aşadar după cîte văd ? insistă inspectorul cu un zîmbet.

- Eu... noi, logodnicul meu şi cu mine tocmai fixasem data căsătoriei noastre, suspină Eva. Bineînţeles...

- Oh ! Înţeleg. Cu mintea în altă parte, surdă la orice, sînt sigur. Ce păcat ! Trebuie să fi fost desigur vreun zgomot.

Inspectorul se depărtă, cu Terry Ring după el. Eva îi văzu intrînd în cameră. Camera...

Un sentiment de groază o copleşi. Coşul de hîrtii... jumătatea de foarfece căzută din mîinile ei în coşul pe jumătate plin de hîrtii. Poate nu o vor găsi anchetatorii... Ba da. Nimic nu le scapă, niciodată, poliţiştilor. Vor şti imediat că era arma crimei, căutată de la început. Karen fusese înjunghiată. Vor căuta arma pînă cînd o vor găsi în coş. Dacă ar îndrăzni să se întoarcă în cameră...

Terry Ring urmase pe inspector fără să întîmpine cea mai mică împotrivire. Era acceptat de oamenii de la Biroul Central; se bucura de unele privilegii... Nici unui reporter nu i se permisese să urce la primul etaj: Eva auzea ziariştii la parter protestînd cu indignare. Dar Terry Ring pleca şi venea după pofta inimii, în virtutea unor drepturi misterioase acordate de reprezentanţii oficiali ai poliţiei, care trebuiau să-l cunoască destul de bine, pentru a fi siguri de cinstea sa. Terry Ring era deasupra oricărei bănuieli. De fapt era asta sau... sau din

contră, anchetatorii îl bănuiau ? Sau îi lăsau frîu liber ca să-l prindă. Pe Eva o trecură fiori.

Apelul telefonic preocupă în mod deosebit pe inspector, pe care Terry Ring îl urma zîmbind pas cu pas. De la apariţia lui Guilfoyle nu încetase să surîdă.

"Jumătatea de foarfece au găsit-o oare ?" gîndi Eva.

Inspectorul Queen o trezi din somnolenţa sa:

- D-ră MacClure.

Deschizînd ochii, Eva văzu faţa surîzătoare a inspectorului. Un bărbat avînd o tuşieră şi cartonaşe imprimate stătea lîngă ei.

Clipa temută sosise ! Ce va spune inspectorul ? Eva făcu o sforţare ca să-i prindă cuvintele.

- N-aveţi teamă, d-ră MacClure. Este vorba de o mică formalitate de natură să ne uşureze sarcina...

Cu coada ochiului Eva văzu pe Terry Ring ieşind din cameră. Inspectorul apăru şi el. Privirea Evei întîlni pe aceea a lui Terry şi întorse capul. Ştia. De asemeni şi inspectorul... nu, nu putea avea decît bănuieli, deoarece nu poseda încă amprentele ei digitale. Terry Ring, îşi amintea desigur de pasărea cu pietre colorate de care îi vorbise. El ştia.

- În spaima d-tale justificată trebuie să fi atins mobile, obiecte din camera de culcare, urmă inspectorul atingînd-o părinteşte pe umăr. Ai pus desigur mîna pe unele obiecte şi în această cameră; s-o lăsăm la o parte, deoarece afirmi că nimeni n-a trecut prin ea, în prezenţa d-tale. Dar camera de culcare este importantă.

- Da, murmură Eva.

- Am ridicat mai multe serii de amprente în cameră şi este important să le identificăm cît mai repede. Trebuie să identificăm cele ale d-rei Leith, ale japonezei, ale d-tale şi aşa mai departe... procedînd prin eliminare, vom reţine probabil cele care ne interesează.

- Se pare că le-aţi uitat pe ale mele, interveni Terry Ring.

- Oh ! le vom lua ca şi pe celelalte, răspunse inspectorul rîzînd. Dar te cunosc îndeajuns ca să ştiu că n-ai lăsat nici una. Dumnezeu să mă păzească să am vreodată de-a face cu tine !

Cei doi bărbaţi rîdeau din toată inima.

Eva întinse mîinile sale, încordate ca să nu tremure, expertului de la serviciul antropometric. "Formalitatea" dură mai puţin de un minut şi Eva privi îngrozită cele zece amprente imprimate pe fişe speciale.

"Acum au amprentele mele" se gîndea ea. "Totul s-a sfîrşit... sfîrşit". Prea obosită ca să mai poată plînge, văzu pe inspector îndepărtîndu-se şi zîmbetul teribil al lui Terry o străpunse ca o sabie.

Eva se decisese să nu mărturisească nimănui că pusese mîna pe foarfecă, nici lui Dick, nici d-rului MacClure, nici chiar lui Terry Ring care putuse uita... Nimic nu dovedea, de fapt, că lăsase amprentele sale pe oţel.

Dick venea în grabă. Orice pericol era înlăturat. Nu mai avea teamă de Terry Ring, de inspector, de nimeni.

Căzu în braţele sale larg deschise. Dick ! Duioşia, neliniştea ce-o citea în ochii lui, o umpleau de fericire. Toată lumea o privea. Terry Ring ca şi ceilalţi. Ce importanţă avea ? Se lăsă mîngîiată, frecîndu-şi nasul ca un copil de pieptul tînărului dr. Scott.

Terry Ring o privea. Cu atît mai bine ! De acum înainte, logodnicul ei era acolo pentru a veghea asupra ei. Celălalt putuse să se creadă indispensabil, dar nu era decît un străin. Dick era al ei, apărătorul ei...

Ridicînd capul îl sărută pe d-rul Scott. Terry Ring zîmbi.

- Draga mea, micuţa mea dragă, repetă Dick, pînă cînd o simţi liniştită în braţele sale.

Apoi, cu o voce schimbată:

- Ce s-a întîmplat Eva ? Nu înţeleg nimic. Nu-mi vine să cred.

Pericolul persista. Ce prostie să creadă că viaţa va con-

tinua ca înainte ! "Ce se întîmplase ?" Dar ce se întîmplase ?... Îl pierduse pe Dick pentru totdeauna, iată teribilul adevăr.

Eva ridică capul încet.

- O nenorocire care nu ne atinge personal Dick. Karen a fost asasinată.

- Şi tu ai descoperit-o ! Sărmana. Plîngi, aceasta te va uşura.

O examină cu privirea sa pătrunzătoare de medic. Atîta calm nu i se părea natural... Dacă ar şti !

- Am plîns deja, Dick.

- Vei avea nevoie de tot curajul tău, draga mea. Gîndeşte-te la tatăl tău. Moartea lui Karen, va fi o lovitură grea pentru el. La întoarcerea sa tu vei avea sarcina grea de a-l consola.

- Ştiu, Dick. Sînt gata.

- A fost deja anunţat, mi-a spus inspectorul. "Panthia" acostează abia miercuri dimineaţa. Eva, am impresia că nu mă asculţi. Un fel de presimţire m-a împiedicat să dorm după plecarea ta, m-a împins să te caut aici... Eva.

- Da, Dick.

Eva simţi braţele sale strîngînd-o mai tare.

- Am să-ţi fac o rugăminte. Să ne căsătorim numaidecît, draga mea, astă seară chiar. Te rog, Eva...

Să se mărite cu Dick ! Realizarea imediată a dorinţei ei arzătoare... Cum putea răspunde cu atîta calm:

- Eşti nebun. N-avem hîrtiile necesare.

- Mîine atunci ? Le voi procura mîine. D-rul MacClure ne va găsi uniţi la debarcare. Vrei ?

Eva îşi adună gîndurile. Cum să-i spună că situaţia se schimbase cu totul în mai puţin de două ore ? Va pune întrebări şi trebuia să-i ascundă adevărul cu orice preţ. Un laţ îi strîngea gîtul... era de-ajuns ca cineva - inspectorul sau unul din oamenii săi - să tragă de frînghie şi se termina cu Eva MacClure. Ori dacă se mărita cu Dick acum, totul îl va strînge de gît în acelaşi timp cu ea. Nu trebuia să-l tragă în nenorocirea ei. Scandalul, ziarele, haita ziariştilor zeloşi... O voce interioară îi sufla:

"Vorbeşte. Mărturiseşte-i totul. Va înţelege. Te va crede. Te va apăra".

Dacă anchetatorii aflau...

- Nu Dick ! Nu.

Violenţa ei îl surprinse pe d-rul Scott.

- Dar Eva, credeam...

- Situaţia nu mai este aceeaşi, Dick. Moartea lui Karen, acest mister teribil, tata... fericirea noastră ar fi distrusă, Dick. Trebuie să ştim să aşteptăm încă puţin. Mă înţelegi, dragul meu, Spune-mi că înţelegi.

- Bineînţeles...

Îi mîngîie mîinile; dar tonul său era lipsit de convingere şi inima Evei se strînse la vederea unor luciri tulburi în fundul ochilor săi.

- Iartă-mă. Nu trebuia să vorbesc. La tine m-am gîndit în primul rînd, draga mea. Speram...

- Ştiu, Dick. Eşti atît de bun ! Oh, Dick !

Plînse în braţele sale şi privirea d-rului Scott se lumina din ce în ce la vederea lacrimilor ei. O barieră nevăzută părea să-i despartă de lumea zgomotoasă care-i înconjura.

Brusc, Eva auzi vocea lui Terry Ring:

- Hello. Sursa nu este încă secată ?

Eva ridică capul repede. Terry Ring îi învăluia, pe Dick şi pe ea, într-o privire zîmbitoare. Văzîndu-l atît de stăpîn pe sine, atît de calm şi încrezător, s-ar fi spus că asasinatele, femeile în lacrimi şi secretele periculoase, făceau parte din existenţa sa zilnică.

D-rul Scott se sculă şi cei doi bărbaţi se priviră în faţă mult timp.

- Cine eşti dumneata ? întrebă medicul pe un ton morocănos. Las-o în pace. Este destul de tulburată şi fără asta.

- Dick, interveni Eva, punînd o mînă pe braţul său. Te înşeli, Dick. Îţi prezint pe domnul Ring. El e acela care... care a intrat în momentul cînd am descoperit-o pe Karen.

- Oh ! iartă-mă. Această dramă îngrozitoare...

- Desigur, răspunse Ring.

Apoi o privi pe Eva, care desluşi o întrebare şi un sfat grăbit în ochii săi cenuşii. Ce îndrăzneală incalificabilă ! S-o pună în gardă contra unui elan de sinceritate faţă de logodnicul ei !

Dar Eva îşi aminti că-i ascunsese adevărul şi se simţi atît de singură şi părăsită încît dori pentru a doua oară, în cîteva luni, să doarmă liniştită somnul de veci.

CAPITOLUL IX

Ziua de marţi trecu ca un vis urît. Chemată la Biroul Central, Eva îl regăsi pe Terry Ring; dar el nu-i adresă nici o vorbă. Slavă Domnului, prezenţa lui Dick făcu situaţia mai suportabilă. Eva semnă depoziţiile, răspunse la noi întrebări şi refuză cu încăpăţînare să mănînce. O telegramă de la d-rul MacClure, o aştepta cînd se întoarse seara acasă, însoţită de d-rul Scott.

Cîteva cuvinte admirabile şi pline de o mare simplicitate:

"Nu te necăji. Voi fi lîngă tine miercuri dimineaţă. Cu drag. Tata".

Ca să ajungă în gara portului, miercuri dimineaţa tinerii fură nevoiţi să facă ocoluri peste ocoluri pentru a evita reporterii. Prima presoană pe care o văzu Eva, fu Terry Rong plimbîndu-se în faţa biroului de vamă cu un aer plictisit. Nici nu luă în seamă pe noii veniţi, însă d-rul Scott îl privi o clipă cu sprîncenele încruntate.

- Aşteaptă-mă aici, spuse el Evei, aşezînd-o pe o bancă în hol. Mă duc la informaţii.

O clipă după aceea, ridicînd ochii, Eva îl văzu pe Terry

Ring în faţa sa.

- Bună ziua, frumoaso. Arăţi mai bine astăzi. De unde ai luat pălăria ? Îţi vine de minune.

- D-le Ring...

- Terry, pentru d-ta.

- Terry, n-am avut ocazia să-ţi mulţumesc pentru tot...

- Sînt un prost ! Să nu mai vorbim de asta. Ascultă-mă Eva... Numele veni atît de uşor încît Eva nici nu observă. Ai spus versiunea adevărată logodnicului d-tale ?

- Nu, murmură ea cu ochii fixaţi pe mănuşi.

- Bravo. Continuă să taci.

- Nu.

- Trebuie, ţi-am spus !

- Nu, este imposibil. Nu pot ascunde adevărul tatălui meu. Aş face rău d-le Ring.

- Terry, o mustră celălalt. Nu-ţi dai deci seama de adîncimea prăpastiei în care te găseşti. Eşti alternativ inteligentă şi mărginită !

O forţă irezistibilă o împinse pe Eva să-l întrebe:

- Terry, pentru ce te interesezi de mine ?

Neprimind nici un răspuns, Eva înălţă capul cu bravură. Văzu privirea sa în acelaşi timp furioasă şi încurcată şi continuă foarte repede:

- Dacă este în vederea unei recompense, eu...

Crezu că o va lovi în public.

- Ascultă-mă bine şi reţine ceea ce-ţi spun.

Se aplecă spre ea, cu faţa sa brună aprinsă de mînie. Apoi deodată calmîndu-se întrebă:

- Cît ai în geantă ?

- Oh ! iartă-mă.

- Ţi-a fost frică să nu-ţi dau lecţia pe care o meriţi, ei ! Păzeşte-te să mai spui vreodată un astfel de lucru.

Eva se simţi foarte ruşinată; puse o mînă înmănuşată pe braţul său, dar el se scutură nervos înainte de a se ridica cu pumnii strînşi.

- Îmi pare rău Terry. Dar pune-te în locul meu; cum puteam şti...

- Pentru că sînt un bădăran. Toate sînt la fel !

- Dar în sfîrşit, de ce faci toate astea pentru mine ?

- Să spunem că mi-am consacrat viaţa salvării tinerelor fete disperate şi să nu mai vorbim de aceasta.

- Ascultă Terry, dacă pot avea încredere într-un străin, pot de asemeni să am încredere în propriul meu tată ?

- Cum vrei.

- Nu pot să te mai fac să rişti atîta şi să te expui şi mai mult.

- Şi cine te va ajuta să ieşi din această încurcătură, mă rog ?

Eva avu o tresărire de mînie.

- Dick, logodnicul meu ! Eşti cel mai...

- Pentru ce i-ai ascuns adevărul, în acest caz ?

Eva lăsă ochii în jos.

- Aveai un motiv.

- Frica că te va lăsa ?

- Nu !

- Numai un laş ar comite o astfel de infamie. Tremuri. Orice numai să nu ajungi să constaţi că inima ta este laşă. Mi-e milă !

- Eşti cel mai...

- Cunoşti exact situaţia d-tale. Acest vulpoi bătrîn de Queen are mirosul fin. L-am văzut la lucru de mai multe ori. Este bănuitor, ştii asta !

- Mi-e frică Terry.

- Ai şi de ce.

Îi întorse spatele. Eva îl privi depărtîndu-se în ceaţă; ţinea capul sus şi mersul său continua să braveze cu o cruzime tinerească.

Terry Ring nu părăsi holul. Se întorse lîngă biroul de vamă unde imediat fu înconjurat de un roi de reporteri.

"Panthia" este în carantină, anunţă d-rul Scott lăsîndu-se să cadă pe bancă. În urma unui aranjament special cu autori-

tăţile din port, o barcă a poliţiei îi va debarca. Trebuie să fie în drum acum.

- Şi ? repetă Eva.

- Tatăl tău şi un călător numit Queen. S-au cunoscut pe vapor, după cîte am înţeles.

- Queen ?

D-rul Scott dădu din cap cu un aer încruntat.

- Fiul inspectorului. N-are nici o legătură cu poliţia. Ellery Queen scrie romane poliţiste; mi se pare că l-am zărit la garden-party-ul dat de Karen.

- Queen, repetă Eva cu o voce slabă.

- La naiba dacă înţeleg ce caută el în această barcă, mormăi d- rul Scott.

Eva îşi aducea foarte vag aminte de revederea cu tatăl său şi de remuşcările pe care căuta să le uite cît mai repede. Hotărîrea de a fi curajoasă dispăru la vederea tatălui său şi plînse în braţele lui ca în timpurile cînd păpuşile erau confidentele ei şi cîmpiile din jurul casei din Nantasket, universul ei. Şi, ca odinioară, el fu acela care o consolă, atunci cînd ea îşi propusese...

Situaţia devenise şi mai dramatică datorită aspectului fizic al călătorului, care era de nerecunoscut, atît de mult slăbise şi îmbătrînise; ochii săi roşii luceau ca de friguri pe obrazul său palid, ca acei ai unui om care plînsese mult în singurătatea cabinei sale.

Tovarăşul de drum al d-rului MacClure se eclipsase, după ce murmurase o frază scurtă de condoleanţe. Dar se întorse repede, cu faţa întunecată venind din direcţia cabinei telefonice. "Probabil că a vorbit cu tatăl său !" gîndi Eva înfiorîndu-se. La un cuvînt al său către cei în drept, formalităţile de debarcare se reduseră la minimum, iar reporterii se risipiră ca prin minune. După ce expedie bagajul d-rului MacClure la adresa sa, tînărul Queen simţindu-se bine în rolul său de înger păzitor îi conduse pe cei trei spre un taxi.

Eva reuşi să rămînă puţin mai în urmă cu logodnicul său.

- Dick, aş dori să rămîn singură cu tata... nu te superi ?

- Să mă supăr ? Proastă mică !...

D-rul Scott o sărută.

- Voi găsi un pretext pentru a pleca. Înţeleg perfect draga mea.

"Oh ! Dick nu poţi înţelege !" gîndea Eva. Dar îi zîmbi duios şi iuţi pasul pentru a ajunge pe Ellery Queen şi pe tatăl său.

- Iertaţi-mă d-le, spuse d-rul Scott acestuia. Sînt aşteptat la spital şi deoarece d-ta eşti aici...

D-rul MacClure îşi trecu mîna pe frunte cu un gest obosit.

- Du-te Dick, du-te. Voi avea eu grijă de Eva.

- Pe astă seară, draga mea.

D-rul Scott îşi îmbrăţişă din nou logodnica, aruncă o privire de sfidare lui Ellery Queen şi chemă un taxi.

- Dă-i drumul ! strigă Ellery. Urcaţi d-ră MacClure

Eva rămase pironită locului, cu aerul îngrozit.

- Unde mergem tată ?

- Îl însoţim pe domnul Queen. Nu avea grijă fetiţa mea.

- Dar tată, voiam să-ţi vorbesc.

- Poţi vorbi fără grijă în faţa d-lui Queen. Într-un fel l-am anagajat.

- Un angajament pur prietenesc d-ră MacClure, explică Ellery zîmbind. Vreţi să vă urcaţi ?

- Oh ! făcu Eva cu vocea sugrumată.

Ellery avu mult de furcă pentru a potoli elanul de bucurie cu care Djuna, tînărul "om la toate" al familiei Queen, saluă întoarcerea idolului său. Reuşi să scape de el trimiţîndu-l la bucătărie să prepare cafea; dar cînd sosi cafeaua singurul subiect important nu fusese încă abordat.

Soneria uşii principale răsună. Djuna se duse să deschidă şi se găsi în prezenţa unui tînăr înalt şi brun care intră direct în salon cu mîinile în buzunar fără să fi fost invitat. Eva tresări.

- Bună ziua, Queen, spuse Terry Ring aruncîndu-şi pălăria

pe cămin. Sper că-ţi mai aduci aminte de mine ?

"Pînă aici" gîndi Eva.

Ellery nu manifestă vreo nemulţumire faţă de această apariţie. Strînse cu prietenie mîna lui Terry înainte de a-l prezenta d- rului MacClure.

- Tatăl meu mi-a vorbit de rolul d-tale în această afacere tristă, spuse el apoi. Mi-a spus ce ştie, ceea ce în realitate nu-i mare lucru.

Terry zîmbi, măsură cu privirea pe D-rul MacClure care răspunse la fel şi se aşeză.

- Îl cunoşti deci pe d-l Ring ? murmură Eva între două înghiţituri de cafea.

- Toată lumea îl cunoaşte. Terry şi cu mine sîntem prieteni vechi, teroarea Biroului Central. Nu-i aşa Terry ?

Ellery Queen o privi fix ca şi pe Terry Ring înainte de a întreba;

- Aş putea cunoaşte motivul acestei vizite neaşteptate ?

- Prietenesc. Pur prietenesc, răspunse celălalt zîmbind.

- Ştii că eşti urmărit ?

- Bineînţeles. N-are nici o importanţă.

- Am aflat că o urmezi pe d-ra MacClure ca o umbră de la asasinarea d-rei Leith. De ce ?

- Este treaba mea.

- Şi a mea, interveni d-rul MacClure, cu vocea potolită.

- Eşti împins, din întîmplare, de grija ca d-ra MacClure să nu transmită vreo informaţie care să învinovăţească ?...

Terry deschise un pachet de ţigări şi Ellery se ridică politicos pentr a-i oferi foc.

- Mulţumesc. Cine a putut să-ţi bage o astfel de idee în cap, Queen ?

- D-rul MacClure şi cu mine am hotărît de comun acord să nu ne mulţumim cu declaraţiile făcute de d-ta tatălui meu, Terry.

- Bravo ! Aceasta dovedeşte că şi doctorul şi-a dat seama de netemeinicia comunicărilor ce i s-au făcut.

Ellery se înconjură de un nor de fum.

- Cred că ar fi bine să lăsăm cuvîntul d-rului MacClure. Eu răspund de Terry Ring, doctore.

- Tată, interveni Eva, nu putem amîna această convorbire cu d-l Queen pentru mai tîrziu ? Aş vrea atît de mult să merg acasă ! Aceşti domni ne vor ierta, sînt sigură.

D-rul MacClure puse mîinile sale grele pe umerii ei.

- Eva, trebuie să ştiu adevărul; fetiţa mea...

Niciodată nu-l văzuse pe tatăl său atît de palid, atît de grav... toate privirile erau aţintite asupra ei. Era prinsă în cursă...

- Eva, ai omorît-o pe Karen ?

- Tată !

- Răspunde-mi fetiţa mea. Trebuie să ştiu.

- Ei, eu de asemeni, interveni Ellery. În realitate comiţi o mare nedreptate faţă de tatăl d-tale privindu-l astfel. Întrebarea vine de la mine, ca să-ţi spun drept...

Eva nu îndrăznea nici să facă vreo mişcare nici să-l privească pe Terry Ring. D-rul MacClure se lăsă să cadă pe divan şi Ellery urmă cu blîndeţe:

- Sîntem în patru. Pereţii n-au urechi şi tatăl meu nu este aici.

- Tatăl d-tale, murmură Eva cu voce sugrumată.

- Să punem lucrurile la punct, o dată pentru totdeauna d-ră MacClure. Factorul "sentiment" este complet exclus din domeniul ocupaţiilor noastre, respectiv ale tatălui meu şi ale mele. Un zid de nepătruns desparte vieţile noastre; metodele, vederile şi procedeele noastre sînt diferite. Inspectorul caută dovezi, eu caut adevărul şi cercetările noastre ne duc deseori în direcţii diametral opuse.

- La fapte Queen, interveni brusc Terry Ring. Ce ştii cu adevărat ?

- De acord Terry. Să punem cărţile pe masă. Am fost în legături telefonice strînse cu tatăl meu de la moartea d-rei Leith. Am motive să cred că vă bănuieşte, pe d-ra MacClure şi pe tine.

Eva lăsă ochii în jos.

- Tatăl meu este duşmanul acţiunilor precipitate; dar am impresia că nici unul nici altul, n-aţi ieşit din zona periculoasă.

- Eva, fetiţa mea, pentru ce refuzi...

- Te rog doctore. Lasă-mă în primul rînd să-mi definesc poziţia mea. Am învăţat să-l cunosc pe d-rul MacClure pe bord şi a cucerit stima şi afecţiunea mea. Tatăl d-tale mi-a vorbit mult despre d-ta şi d-ra Leith, d-ră MacClure. I-am promis tot concursul meu. Tatăl meu ştie. Începînd din această clipă drumurile noastre se despart şi fiecare păstrează pentru sine informaţiile obţinute.

- La fapte, repetă Terry Ring. Pierdem timpul.

- Al d-tale este atît de preţios ? Pînă acum nici o dovadă materială n-a venit să confirme teoria după care asasinul ar fi intrat şi ieşit pe fereastra deschisă a podului. Orice altă teorie este anulată dinainte, de împrejurări... numai dacă n-ai înjunghiat-o pe d-ra Leith chiar d-ta, d-ră MacClure.

- Oh ! suspună Eva.

Terry tresări şi Ellery reluă:

- Iatră-mă că îţi vorbesc atît de brutal d-ră MacClure. Dar după cum am spus tatălui d-tale sînt obligat să am în acest fel de afaceri, o precizie matematică. Nici o dovadă nu întăreşte existenţa unei a treia persoane care s-ar fi servit de uşa şi fereastra deschisă pentru a pătrunde la d-ra Leith; şi după propria d-tale mărturisire, erai în camera învecinată.

- Eva... începu d-rul MacClure fără să poată termina.

- Dacă poţi să mă convingi de nevinovăţia d-tale voi pune totul în mişcare ca s-o fac să iasă la iveală, reluă Ellery cu multă blîndeţe. Dacă eşti vinovată, prefer să renunţ imediat de a mă ocupa de această afacere.

- Să vă conving ! strigă Eva ridicîndu-se dintr-o săritură. Cum ar putea cineva ?

- Tu ai făcut ? murmură doctorul. Răspunde, fetiţa mea.

Eva îşi dădu pălăria pe spate pentru a-şi strînge tîmplele cu mîinile.

- Voi înnebuni... Nimeni nu mă va crede. Nu pot să spun nimic, sînt prinsă în cursă !

- Ajunge, ordonă Terry cu voce înceată. Ajunge.

- Nu ! N-am omorît-o pe Karen ! Ce motiv aveam s-o suprim ? Dick îmi promisese tocmai să mă ia în căsătorie la înapoierea d-tale, tată. Eram nebună de fericire, am alergat la Karen să-i spun vestea... Chiar dacă aş fi avut un motiv cum puteam s-o omor după ce plecasem de la Dick, lunea trecută ? Să omor !

Ea se lăsă să cadă într-un fotoliu scuturată de suspine.

- Eram incapabilă să omor o muscă...

O lumină se aprinse în ochii doctorului, fixaţi asupra ei.

- Dar dacă v-aş spune adevărul, continuă biata fată cu disperare, dvs....

- Ajunge ! o certă Terry. Adu-ţi aminte de ceea ce ţi-am spus !

- Da ? insistă Ellery.

- Veţi fi obligaţi să mă credeţi vinovată. Toată lumea o va crede. Toată lumea !

Începu să plîngă cu capul sprijinit de braţul fotoliului.

- Toată lumea... afară de mine, poate, murmură Ellery.

Terry Ring privi umerii ei scuturaţi de suspine; apoi se întoarse spre fereastră fumînd cu patimă. D-rul MacClure scoase pălăria fiicei sale şi îi mîngîie uşor părul.

Ellery se apropie de Eva şi o obligă să ridice capul.

- Îţi voi spune totul, gemu ea.

Terry dădu drumul unei înjurături aruncînd ţigara pe fereastră.

Mărturisirea sa fiind terminată, Eva se rezemă de spatele fotoliului închizînd ochii. D-rul MacClure îşi trosnea încheieturile cu riscul de a-şi rupe un deget. De la geam Terry întrebă:

- Care este verdictul, Sherlock ?

Ellery dispăru în camera sa închizînd uşa. Ceilalţi auziră

clinchetul telefonului apoi un murmur.

Ellery reapăru în sfîrşit, spunînd:

- Nu pot face într-adevăr nimic înainte de a fi vizitat casa. Am cerut tocmai lui Morel, omul de afaceri al d-rei Leith să ne întîlnească imediat. Am să-i pun mai multe întrebări. D-ra MacClure ?

- Da ? răspunse Eva fără a deschide ochii.

- Te rog, nu-ţi lăsa nervii să te învingă. Poţi să ne ajuţi foarte mult prin calmul d-tael.

- Mă simt deja mai bine.

- Eşti un profesionist Terry, urmă Ellery. D-ta ai determinat, în aparenţă, de la prima vedere, situaţia d-rei MacClure; ce părere ai ?

- Nu trebuie să-i fie frică de nimic atîta timp cît treci sub tăcere detaliul uşii zăvorîte.

- "Detaliul"... hm !

Ellery făcu înconjurul salonului.

- Problema este încurcată. Admiţînd nevinovăţia d-rei MacClure, faptul este imposibil. Nimeni n-a putut pătrunde lîngă d-ra Leith.

- Terry, ce făceai luni la d-ra Leith ?

- Aceasta nu te priveşte.

- Aşteptam un alt răspuns de la un colaborator. Cum ştiai că ea aştepta un detectiv de la Biroul Central la ora 17, în urma unei întîlniri fixate prin telefon, duminică dimineaţa ?

- Degetul meu cel mic mi-a spus.

- În sfîrşit şi în special: pentru ce te-ai făcut complicele unei necunoscute pe care împrejurările o arătau ca ucigaşă.

- De data acesta îţi voi răspunde, spuse Terry întorcîndu-se. Am îmbrăţişat cauza Evei pentru că toate circumstanţele erau contra ei. Pentru că era singura suspectă. Pentru că situaţia era prea simplă...

Terry se apropie de Eva zîmbindu-i.

- Şi pentru că o cred sinceră. Dacă sînt un prost, Dumnezeu să mă ierte ! Dar ţine-te bine, drăguţo. Te voi urma pînă

la sfîrşit.

Eva se înroşi; buza inferioară începu să-i tremure. Terry încruntă sprîncenele; apoi îi întorse brusc spatele.

- Ţin să-ţi spun Ring, cît de mult apreciez...

Terry întrerupse fraza doctorului arătînd spre Ellery.

- Mulţumeşte-i lui. Este şeful meu. La revedere.

Dispăru în vestibul şi ceilalţi îl auziră trîntind uşa de la intrare în urma lui.

- Am impresia că ai făcut o cucerire, spuse Ellery lui Eva pe un ton sec. După cîte ştiu, este prima femeie care se poate mîndri cu acestă faptă.

CAPITOLUL X

Pe cine găsiră, spre marea lor mirare, d-rul MacClure, Eva şi Ellery Queen cînd ajunseră la casa din Washington Square ? Inevitabilul domn Ring, în discuţie cu inspectorul căruia părea să-i facă plăcere să asculte glumele acestuia. Queen tatăl şi fiul îşi spuseră din ochi bucuria de a se revedea după mai multe săptămîni de despărţire şi Ellery îi prezentă pe d-rul MacClure.

Impresionat de figura obosită a călătorului, inspectorul îi spuse:

- Ar trebui să te duci să te odihneşti, doctore. De ce să-ţi impunem această încercare chiar de astăzi. Putem foarte bine s-o amînăm.

D-rul MacClure trecu braţul după umerii Evei şi scutură din cap.

Inspectorul scutură din umeri; apoi se întorse către fiul său.

- Iată buduarul d-rei Leith. Camera se află alături. Nu s-a mişcat nimic din loc afară de cadavru.

Ellery traversă repede buduarul pentru a trece în camera de culcare. Ceilalţi îl urmară în tăcere.

După o privire lungă în jurul camerei, Ellery întrebă:

- S-a găsit arma ?

- Da... cred că da.

Mirat de rezerva tatălui său, Ellery ridică ochii; apoi se îndreptă spre birou pe care-l scotoci cu atenţie.

- A propos, reluă el brusc, cînd şi pentru ce a solicitat d-ra Leith vizita unui detectiv ?

- A telefonat la Biroul Central duminică dimineaţa, pe la ora 9 pentru a ruga să-i trimită pe cineva a doua zi, luni, la ora 17. Guilfoyle fu desemnat. Venind aici, găsi cadavrul d-rei Leith, pe d-ra MacClure şi Terry Ring. D-ra Leith nu precizase motivele, nu le vom cunoaşte, fără îndoială, niciodată. Kinumé, servitoarea sa japoneză, o auzise telefonînd Biroului Central, continuă inspectorul, prevăzînd obiecţiunea fiului său.

Apoi întorcîndu-se spre Ring, sfîrşi zîmbind:

- Acum Terry, începe. Goleşte sacul.

- Ascult şi mă instruiesc, răspunse celălalt pe un ton sec.

- Ai telefonat de mai multe ori lui Karen Leith săptămîna trecută; între altele, duminică după amiază, mi-a spus Geneva O'Mara. Ce fel de afaceri aveai cu d-ra Leith ?

- Cine v-a spus că aveam "afaceri" ? Mă jigniţi domnilor poliţişti.

Inspectorul dădu din umeri filozofic; el mai bine ca oricine ştia să-şi aştepte momentul. Ridicînd ochii spre colivia goală agăţată pe perete, Ellery întrebă deodată:

- Este un simbol, sau o pasăre ocupa această colivie cînd trăia d-ra Leith ?

- Nu ştiu nimic răspunse inspectorul. Era goală cînd ai intrat aici luni, d-ră MacClure ?

- Nu-mi mai aduc aminte. Eu...

- Era goală, întrerupse Terry.

- Oracolul a vorbit, anunţă Ellery. O colivie presupune o pasăre... Cunoşteţi probabil pe ocupanta acesteia, doctore.

- M-am uitat puţin la ea, drept să spun. Karen ţinea mult la ea şi-o îngrijea ca pe un copil, este tot ce ştiu. Kinumé va putea să vă informeze mai bine decît mine; este o pasăre din ţara sa, adusă ca şi ea de la Tokio, acum 9 ani.

- Ce minune ! strigă Ellery, luînd colivia din mîinile bătrînei japoneze. Îmi aduc aminte de d-ta Kinumé. Eşti foarte îndurerată că ai pierdut-o pe stăpîna d-tale, nu-i aşa.

Kinumé lăsă în jos ochii înroşiţi de lacrimi.

- Biata Missie ! Este o mare nenorocire, domnule.

- Cum se numeşte această pasăre în ţara d-tale, Kinumé ?

- Kashi-dori. Dvs spuneţi gaiţă. Kashi-dori din Liou Kiou, ţara mea. El foarte bătrîn.

- O gaiţă din Liou Kiou, murmură Ellery gînditor. De ce nu ocupă colivia din camera aceasta, Kinumé.

- El ba în una, ba în cealaltă, agăţată în camera cu soare. El face zgomot noaptea, împiedica Missie doarme...

Kinumé începu să plîngă cu faţa ascunsă în mînecile kimonoului.

- Missie îl iubea. Missie îl iubea mai mult ca orice. Ea îl îngrijea.

- Animal nesuferit, mormăi între dinţi Geneva O'Mara de la uşă.

Apoi speriată de sunetul vocii sale voi să bată în retragere. Ellery o rechemă.

- Ce-am auzit ? Rămîi te rog.

Ea se opri buimăcită şi încăpăţînîndu-se.

- N-am spus nimic.

- Ba da. De ce să urăşti atît această pasăre ?

- D-ra Leih era nebună. Ne făcea viaţa imposibilă. Servitoarea se apropie de uşa buduarului privind cu frică pe inspector.

- Apropie-te, îi ordonă Ellery. Nimeni nu-ţi face nici un rău.

- De ce atîta vorbă în jurul unei păsări, spuse cu asprime

inspectorul.

- Mă informez, asta este tot. Cum te numeşti şi de cît timp eşti aici ?

- Geneva O'Mara. Trei săptămîni.

- D-ta îngrijeai pasărea ?

- Kinumé m-a însărcinat. Dar se îmbolnăvise din primele zile ale venirii mele. A trebuit s-o îndop cu carne tocată şi cu ouă, dar afurisitul animal a profitat pentru a zbura în curte. Am suferit chinurile iadului ca s-o prind; stătea nepăsătoare pe acoperiş şi credeam că d-ra Leith va căpăta un atac de inimă, atît era de înfuriată. Puţin a lipsit ca să nu mă dea afară. Nu stătea nimeni aici. Elsie - ultima cameristă - mă prevenise. Nimeni, afară de ea...

Geneva O'Mara arătă pe Kinumé cu un deget răzbunător.

- Soi rău ! strigă Kinumé ai cărei ochi încercuiţi aruncau fulgere.

- Taci, japoneză afurisită !

O privire a d-rului MacClure o puse pe Geneva O'Mara pe fugă. Gaiţa din Liou Kiou scose unul din strigătele sale răguşite şi doctorul spuse pe un ton răstit:

- Pentru Dumnezeu, ia-o.

- Aceste păsări ale nenorocirii ! înjură Terry Ring.

- Te poţi retrage, spuse Ellery lui Kinumé.

Bătrîna femeie se înclină umilă înainte de a ieşi, ducînd cu ea pasărea prizonieră în colivia sa.

Ellery desfăcu foaia de hîrtie japoneză mototolită pe birou, cînd un individ de statură mică, burtos şi chel, intră în cameră.

- Morel, avocatul d-rei Leith, anunţă noul venit. Bună ziua inspectore; omagiile mele d-ră MacClure. Ah ! doctore ! Primeşte condoleanţele mele. Ce tragedie îngrozitoare ! Fără îndoială opera unui dement... Dl. Ellery Queen dacă nu mă înşel ? V-am recunoscut după fotografii.

Avocatul oferi o mînă umedă.

- Da, răspunse Ellery. Cunoaşteţi pe toată lumea afară de d-l Ring.

- Încîntat, d-le Ring... Ce doriţi de la mine, d-le Queen ?

- Aţi citit această scrisoare ?

- Da, ieri. Mă surprinde, căci clienta mea a lăsat-o neterminată. Nu găsesc decît o expilcaţie: d-ra Leith fusese întreruptă de... de...

Omul de afaceri tuşi.

- Cine a mototolit foaia în acest caz ? întrebă cu dispreţ Terry.

Ellery îi aruncă o privire; apoi citi scrisoarea cu scrisul mic şi ordonat şi datată de luni după-amiază.

"*Dragul meu Morel,*

Din conturile mele ies la iveală "credite blocate" în străinătate, provenind din drepturile de autor neplătite. Suma cea mai importantă este datorată de autorii germani supuşi legii noi asupra exportului de numerar. Am şi alte creanţe mai puţin importante în Spania, Italia, Franţa şi Ungaria... Fii atît de bun şi întocmeşte o listă completă şi caută să efectuezi o acoperire imediată. Caută să obţii un aranjament de înţelegere relativ la schimbarea de credit între Hardesty şi Fertig; am auzit că unii autori au beneficiat de acorduri de acest fel între editorii lor englezi şi germani.

Nu-i asta totul, Morel. Cealaltă afacere despre care am să-ţi vorbesc este foarte importantă şi confidenţială. Ştiu că pot conta pe discreţia d-tale absolut..."

- Hm ! făcu Ellery, d-ra Leith s-a oprit înainte de a fi expus "afacerea importantă şi confidenţială". Cred că Terry are dreptate. S-a răzgîndit, pur şi simplu.

D-rul MacClure şi Eva se apropiară de birou pentru a citi scrisoarea, sprijiniţi unul de altul.

- În ce priveşte afacerea importantă şi confidenţială nu văd decît un testament, sugeră doctorul dînd din cap.

- Testamentul d-rei Leith era făcut de mult timp, răspunse avocatul şi este depus la mine. Clienta mea a lăsat moştenire

toate bunurile ei mobile şi imobile Universităţii Imperiale din Tokio, în memoria tatălui său.

- Testamentul ei nu conţine nici un legat personal ? întrebă Ellery.

- Nici unul.

- Şi d-ra Leith nu arătase niciodată intenţia de a-şi schimba dispoziţiile testamentare în vederea unei apropiate uniri cu d-rul MacClure ?

- Nu d-le Queen. Clienta mea mi-a vorbit din nou de testament nu mai departe de săptămîna trecută şi sînt sigur asupra acestui punct.

- N-are nici un sens, interveni d-rul MacClure.

- Dar nu era nimeni - un individ, bineînţeles - care ar fi putut beneficia de încrederea d-rei Leith ?

- Ne pierdem timpul, decretă Terry Ring.

- Nici un suflet, răspunse Morel. Cele mai însemnate resurse ale clientei mele proveneau din venitul unei averi mari lăsate de o mătuşă din partea tatălui, decedată de mult timp. După clauzele testamentului mătuşii, d-ra Leith nu trebuie să intre în posesia capitalului decît la vîrsta de 40 de ani împliniţi.

- O avere mare, spui ? D-ra Leith era deci foarte bogată ?

- Totul depinde de ceea ce vrei să înţelegi prin "foarte bogată". De fapt, chestie de comparaţie... Ah ! Ah ! Clienta mea, putem spune, avea o viaţă îndestulată.

- Nu mai înţeleg nimic. Vorbeai tocmai acum de o avere mare moştenită de d-ra Leith de la o mătuşă, şi...

- Oh ! dar nu era decît o speranţă. D-ra Leith murise înainte de a atinge vîrsta stipulată în testament. Aniversarea ei de patruzeci de ani cădea în octombrie... într-o lună, pe cuvîntul meu !

- Este interesant, ca să nu spunem mai mult.

- Şi foarte regretabil. Defuncta mătuşă se gîndise la orice eventualitate şi îşi luase dispoziţiile. În caz de deces al d-rei Leith înainte de patruzeci de ani, averea trebuia să revie celei mai apropiate rude a sa.

- Care este ?

- Nimeni. D-ra Leith era absolut singură pe lume, aşa îmi spusese. Acum averea mătuşii revine unor instituţii de caritate indicate în testament de această doamnă.

Inspectorul îşi scărpină bărbia cu un aer gînditor.

- Aveţi cunoştinţă de vreun pretendent al d-rei Leith înlăturat în trecut, d-re MacClure ? întrebă el în sfîrşit.

- Nu. Aş fi fost primul... şi ultimul bărbat din viaţa sa.

- D-le Morel, interveni Ellery, erai la curent cu afacerile personale ale d-rei Leith. Ştii ceva de natură să ne furnizeze un indiciu despre mobilul acestei crime ?

Avocatul îşi mîngîie capul chel.

- Clienta mea îmi spusese de curînd că nu ştie să fi avut vreun duşman. Am răspuns la întrebarea d-tale, d-le Queen ?

- Credea, cel puţin, observă Terry King.

Morel fixă asupra lui ochii săi strălucitori. Apoi ceru şi obţinu autorizaţia de a se retrage, ceea ce făcu înclinîndu-se în faţa tuturor.

- Ciudată soartă, reluă Ellery după plecarea sa. O femeie celebră, bogată, logodită cu omul inimii ei, lovită în plină fericire de o mînă necunoscută...

- Rămîi uimit în faţa unei astfel de lovituri a soartei, murmură d-rul MacClure.

- Care sînt motivele ce ar fi putut împinge pe cineva la crimă ? Interesul ? Moartea d-rei Leith nu trebuia să aducă nici un dolar nimănui, afară de instituţiile publice, care sînt mai presus de orice bănuială. Gelozia ? Defuncta se ţinuse departe de complicaţii sentimentale sau altele şi nu sîntem în prezenţa unei crime pasionale. Ura ? Dar tocmai aţi auzit pe Morel declarînd că nu avea nici un duşman. Nici un indiciu, nici o licărire de lumină, nimic...

- Aş da mult pentru a vă putea ajuta în cercetările dvs, suspină doctorul.

Eva întoarse capul şi Terry Ring spuse deodată:

- Poate că avocatul a avut puţină dreptate. Crima unui

dement... de ce nu ?

Se făcu linişte.

Reluîndu-şi inspecţia, Ellery vărsă conţinutul coşului de hîrtii pe birou.

- Oh ! strigă el ridicînd cu grijă dintre resturile de hîrtii, un obiect de metal lucios.

- Poţi să-l întorci pe toate părţile, spuse cu nepăsare inspectorul. Experţii serviciului antropometric au făcut deja cele necesare.

D-rul MacClure se apropie repede.

- Acest obiect nu aparţinea lui Karen ! strigă el cu o violenţă neaşteptată. Este prima dată cînd îl văd.

- Iartă-mă că te contrazic, doctore, făcu inspectorul. Dacă ar fi s-o credem pe Kinumé, d-ra Leith îl adusese din Japonia.

Ellery examină timp îndelungat jumătatea de foarfece găsită de Eva pe birou luni după-amiază. Cele două jumătăţi împreunate, formau o pasăre cu pene strălucitoare reprezentate prin pietre; lama lungă de aproape două degete şi jumătate forma ciocul.

- Opera vreunui artist oriental, fără îndoială, murmură Ellery cîntărind în mînă obiectul cu mii de focuri multicolore, uşoară ca un fulg cu toate că măsoară cinci degete[1] în lungime totală. Ideea este ingenioasă, continuă el. Care pasăre este oare reprezentată ?

- Kinumé spune că este un cocor... i-a dat un nume japonez: "tsuru" sau ceva apropiat, explică inspectorul. O pasăre sfîntă, se pare. Hotărît, d-ra Leith iubea păsările.

- Acum îmi aduc aminte ! Cocorul japonez simbolizează viaţa lungă ! N-a adus noroc proprietarei sale.

- Eşti liber să faci filozofie cît vrei asupra acestui obiect, tăie scurt inspectorul. Pentru mine este obiectul morţii d-rei Leith şi nimic altceva.

Eva îşi stăpîni un strigăt. Oh ! Dacă şi-a fi adus aminte la

[1] 12,7 cm (N.e.)

timp. Dacă Terry ar fi şters amprentele ei !

- Eşti sigur de aceasta ? murmură Ellery.

- SamProuty spune că lărgimea şi adîncimea rănii sînt exact cele ale lamei. Posibilitatea unei coincidenţe se poate pune foarte greu.

- De acord. Dar mai sînt şi alte ipoteze.

- Teaca ? Imposibil.

- Care teacă ?

- Am găsit una de aceeaşi formă în camera din pod şi Kinumé a declarat că foarfecele erau totdeauna înăuntru. Dar nu era tăioasă.

- Podul, repetă Ellery, fixînd fără a părea că vede, un baton de ceară aurie şi o ştampilă gravată cu o emblemă japoneză, care se aflau pe birou.

- Podul ! Eva uitase complet de existenţa acestui pod misterios interzis tuturor. Ce se afla acolo sus ? N-are importanţă, deoarece...

- Foarfecele, rupt de ani de zile după spusele lui Kinumé, era pus deoparte acolo sus, reluă inspectorul. Totul pare să corespundă: reconstituirea este uşoară; asasinul se introduce prin fereastra mansardei; pune mîna pe această jumătate de foarfecă, coboară, o înjunghie pe d-ra Leith, aruncă arma în coşul de hîrtii după ce şterge lama însîngerată şi fuge pe acelaşi drum... da, lucrurile se înlănţuiesc de minune.

"Se prefăcea oare ?" gîndea Eva înnebunită de groază. Reconstituirea era imposibilă; asasinul nu putuse trece prin pod din cauza acestei uşi zăvorîte din interiorul camerei. Credea într-adevăr inspectorul ceea ce spunea ?

- Aş vrea să fac o plimbare acolo sus, spuse Ellery, cu un aer visător.

CAPITOLUL XI

Eva se opri, pironită de mirare în pragul camerei puţin mansardată, luminată de două ferestre cu perdele de creton înflorat, bine mobilată şi înveselită de preţiose acuarele japoneze. Ce diferenţă între realitate şi "camera misterelor" astfel cum o văzuse deseori în imaginaţia sa !

- Ce cameră plăcută ! exclamă ea fără să vrea. Înţeleg acum de ce îi plăcea atît de mult lui Karen să lucreze aici.

- Te înăbuşi aici, spuse d-rul MacClure cu vocea schimbată.

Se apropie de fereastra deschisă unde rămase cu spatele spre asistenţă.

- Ce amestec ciudat de civilizaţii diferite, observă Ellery. O maşină de scris, model vechi, pe un birou din lemn preţios, acest pat obişnuit, aceste covoare orientale frumoase... Iată o anomalie care nu există în celelalte etaje.

- Karen Leith ducea la extrem dragostea sa pentru singurătate, spuse Ellery. Ce făcea în realitate ? Îşi împărţea timpul între camera sa de la primul etaj şi aceasta ?

Pe neaşteptate dădu peste o teacă de forfece din fildeş sculptat de care atîrna un talisman legat cu un şnur de mătase.

- Teaca faimosului foarfece, spuse inspectorul înclinînd capul.

- Ai găsit cealaltă jumătate ?

- Nu încă. Trebuie să fie rătăcită pe undeva de ani de zile.

Ellery lăsă la o parte teaca şi se apropie de uşa deschisă a dulapului din perete, plin cu rochii feminine destul de uzate. Nu conţinea nici pălării; jos: doi pantofi. Ellery dădu din cap înainte de a se depărta pentru a examina obiectele aşezate pe

toaletă: un pieptene şi o perie de păr, o garnitură de toaletă, un serviciu de manichiură, o cutie de lac plină cu accesorii de valoare, piepteni de os şi alte obiecte.

- Ei, asta este ! exclamă Ellery.

- Ce este ? întrebă inspectorul.

Fără să răspundă Ellery se întorse la dulapul din perete. Scoase rînd pe rînd o rochie imprimată agăţată pe un portmantou, apoi alta de satin neagră garnisită cu dantelă alb-gălbuie. Cele două rochii puse la loc, el privi pantofii. Deodată, un obiect pînă atunci ascuns de haine, îi atrase atenţia... o cutie de vioară veche pe care o aduse pe pat.

O bănuială cam ciudată trecu prin mintea Evei, Ellery Queen observase oare ?... Ceilalţi păreau să nu fi observat nimic.

Cutia conţinea o vioară de aspect vechi ale cărei coarde atîrnau jalnic. Ellery privi lung instrumentul avariat de căldura unei veri trecute. Toate privirile erau fixate acum, asupra lui, chiar aceea a d-rului MacClure, silită a se întorce de la fereastră de o forţă mai mare decît voinţa sa.

- Bine, suspină Ellery. Bine !

- Ce ţi-a venit ? întrebă inspectorul pe un ton iritat.

Terry Ring anunţă cu o voce gravă:

- Eminentul domn Queen a făcut o descoperire. Ne vei face onoarea să ne-o comunici, d-le Queen ?

Ellery aprinse o ţigară şi privi lung capătul aprins, înainte de a răspunde:

- Da. Am făcut o descoperire destul de importantă. Karen Leith n- a ocupat niciodată această cameră !

- Karen nu locuia aici ? exclamă doctorul.

Eva îşi înăbuşi un strigăt. Observase deci dl. Queen... Mintea sa era în fierbere ! Această descoperire... o punte de scăpare poate ?

- Nu doctore, răspunse Ellery. De ani de zile şi pînă la o dată foarte recentă; acest apartament a fost ocupat de cu totul altă femeie.

Mustaţa căruntă a inspectorului tremura de surprindere

şi indignare.

- Nu spune prostii Ellery ! Oamenii mei au trecut pe aici, şi...

- Oamenii d-tale n-au văzut mai departe de vîrful nasului, asta-i tot.

- Dar este imposibil, exclamă d-rui MacClure.

- Dragă doctore ! Pot să spun în principiu că d-ra Leith se servea de mîna dreaptă ?

- Bineînţeles.

- Da, o văd încă mişcînd cu mîna dreaptă bastonaşul în castronul de ceai japonez, în ziua recepţiei. D-ra Leith se servea de bună seamă de mîna dreaptă. Este de asemeni exact că logodnica d-tale măsura aproximativ cinci picioare şi cîntărea vreo sută de livre.

- Exact, d-le Queen interveni Eva a cărei inimă bătea să se rupă. Karen măsura cinci picioare şi cîntărea o sută trei livre !

- Avea un ten mat şi părul negru ca pana corbului, dacă nu mă înşel ?

- Ei şi ? mormăi inspectorul.

- Puţină răbdare, tată, făcu Ellery zîmbind. D-ra Leith se servea de mîna dreaptă; cu toate acestea am văzut de la prima aruncătură de ochi că această vioară era pentru o persoană stîngace...

Ridică instrumentul şi puse la loc una cîte una corzile care atîrnau.

...Priviţi aceste corzi. Ordinea obişnuită privind vioara de la stînga spre dreapta: sol, re, mi. Aici ordinea este inversată după cum puteţi constata ţinînd seama de grosimea corzilor: mi, la, re, sol. Un violonist stîngaci, lucru ce este foarte rar...

Culcînd vioara în cutia sa, Ellery se întorse la dulap. Arătă Evei rochia imprimată, întrebînd-o:

- D-ră MacClure, crezi că această rochie s-ar potrivi unei persoane atît de mici şi subţiri ca d-ra Leith ?

- Dumnezeule sfinte, nu ! răspunse Eva. Am văzut imediat cînd aţi scos-o din dulap. Karen n-a putut să poarte această rochie şi nici acea de satin negru, d-le Queen.

- Mulţumesc...

Ellery puse rochia la loc; apoi se apropie de toaletă. Întinse peria de cap continuînd:

- S-ar spune că aceste fire de păr aparţineau d-rei Leith ?

Ceilalţi făcură cerc în jurul lui. Mai multe fire de păr blond rămăseseră prinse în firele periei. Ellery deschise apoi cutia de pudră.

- Ar veni în mintea unei brune cu ten mat să folosească o pudră de culoare roz ? întrebă el.

- Oamenii însărcinaţi să cerceteze această cameră, vor avea de a face cu mine, spuse inspectorul furios.

După ce puse cutia de pudră şi peria la loc, Ellery reluă pe un ton cam brusc:

- Semnalmentele celei care a ocupat această cameră sînt uşor de reconstituit. Oamenii d-tale au luat amprentele digitale ?

- Cele ale japonezei. Asta-i tot. Trebuie să se fi făcut de curînd curăţenie. Japoneza nu va spune nimic.

- Să încercăm s-o reconstruim după elementele pe care le posedăm. Indicaţia ce ne-o dau rochiile... o femeie de aproximativ cinci picioare şi şapte sau opt centime, cîntărind între o sută treizeci şi o sută patruzeci de livre, mai mult tînără. Ce crezi d-ră MacClure ?

- Rochiile sînt demodate, răspunse Eva. Se potrivesc, după părerea mea foarte bine unei doamne de vreo patruzeci de ani.

- Necunoscuta noastră este o femeie blondă cu tenul deschis şi cîntă - sau a cîntat - din vioară. Un secret important este legat de viaţa acestei femei, căci d-ra Leith n-ar fi ţinut-o ascunsă aici, după cît se pare, ani de zile. Da, totul se explică; viaţa ei retrasă, interzicerea formală de a se urca cineva în pod, schimbarea deasă a servitoareloe albe, pereţii refractari zgomotului... un secret...

Ellery interpelă repede pe d-rul MacClure:

- Cunoaşteţi doctore, o femeie răspunzînd semnalmen-

telor pe care tocmai le-am dat ?

D-rul MacClure avu un gest vag.

- Nu-mi reamintesc...

Ellery alergă la dulap şi se întorse cu un pantof în fiecare mînă.

- Iată o altă indicaţie. Uitasem aproape... Doi pantofi pe piciorul drept. Doi pantofi desperecheaţi.

- Un punct bun, Sherlock, murmură Terry Ring.

- N-au fost purtaţi deloc; tălpile n-au nici o zgîrietură. În nerăbdarea sa Ellerry bătu pantofii unul de altul.

...Din două lucruri, unul: sau necunoscuta noastră are un picior amputat sau este o infirmă obligată să poarte o gheată ortopedică. Ei bine, doctore ?

D-rul MacClure rămase ţeapăn.

- Nu este posibil, răspunse el cu greutate.

- Tată ! exclamă Eva, scuturîndu-l.

- Vorbeşte, spune-mi ce ştii !

- Adevărul se va descoperi mai devreme sau mai tîrziu, spuse Terry Ring din colţul său. Nu este decît chestiune de timp, doctore.

- Am spus că este imposibil, mormăi uriaşul.

Apoi, cu spatele adus, merse spre fereastră. Se făcu linişte, timp în care d-rul MacClure mototoli perdeaua de creton; în sfîrşit vorbi cu o voce aspră şi sacadată:

- Fusese în preajma lui Karen o femeie care corespundea semnalmentelor d-tale. Cînd o cunoscusem era blondă cu faţa albă, statura şi greutatea apropiindu-se de cifrele d-tale. Era stîngace şi cînta la vioară. Dar vă vorbesc de o întîmplare mai veche de douăzeci de ani... avea douăzeci şi doi de ani atunci. Purta o gheată ortopedică înălţată căci şchiopăta din naştere.

- Cine era doctore ? întrebă cu blîndeţe Ellery.

- Sora mai mare a lui Karen, Esther.

Eva fu nevoită să se rezeme de pat pentru a nu se clătina. Ce nebunie că putuse să creadă... să spere... Ştia acum, căci auzise deseori vorbindu-se de Esther Leith, de ce d-rul Mac-

clure declarase că sora mai mare a lui Karen nu putuse locui în camera din pod.

- Nu poate fi vorba de o coincidenţă, articulă inspectorul. Este fără îndoială, aceeaşi femeie.

- Ah ! credeţi aceasta ?...

Doctorul se întoarse în sfîrşit şi vederea feţei lui smulse Evei un geamăt.

- Credeţi cu adevărat ? Ce veţi spune auzind că Esther Leith n-a părăsit niciodată Japonia ? Că a rămas în Japonia ?

- De unde poţi şti ?

- Esther Leith a murit la Tokio în 1924; sînt mai mult de doisprezece ani, răspunse d-rul MacClure cu un aer întunecat.

CAPITOLUL XII

- Aţi asistat la ultimele clipe ale lui Esther Leith, doctore ? întrebă inspectorul calm.

- Nu da nici o atenţie acestor absurdităţi Eva. Nu este vorba decît de o coincidenţă fantasică, mormăi d-rul MacClure.

- Dar tată, propria ei soră ! Este... este groaznic.

- Nu crede nimic, îţi spun ! Auzi ? Esther s-a sinucis. S-a aruncat în Pacific în cursul unei plimbări cu barca.

- Aceasta era faimoasa tragedie la care făceai aluzie pe "Panthia" luni după-amiază doctore ? întrebă Ellery.

- Da. Eram în călătorie atunci; am aflat trista veste printr-o scrisoare a lui Karen. Unele jurnale pomeniseră, dar nu le-am citit.

- Karen mi-a povestit odată moartea surorii sale, interveni Eva. Evita pe cît posibil acest subiect penibil; dar făcuse o excepţie pentru mine.

- Iertaţi-mă un moment, spuse inspectorul Queen.

Ceilalţi îl auziră coborînd scările. Se întoarse foarte repede ţinînd în mînă un pachet de scrisori legat cu o panglică roşie.

- Ce sînt acestea ? întrebă Ellery. Nu le-am văzut.

- Contrariul m-ar fi mirat, răspunse inspectorul pe un ton binevoitor. Am pus această corespondenţă în siguranţă imediat, cu toate că nu însemna încă mare lucru... Acum este altceva...

D-rul MacClure devenise de o paloare impresionantă. Inspectorul i se adresă cu bunătate:

- Vezi că sîntem la curent doctore. Sînt păstrate de d-ra Leith; le-am găsit în pivniţă în sertarul unui scrin vechi. Aproape toate datează din 1913; sînt însă două din 1918, adresate de d-ta lui Esther Leith... MacClure.

MacClure se prăbuşi pe un scaun.

- Celelalte au fost schimbate între Esther şi Floyd, nu-i aşa ? Înţeleg acum cît era de prostească speranţa mea...

- Despre ce este vorba, tată ? întrebă Eva.

- Trebuia să-ţi fi spus mai de mult, suspină doctorul, Esther Leith era cumnata mea; se căsătorise cu fratele meu mai tînăr Floyd la Tokio în 1914.

D-rul MacClure continuă povestirea sa cu o voce slabă:

- Floyd mă urmase în Japonia unde făcusem în 1913 o călătorie de studii asupra cancerului. Cunoscurăm la Tokio pe cele două surori Leith al căror tată, profesor de literatură la Universitatea Imperială ne primise cu braţele deschise în calitate de tineri compatrioţi. Esther şi Floyd se îndrăgostiră unul de altul; căsătoria lor fu celebrată la începutul anului 1914 cîteva săptămîni înainte de declararea războiului între Germania şi Japonia.

- Dar şi d-ta o iubeai pe Esther, doctore, spuse inspectorul... arătînd scrisorile. Sentimentele d-tale se citesc printre rînduri.

- La naiba aceste scrisori ! De ce le-a păstrat Karen ? exclamă d-rul MacClure înroşindu-se. Nu neg, Esther îl prefera

pe Floyd... cred că el nu bănuia sentimentele mele.

- Tată dragă, murmură Eva punînd o mînă pe umărul lui.

- M-am întors în America la puţin timp după căsătoria lor, lăsîndu-l pe Floyd la Tokio. Îi plăcea foarte mult Japonia şi avea de gînd să se stabilească acolo cu soţia sa. Nu l-am mai revăzut vreodată.

Liniştea fu sfîşiată de vocea inspectorului:

- Continuă te rog, doctore. Fratele d-tale fusese ucis într-un accident, nu-i aşa ? Vorbeşti de această moarte tragică în una din scrisorile d-tale din 1918 către Karen.

- Da. Karen îmi dăduse toate detaliile. Floyd avea pasiunea armelor. Pusese să se instaleze un loc de tragere la ţintă în grădina sa, după căsătoria sa cu Esther. Încercase s-o înveţe să tragă, în timpul logodnei...

- Ea l-a omorît ? întrebă Ellery.

- Oh ! a fost unul din acele accidente stupide şi atît de dese, vai ! Esther ochise ţinta cu o mînă tremurătoare, nesigură; el stătea din nenorocire aproape, şi glontele îi trecu prin creier... Floyd a murit instantaneu.

D-rul MacClure tăcu; dar inspectorul insistă:

- Nu este totul, dacă nu mă înşel, doctore ? Scrisorile d-tale fac aluzie la altă femeie...

- Ştiţi şi asta ! Dacă aş fi bănuit existenţa acestor scrisori...

D-rul MacClure se ridică şi începu să umble nelniştit prin cameră.

- Da. A existat o altă femeie. Nimic nu fusese dovedit atunci şi niciodată nu va fi. În orice caz pot afirma un lucru: Floyd o iubea pe Esther şi numai pe ea. Dar era fermecător, slab şi atrăgea femeile... Pe scurt, circulară zvonuri care ajunseră la urechile lui Esther.

- Oh ! făcu Eva cu compătimire.

- Trebuia s-o fi cunoscut pe Esther ca să înţelegeţi... o fiinţă excepţională, sensibilă, frumoasă, inteligentă şi înzestrată cu mult talent literar; dar infirmitatea ei o predispunea să sufere mai mult decît oricare alta la gîndul unei infidelităţi a soţului său. După

accident, nefericita ajunse să creadă că voise să-l omoare pe Floyd; ea îl ochise în mod inconştient...

Faţa d-rului MacClure se întunecă şi mai mult.

- Tot răscolind acest gînd sfîrşi prin a se acuza de crimă premeditată.

- Aceasta o făcuse să se sinucidă ? întrebă Ellery.

- Da. După ancheta care o scosese complet din cauză, Esther îşi pierdu un timp minţile şi trebui să fie internată. Aceasta se petrecu în 1918; mă întorsei în Japonia, unde nu putui să fiu de nici un ajutor. D-rul Leith murind în 1916, în timpul războiului, lăsai pe Karen singură cu Esther la Tokio pentru a mă întoarce în Statele Unite la începutul lui 1919...

D-rul MacClure tăcu fără nici un motiv; apoi reluă.

- În 1924 îmi parveni vestea sinuciderii lui Esther şi în 1927, aflai dintr-un jurnal literar despre Karen că se stabilise la New-York. Îmi procurai adresa sa bineînţeles, şi... ştiţi restul. Înţelegeţi acum pentru ce afirm că femeia care trăise aici nu poate fi Esther.

Eva avu o inspiraţie:

- Am înţeles. Ca o amintire mişcătoare Karen a strîns în această cameră toate lucrurile lui Esther. Aceasta este ! Tata are dreptate... Esther n-a locuit niciodată în această cameră.

- N-aş jura, interveni Terry Ring fără să ridice ochii. Să păstrezi pînă şi firele de păr din perie... asta ar fi să duci prea departe cultul amintirii.

- Mai este o explicaţie ! Esther trăieşte încă ! Esther trăieşte încă; dar nu-i în toate minţile. Tata ne-a spus că după accident înnebunise. Se poate foarte bine ca sora ei, să fi răspîndit vestea sinuciderii sale şi s-o ţină în secret lîngă ea... Dacă nenorocita avea o nebunie liniştită, înţeleg de ce Karen n-a vrut s-o interneze.

- S-ar putea să fie adevărat ceea ce spui d-ră MacClure, declară inspectorul.

Ellery se apropie de birou şi începu să răsfoiască hîrtiile cu vădită nedumerire.

- Afacerea trebuie să fie descurcată cît mai repede posibil,

tată, spuse el în sfîrşit. Ai semnalmentele amănunţite ale persoanei care ocupa această cameră şi nu s-a putut duce prea departe, chiar dacă ar fi Esther sau alta.

- Voi însărcina pe Thomas să telegrafieze poliţiei din Tokio. În cazul cînd nu există dovezile formale de deces ale lui Esther, scrisorile ei vechi, ar putea să ne servească pentru a...

- Vă repet că este imposibil, întrerupse doctorul pe un ton obosit.

Inspectorul Queen se apropie de scară şi strigă:

- Kinumé ! Hei ! Kinumé ! Vino sus. În pod !...

Se întoarse şi continuă.

- Este un lucru pe care-l putem lămuri imediat. Karen Leith n-a putut ascunde aici o femeie ani de zile, fără ajutorul cuiva. Dacă era Esther Leith, este sigur că bătrîna japoneză ştie secretul. Kinumé !

- Mă îndoiesc că... începu d-rul MacClure.

- Karen avea nevoie de o păzitoare sigură, o femeie care să facă treburile grele... Nu te grăbi Kinumé.

Bătrîna femeie urca încet scările oprindu-se pentru a răsufla la fiecare treaptă. Cînd la sfîrşit apăru, inspectorul observă tremurul său şi expresia plină de teamă a ochilor ei oblici. O întrebă pe neaşteptate:

- Unde este Esther, Kinumé ? Unde este Esther Leith ?

Kinumé făcu o plecăciune.

- Missie Esther moartă. Mult timp. Mult timp. Missie Esther înecată.

- Cine locuia în această cameră ?

- Missie Karen. Cînd aici, cînd jos.

- Numeni alta ?

- Missie Karen. Cînd aici, cînd jos.

- Ai făcut d-ta curăţenie în această cameră de curînd ?

- Missie interzice intra. Missie curăţa singură.

- Bine, suspină inspectorul. Te poţi retrage. Nu s-a inventat încă mijlocul de a face o japoneză să vorbească, atunci cînd nu vrea.

Kinumé se înclină umilă înainte de a ieşi.

- Te sfătuiesc să te duci să te odihneşti, continuă inspectorul, adresîndu-se d-rului MacClure. Nu mai putem face nimic astăzi. Imediat ce voi avea informaţiile asupra lui Esther, îţi voi telefona.

- La revedere, spuse Eva încet, fără să privească pe nimeni.

Dar în clipa cînd d-rul MacClure şi ea mergeau spre scară, Terry Ring se sculă ca şi cum ar fi avut intenţia de a-i urma.

- Nu, spuse cu blîndeţe inspectorul. Rămîi, Terry.

CAPITOLUL XIII

- Oh ! făcu Terry Ring rămînînd nemişcat.

Inspectorul se duse şi închise uşa. Ellery se apropie de fereastră cu un oftat; contemplă grădina liniştită şi pustie în această după-amiază frumoasă. Femeia care locuise în pod, stătuse şi ea oare, în seara garden-party-ului dat de Karen, în acelaşi loc, în umbră, spectatoare nebănuită a serbării ? Ce se petrecea în acel moment în inima ei ?

Ellery observă obloanele grele de lemn date de perete, perdelele negre pentru noapte făcute sul... "Da, gîndi el, această cameră are asemănare cu o celulă".

- Rămîi uimit la gîndul că o fiinţă omenească a putut trăi aici ani de zile fără ca cineva să ştie, spuse el. Este fără îndoială lucrul cel mai ciudat despre care am auzit vorbindu-se.

- Pentru moment, puţin importă, mormăi inspectorul. Terry !

- Prezent. Interogatoriu ? Începe, sînt gata.

Ellery se întorse şi cei doi bărbaţi se măsurară cu privirea, zîmbind ca doi adversari bine crescuţi, pe teren.

- Te cunosc de ani de zile, Terry, începu inspectorul. Ai mers totdeauna pe un drum drept, ştiu asta, te-ai ţinut de o parte de combinaţiile necinstite. Am multă stimă pentru d-ta cu toată meseria d-tale pe care n-o aprob. Acestea spuse, n-ai nimic de cîştigat lucrînd contra noastră. Cine-ţi va plăti serviciul ? Karen Leith este moartă.

Cuvintele îşi făcură efectul; dar Terry Ring îşi reveni imediat şi zîmbind, spuse:

- A propos, cînd o înmormîntează ?

Inspectorul Queen ridică din umeri.

Păcat dragul meu. Mare păcat într-adevăr. Dacă n-ai avea excelente referinţe, te-aş aresta imediat drept complice. Nu am încredere în general, în detectivii particulari, Îi consider ca pe nişte şantajişti, spioni, pescuitori în ape tulburi... o plagă pentru societate. Dar fac o excepţie în favoarea d-tale, Terry.

- Mulţumesc inspectore, răspunse Terry pe un ton grav. O recomandaţie atît de bună îmi va fi de folos. Pot s-o notez ?

- Poţi să notezi aceasta şi să faci ùz de ea: dacă te încăpăţînezi în atitudinea d-tale vei sfîrşi săptămîna în închisoare. Cunosc mijloacele de a dezlega limba, Terry...

Terry Ring făcu înconjurul camerei cu privirea.

- Ce cauţi ?

- Un telefon ca să vorbesc cu avocatul meu. Nu este reflexul oricărui răufăcător, atunci cînd mîna justiţiei se abate asupra lui ?

- Pe Dumnezeu, vei regreta încăpăţînarea d-tale. Te vei explica la Biroul Central, Terry, şi...

- Şi veţi fi nevoit să-mi dai drumul după două ore, spuse Ring cu un zîmbet politicos.

Ellery crezu momentul potrivit să intervie pentru a potoli furia părintească:

- Într-un fel, Terry are dreptate, tată. Rişti să comiţi printr-un gest de mînie, uşor de înţeles, o greşeală pe care o vei regreta

apoi. Prietenul nostru va avea dreptate să-ţi păstreze ură... şi ziariştii îl apreciază mult.

Inspectorul fulgeră cu o privire pe vinovatul surîzător; apoi scoase tabachera din buzunar, îşi înfundă nările cu tabac, aspiră cu putere, apoi strănută şi-l ameninţă:

- Te voi prinde la strîmtoare, Terry. La revedere.

Părăsi camera cu capul sus. Uşa trîntită de la camera de jos, anunţă plecarea sa.

- Un tip admirabil, tata Queen, observă Terry rîzînd. Îmi place să-l văd înfuriat. Doreşti o ţigară ?

Ellery primi şi Terry îi întinse politicos un chibrit.

- Mulţumesc.

- Eu sînt acela care-ţi mulţumesc, răspunse celălalt. Fără dumneata...

- Să coborîm, întrerupse Ellery. Nu mai avem nimic de făcut aici.

Pe scări o întîlniră pe Kinumé care se urca cu greutate; bătrîna femeie se lipi de perete cu ochii în jos, pentru a-i lăsa să treacă. Ellery se întorse. Ea îşi reluase mersul ei încet.

- Kinumé va petrece un sfert de oră greu dacă această brută de Ritter încearcă s-o facă să vorbească, observă Terry pe un ton sec. Ar jupui-o de vie chiar pe propria lui bunică la nevoie.

Cei doi bărbaţi trecură grădiniţa de iarnă pentru a ieşi. Gaiţa din Liou Kiou îi privi cu un ochi răuvoitor, scoţînd unul din strigătele sale răguşite.

- Animal afurisit ! spuse Ellery. În locul lui Karen Leith i-aş fi sucit gîtul de mult.

- Kashi-dori îşi păstra probabil graţiile pentru stăpîna sa, răspunse Terry pe un ton absent.

Era atît de plăcut în grădina pustie şi îmbălsămată încît Ellery se surprinse gîndindu-se cu părere de rău la un corp mic şi subţire întins pe masa de disecţie a lui Prouty.

- Să stăm jos, spuse el deodată, oprindu-se în faţa unei

bănci de unde se vedea casa. N-am avut încă timp să mă gîndesc.

- Sînt prea multe necunoscute în această ecuaţie. Înainte de a căuta să ghicim un răspuns, trebuie să lămurim cîteva probleme. D-ta eşti cheia unuia din mistere, Terry.

- Adevărat ?

- Prostule ! Pentru cine crezi că lucrez ?

- Te întreb. Dacă admiţi nevinovăţia d-rei MacClure, atunci este prima dată cînd crezi pe cineva pe cuvînt.

- Şi d-ta de asemeni, mi se pare, răspunse Ellery rîzînd.

Terry rîcîi cu vîrful piciorului pietrişul aleii.

- Bine, bine, suspină Ellery. Să procedăm prin inducţie începînd de la apelul telefonic de luni după-amiază la care Karen n-a răspuns pentru simplul motiv că era moartă atunci cînd a sunat soneria. Acest apel telefonic îl chinuieşte pe tatăl meu; dar convingerea mea personală este făcută: d-ta eşti cel care a chemat.

- O simplă ipoteză.

- Nu face pe prostul, Terry, protestă Ellery cu bună dispoziţie. Nu-i nevoie să fiu un geniu pentru a şti că întreţineai raporturi de ordin profesional cu Karen Leith. Fără să vreau să te jignesc, nu eşti destul de "intelectual" ca să fi avut onoarea să-i intri în graţii.

- Sînt mai puţin prost decît mulţi alţii ! spuse Terry. Dacă n-am făcut studii ca alţii, - nu este un motiv să nu valorez de zece ori cît ei ?

- Şi chiar mai mult, în cele mai multe cazuri. Dar menţin punctul meu de vedere; nu este mintea d-tale care a atras-o pe d-ra Leith. Fizicul d-tale ? Şi această ipoteză trebuie înlăturată cu toate că este mai posibilă. Deci, d-ra Leith ţi s-a adresat numai ca unui detectiv particular, În privinţa unei afaceri, bineînţeles, secretă. Or, sîntem pe urmele unei femei care trăia ascunsă în acest pod de ani de zile... Un raport ? Cred că da. Da, desigur.

- Bine. Şi apoi ?

- Ce fel de raport este ?

- Ghiceşte-l dacă eşti atît de tare.

- Hm ! Brusc d-ra Leith se decide să cheme poliţia în ajutor. Deducţia: sau d-ta n-ai izbutit şi a fost obligată să recurgă la anchetatori oficiali, sau succesul misiunii d-tale a terminat partea necurată a afacerii.

- Neruşinat ! exclamă Terry ridicîndu-se.

Ellery îl reţinu de braţ.

- Ce perfecţie, ce muşchi ! Aşează-te din nou Tarzan...

Terry bombăbi din nou, dar se supuse.

- În orice caz serviciile d-tale deveniră inutile. Lasă-mă să romanţez puţin. Te-ai supărat ? Meseria d-tale este de a fi la curent cu totul, ai descoperit că d-ra Leith ceruse un detectiv de la Biroul Central...

Terry tăcea cu încăpăţînare.

- Cunoscînd întîlnirea fixată pentru luni după-masă la ora 17 ai decis să o iei înainte lui Guilfoyle şi ai telefonat de la o cabină publică - de exemplu aceea de la University Palace, cea mai apropiată de Washington Square. Nici un răspuns. Orele corespund... un minut sau două după aceea veneai la faţa locului ca să găseşti cadavrul clientei d-tale.

- Ai imaginaţie, constată Terry; dar pentru că sîntem singuri şi fără martori, îţi voi face o mărturisire: eu sînt autorul apelului telefonic, foarte bine. Şi apoi ?

- Oh ! făcu Ellery care regretă exclamaţia sa de triumf văzîndu-l pe Terry Ring reintrînd în rezervă. Deoarece clădim teorii... Terry, sînt convins că prietena noastră blondă, nu se găsea în casă la sfîrşitul săptămînii trecute. Ce spui ?

Terry se ridică dintr-o săritură.

- Te-ai informat pe ascuns ! Foarte frumos ! Cauţi să controlezi informaţiile făcînd pe prostul !

- Este deci adevărat ?

Mînia lui Terry se risipi brusc. Făcu gestul de a-şi da un pumn în măsele, spunînd:

- Terry, dragul meu, eşti cel din urmă dintre proşti. Şi d-ta eşti încă mai periculos decît credeam, Queen.

- Mulţumesc pentru compliment, răspunse Ellery rîzînd. Situaţia se precizează: femeia blondă şi-a luat picioarele la spinare şi fuga sa o teroriza pe Karen. De ce ? Nu ştiu, spre marele meu regret. Chestiunea cere multă gîndire.

- Te priveşte, oftă celălalt.

- Karen te-a angajat ca detectiv particular pentru a regăsi urma fugarei. Cum demersurile d-tale se prelungeau, Karen deveni nerăbdătoare. Trebuia s-o regăsească pe femeia blondă de urgenţă. La primirea raportului d-tale negativ, te-a concediat adăugînd că va da afacerea pe mîinile poliţiei oficiale. Ţi-a dat toate detaliile, dar ţi-a sărit muştarul şi ai hotărît să nu renunţi.

- Se poate, încuviinţă Terry, fără tragere de inimă.

- Karen îţi destănuise identitatea femeii blonde ? Îţi spusese că locuia în pod ?

- Nu, am descoperit singur asta, în urmă. Karen îmi explicase că era vorba de o persoană de care se interesa şi îmi dăduse semnalmentele.

- Nu-ţi spusese numele ?

- Nu, "Fugara se ascunde fără îndoială sub un nume fals", îmi spusese ea.

- Cum ai descoperit afacerea cu podul ?

- Ce vrei ? Să-mi smulgi toate secretele profesionale ?

- N-ai reuşit s-o găseşti pe femeia blondă, după cîte înţeleg ?

Terry Ring se îndepărtă fără să răspundă. Ellery care-l observa cu atenţie îl văzu ridicînd o pietricică de la marginea aleii. Apoi reveni cîntărind pietricica în mînă.

- Ţi-o spun sincer, Queen. N-am încredere în d-ta, spuse el în sfîrşit.

- De ce ai deschis o portiţă de scăpare d-rei MacClure ? Ce-ai fi pierdut dacă poliţia, găsind uşa zăvorîtă pe dinăuntru ar fi arestat-o pe Eva ca singura asasină posibilă a lui Karen Leith ?...

Terry Ring privea pietricica din palma sa.

...Între timp, îţi puseseşi serviciile d-tale la dispoziţia unei

a treia persoane ? Aveai bănuieli asupra lui Karen Leith în legătură cu femeia blondă, ei, Terry.

Atmosfera se încărca cu electricitate. Pumnul ars de soare strîngea pietricica şi Ellery îşi dădu seama de uşurinţa cu care se putea sparge capul unui om cu ajutorul acestui mineral de aparenţă nevinovată. Apoi Terry se învîrti pe călcîie, ridică braţul şi aruncă proiectilul. Piatra zbură ca o minge peste zidul înalt, lovi o ramură de pom şi căzu la vecin.

- Poţi să-ţi strici gura cît vrei, spuse Terry supărat. S-a terminat, nu voi răspunde la nici una din întrebările tale blestemate.

Ellery nu mai avea ochi decît pentru ramura care atîrna jalnic pe zid, ruptă deodată.

- Dumnezeule ! exclamă el. Ai făcut-o dinadins ?

- Ce ?

- Ai ochit această ramură ?

Terry ridică din umeri.

- Bineînţeles.

- Patruzeci de picioare, cel puţin, declară Ellery evaluînd distanţa.

- Am făcut şi mai mult, răspunse Terry pe un ton indiferent. Am ochit frunza de la capăt; dar n-am atins-o decît pe a treia.

- Cu o piatră ovală, murmură Ellery. Mi-ai dat o idee, dragul meu.

- Am fost campion de baseball în tinereţe. Ce idee ?

Ellery privi o anumită fereastră prevăzută cu gratii la etajul întîi al casei... o fereastră ale cărei geamuri, unul în dosul celuilalt, se prefăcuse în ţăndări, luni după-amiază.

Terry mormăi:

- Ai înnebunit ? Ştii bine că eram luni după-amiază în cameră cu mititica. De ce mă...

- Nu te acuz de nimic, întrerupse Ellery cu nerăbdare, Terry, găseşte-mi o piatră asemănătoare cu aceea care a spart

geamul. Ia una mai mică dacă vrei.

Terry dădu din cap; apoi porni să caute.

- Hei ! exclamă el deodată. Iată un cuib !

Ellery îl ajunse în fugă. Văzu un rînd de pietre ovale toate la fel, care formau bordura unui strat. Văzu de asemeni un loc gol şi o urmă ovală în pămîntul moale între două pietre.

- Proiectilul din ziua aceea provenea deci de aici, murmură el.

- S-ar spune că da.

Ellery ridică două pietre.

- Să luăm o mică provizie Terry.

Lăsînd pe tovarăşul său plecat spre pămînt, Ellery se întoarse la bancă. Privi fereastra spartă după gratiile groase, ochi, aruncă una din pietre care lovi peretele apoi recăzu în grădină.

- N-am nimerit, mormăi Ellery.

Terry, spectator interesat, îşi dădu părerea:

- Mai la dreapta. Este mai greu decît cu o minge. Haide.

Ellery aruncă a doua piatră. De data aceasta, lovi peretele la aproximativ un picior de obiectiv. Un cap neliniştit se ivi între două gratii ale ferestrei din buduar.

- Ei ! urlă detectivul Ritter. Ce v-a apucat ?...

Apoi, recunoscîndu-l pe Ellery:

- Oh ! iertaţi-mă d-le Queen. Ce s-a întîmplat ?

- Facem o experienţă fără folos, într-un scop pur ştiinţific, răspunse Ellery. Nu te nelinişti de zgomot, Ritter; dar dă-te la o parte. O minune se poate întîmpla oricînd.

Detectivul trase repede capul. Kinumé şi Geneva O'Mara revenite la posturile lor respective de observaţie, urmăreau scena cu oarecare teamă.

- Este rîndul d-tale acum, spuse Ellery lui Terry. Ai fost campion de baseball şi poţi încă ţinti o frunză la o distanţă de patruzeci de picioare. Încearcă să spargi geamul celălalt.

- Cum voi reuşi să fac să treacă una din aceste pietre între două gratii ? întrebă Terry privind fereastra triplă ogivală.

- Aceasta este toată chestiunea. Eşti un expert, găseşte răspunsul.

Terry îşi aruncă pălăria pe bancă, îşi scoase haina şi alese o piatră. Privi chiorîş spre fereastra din dreapta, îşi schimbă poziţia, îndoi braţul şi aruncă proiectilul, care se lovi de două gratii şi apoi recăzu în grădină.

- Din nou, ordonă Ellery.

Terry se supuse. Dar numai o gratie fu lovită; geamul rămase intact.

- Nu-i rău, declară Ellery. Mai departe, talentatul meu prieten.

A treia experienţă, a patra, a cincea...

- La dracu' ! strigă Terry. Este imposibil, nici mai mult nici mai puţin.

- Cineva a reuşit totuşi, murmură Ellery pe un ton gînditor.

Terry îşi îmbrăcă haina.

- Nimeni nu mă va face să cred că nu a fost decît o întîmplare. Nu poate să fie mai mult decît jumătate de deget spaţiu de fiecare parte a pietrei între gratii, ştii asta.

- Ştiu. Această demonstraţie a servit totuşi ca să dovedească ceva.

- Da, consimţi Terry cu un zîmbet ironic. Dovedeşte că piatra de acum cîteva zile n-are nici o legătură cu asasinatul...

Îşi îndesă pălăria pe cap.

- Eram convins de luni după-amiază.

CAPITOLUL XIV

Veneţia îşi aştepta stăpînii. Masa era pusă, baia pregătită. Doctorul tăie scurt demonstraţiile credincioasei negrese, ducîndu-se să se afunde în apa fierbinte. Eva se opri o clipă în

anticamra plină de jerbe şi coşuri cu flori. În afară de nenumăratele mesaje telefonice transcrise de Veneţia, care umpleau mai multe pagini de caiet, mai erau scrisori şi telegrame...

- Dumnezeule ! suspină Eva. Cînd te gîndeşti că va trebui răspuns tuturor. Niciodată n-am crezut că ea avea atîţia prieteni.

- Nu sînt pentru Karen, răspunse Veneţia, apăsînd imperceptibil pe pronume. Sînt pentru d-rul John. Citeşte cărţile de vizită şi semnăturile, doctori, şi iar doctori.

- D-rul Scott a telefonat ?

- Nu, mieluşelule, nu încă. Du-te dezbracă-te repede; ţi se va răci baia. Auzi ?

- Da, Veneţia, răspunse Eva supusă.

Intră în camera sa şi Veneţia arătă pumnul telefonului, înainte de a se întoarce în bucătărie.

- Eva ! strigă d-rul Scott de cealaltă parte a uşii.

Venise !

Să-şi scoată crema, să-şi stropească faţa cu apă rece, să se şteargă. Repede, puţină pudră, o trăsătură de roşu pe buze... Eva se înveli în halatul ei turcesc; deschise uşa şi căzu în braţele d-rului Scott.

- Eva ! protestă Veneţia din pragul uşii de la cameră. Nu eşti... decent îmbrăcată !

- Pleacă, ordonă d-rul Scott.

- Nu te gîndeşti, d-le. Mă duc să-l anunţ pe d-rul John. Mă...

- Pleacă Veneţia, repetă Eva.

- Dar părul d-tale... şi eşti cu picioarele goale !

- Nu-mi pasă !

Eva îl îmbrăţişă pe d-rul Scott pentru a treia oară. Simţea corpul ei tînăr tremurînd sub halat.

- Ai să te îmbolnăveşti, cu picioarele goale pe jos !

D-rul Scott se smulse din braţele Evei şi merse să închidă uşa în nasul negresei insultate. Apoi revenind la Eva, o ridică

în braţe şi o duse pînă la divan.

- Oh ! Dick, suspină ea.

- Nu vorbi dragă.

O strînse lîngă el şi cu toată durerea ei Eva înţelese vag că el căuta să-i alunge gîndurile ţinînd-o astfel strîns în braţele sale, mai mult decît s-o facă pe ea să le uite. Da, asta era... numai o preocupare secretă explica această dorinţă de tăcere, această nevoie de a o simţi lîngă el.

Se desfăcu din strînsoarea lui, dînd la o parte o buclă de păr care-i cădea în ochi.

- Dick, ce este ?

- Absolut nimic, crede-mă !

- Dick, ascultă-mă dragul meu...

Îi luă între mîini obrazul său încălzit.

- Am să-ţi spun ceva.

Vîrful nasului său acvilin, atît de des sărutat de Eva, deveni palid. Spuse cu o voce răguşită:

- Da ?

Frică. Îi era frică. Cuvîntul era înscris pe toată figura sa, în toată persoana sa. Eva era pe punctul să-l întrebe motivul fricii sale. Dar ea îl cunoştea.

- Anchetatorii nu ştiu totul cu privire la moartea lui Karen. Am păstrat sub tăcere un amănunt.

- Care ? întrebă el fără s-o privească şi fără să caute măcar să- şi ascundă tremurul vocii.

- Oh ! Dick. Uşa nu era deschisă ! Era zăvorîtă pe dinăuntru !

Mărturisirea era făcută. Eva simţi o uşurare imediată. D-rul Scott se ridică pe jumătate şi Eva fu nevoită să se ţină de divan pentru a nu fi aruncată jos. Apoi căzu greoi înapoi.

- Eva ! Care uşă ?

- Aceea care dădea pe scara podului; în camera lui Karen... Am găsit-o zăvorîtă cînd am intrat.

Eva îl observa, mirată de propriul său calm, cuprinsă de milă pentru el, pentru adînca lui disperare.

- Dar, Eva, cum a putut cineva... nimeni n-a putut să fugă prin pod, în acest caz !

- Nu !

- Şi ferestrele camerei...

- Sînt prevăzute cu gratii dese, conchise Eva ca şi cum ar fi fost vorba de garnitura unei pălării noi.

- Singura ieşire posibilă era buduarul în care aşteptai...

Ochii săi se luminară deodată.

- Eva ! Cineva a trecut prin buduar, nu-i aşa ? Ai văzut trecînd pe cineva, şi n-ai vrut să denunţi această persoană poliţiei.

- Nu, dragul meu. Nici măcar un şoarece n-a trecut prin buduar.

- Dar, Dumnezeule mare !

- N-am minţit asupra acestui punct, Dick.

D-rul Scott începu să se plimbe prin cameră ca un om grăbit să nu-şi piardă trenul.

- Eva, nu-ţi dai seama de importanţa... aceasta înseamnă că nimeni în afară de tine n-a putut...

- Asta înseamnă că sînt singura persoană pe lume care a putut s-o asasineze pe Karen, articulă Eva pe un ton foarte calm. Spune-o ! Nu-ţi fie frică, dragul meu. Vreau să te aud afirmînd.

Se înfipse în faţa ei. Singură vocea îndepărtată a d-rului MacClure, vorbind cu Veneţia, rupse liniştea privirii lor nesfîrşite; d-rul Scott se întoarse. Îşi băgă mîinile în buzunare şi bătu din picior ca un copil înfuriat.

- La naiba ! Este imposibil !

- Ce este imposibil ?

- Această situaţie.

- Care situaţie ? Asasinatul... sau a noastră ?

Îşi trecu mîinile prin păr cu un gest atît de disperat încît Eva întoarse capul.

- Ascultă-mă Eva. Am nevoie să mă gîndesc. Dă-mi timp să mă obişnuiesc...

Eva îşi strînse halatul în jurul ei.

- Uită-te în faţa mea, Dick. Crezi că am omorît-o pe Karen ?

- Dumnezeule mare, nu ! Totul mi se încurcă în cap. O cameră care n-are decît o ieşire... Nimeni n-a trecut prin buduar... Poţi să înnebuneşti ! Fii rezonabilă, Eva. Lasă-mă să mă gîndesc.

Vorbea fără şir şi era atît de hărţuit de îndoială şi de neîncredere în suferinţa sa, încît Eva resimţi o durere ascuţită ca şi cum ceva se rupsese în pieptul ei. Fu nevoită să lupte împotriva impresiei că era bolnavă.

Un lucru mai avea să-i spună. Să formuleze o cerere... după aceea ştia ce avea de făcut. Eva se încordă toată.

- Lunea trecută, cînd mi-ai cerut să grăbim căsătoria, am amînat din cauza acestei uşi zăvorîte, Dick. Voiam şi eu să cîştig timp. N-aveam curajul să-ţi spun şi pe de altă parte nu puteam să mă mărit cu tine păstrînd acest secret între noi. Înţelegi ? Secretul... bariera nu mai există.

Eva se opri dîndu-şi seama că vorbise destul. Dick şi ea nu erau copii; se puteau înţelege prin subînţelesuri.

D-rul Scott îşi udă buzele uscate.

- Să ne căsătorim... Vrei să te măriţi cu mine imediat, asta este ?

- Mîine. Imediat ce vom avea hîrtiile necesare. La New-York, la Connecticut, oriunde.

Eva nu-şi recunoscu vocea. Mîna de gheaţă care-i strîngea inima, îngheţîndu-i sîngele în vine, era oare cauza acestei schimbări ? Eva cunoştea răspunsul pe care Dick îl evita. Luni o implorase să grăbească căsătoria; astăzi, miercuri, căuta să cîştige timp.

Eva nu ajunsese nici la sfîrşitul necazurilor, nici al surprizelor sale. El o apucă de mîini, privindu-le atent, cu o privire bănuitoare.

- Eva ! Mă gîndesc. Cine a deschis uşa înainte de a veni poliţia ? Tu sau Ring ?

- Ce importanţă are aceasta, Dick ? D-l Ring a făcut-o. El

a avut ideea de a mă salva astfel.

- Cine mai ştie despre aceasta ?

- Tata şi d-l Queen... fiul.

- Toată lumea afară de mine ! Şi îmi mai ceri să...

Avu un rîs amar.

- Ce se va întîmpla în ziua cînd inspectorul va descoperi adevărul ?

- Oh ! Dick, nu ştiu nimic.

- Care este jocul acestui Ring. Pentru ce a luat apărarea unei necunoscute ?

Ochii d-rului Scott aruncau fulgere.

- De fapt, îl cunoşteai poate ? Îl cunoşteai ? Răspunde !

Furia lui era fără rost şi caraghioasă.

- Nu Dick. Dl. Ring a fost doar foarte bun cu mine, în felul său.

- Felul său ! Îl cunosc ! O haimana din East Side ! Mi-am luat informaţiile mele. Este complicele şi tovarăşul tuturor gangsterilor din oraş ! Ştiu ce căuta ! Ştiu ce am de făcut !

- Dick, este o infamie...

- Asta este, ia-i apărarea acum ! Am pretenţia să măsor adîncimea mocirlei în care viitoarea mea soţie se afundă, asta-i tot !

- Retrage-ţi cuvintele, Dick !

- Compromisă într-o crimă murdară...

Eva se aruncă pe pat înfundîndu-şi capul în pernă.

- Pleacă, suspină ea. Nu mai vreau să te văd niciodată. Crezi că eu am omorît-o. Mă bănuieşti de toate grozăviile cu... cu Terry Ring. Pleacă !

CAPITOLUL XV

- Această afacere este într-adevăr prea complicată, mărturisi Ellery lui Terry Ring, joi după-amiază. Mă face să mă gîndesc la o albină care zboară din floare în floare... Imposibil de urmărit.

- Ce te nelinişteşte ? întrebă Terry oprindu-se pe micul podeţ din grădina lui Karen Leith.

Ellery aruncă o piatră în apă.

- Am făcut o descoperire care mă chinuieşte.

- Adevărat ?

- Terry, ai cunoscut-o pe Karen Leith cel puţin timp de cîteva zile şi te socotesc ca un excelent observator al naturii omeneşti. Ce fel de femeie era, după părerea d-tale ?

- Nu pot decît să repet ceea ce au spus ziarele: literată, mult talent, patruzeci de ani, frumoasă pentru cei cărora le plac femeile la a doua tinereţe, inteligentă ca dracu' şi mai misterioasă încă. Pentru ce ?

- Dragul meu Terry, ceea ce mă interesează este părerea d-tale personală.

Terry privi un peştişor auriu.

- Era o fiinţă imposibilă. Nu i-aş fi încredinţat nici cel mai neînsemnat lucru. Un caracter josnic, falsă şi ambiţioasă ca Lucifer.

Ellery îl privi cu atenţie.

- Ce descriere, dragul meu adversar ! Este exact aşa. Nu-ţi poţi da seama cît este de exact.

- D-rul MacClure are noroc că a scăpat de ea. Ar fi bătut-o după trei luni de căsătorie.

- D-rul MacClure este un uriaş sentimental... Totuşi prezicerile noastre s-ar fi realizat poate.

- Terry, ştii ce era Karen Leith în realitate ? Îţi voi spune: o parazită. Un monstru al naturii.

- Te decizi să vorbeşti, da sau nu ?

- Ceea ce nu pot înţelege este că a putut să-şi concentreze ani de zile energia asupra unui scop criminal trăind în ghearele unei frici continue. Este de neînţeles. Numai o femeie măcinată de o furie interioară a putut realiza aceasta. Din ce sursă îşi trăgea Karen curajul ? Îţi dau o ipoteză, aşa cum o văd eu: l-a iubit pe Floyd MacClure în tinereţe.

- Ipoteza este cam îndrăzneaţă, dragul meu.

- O dragoste nenorocită şi înăbuşită... Da, aceasta pare să fie singura explicaţie posibilă.

- Prostii, declară Terry Ring.

Ellery reluă pe un ton gînditor:

- Şi asta nu-i tot. Faptul de a şti despre Karen că era un monstru, nu lămureşte tot misterul crimei...

Terry Ring se aruncă pe iarbă şi îşi trase pălăria pe ochi.

- Am petrecut de multe ori acolo sus, examinînd cele două camere. Gratiile de fier ale ferestrelor sînt solid înţepenite în perete. Nu poate fi vorba de un trucaj. Nu, nimeni n-a intrat şi n-a ieşit printr-una din aceste ferestre, Terry

- Am spus asta totdeauna.

- Am cercetat uşa şi zăvorul. Ai găsit-o închisă pe dinăuntru, era posibil ca un mecanism să permită să fie tras prin cealaltă parte.

- Ce imaginaţie ! exclamă Terry. Sînt sigur că ai citit vreunul din propriile d-tale romane poliţiste ?

- Unul din aceste romane pline de mistere...

- Nu lua acest aer superior. Acest lucru se întîmplă. Dar ar fi imposibil la această uşă. Am încercat toate metodele cunoscute de mine fără succes. Ipoteza unui mecanism secret trebuie deci înlăturată. Uşa şi geamurile fiind eliminate, m-am gîndit... îţi interzic să rîzi Terry...

- Mă strîmb deja de rîs !

- La un perete secret. De ce nu ? Nu învinovăţeşti pe bunica fiindcă-i bătrînă, nu-i aşa ? Dar un astfel de perete nu există. Pereţii camerei sînt tot atît de solizi ca şi Marea Piramidă.

- Dulapurile din perete ?

- Sînt simple dulapuri. Acest mister îţi lasă o ciudată impresie de neputinţă.

- Cui o spui ! oftă Terry.

- M-am gîndit la toate ipotezele; între altele aceea a unei crime comise din afară, asasinul sprijinindu-se de partea dinafară a ferestrei. Dar aceasta nu "prinde" de asemeni din cauza armei ce fusese scoasă din gîtul victimei şi ştearsă.

- Chiar braţele unei gorile n-ar fi fost atît de lungi.

- Aceasta îţi aduce aminte de Poe. Este o nebunie. Imposibil.

- Numai dacă Eva MacClure ar fi o mincinoasă...

- Da.

Terry se ridică dintr-o săritură.

- Ei bine ! Nu este aceasta ! Nu sînt cel din urmă dintre proşti, nu-i aşa ? Eu răspund de ea. Eva a spus adevărul. Nici o femeie n-a reuşit pînă acum să-şi bată joc de mine... Este de bună credinţă.

- Cînd este vorba să-ţi aperi pielea...

- Spune mai repede ! Crezi că Eva a omorît-o pe această canalie ?

Ellery nu răspunse imediat. Un peştişor se scufundase în apă şi la suprafaţă se formau cercuri.

- Mai este o explicaţie, spuse el deodată. Dar este atît de fantastică încît nu mă pot opri la ea.

- Care ? Care ?

- Ea permite Evei de a fi spus adevărul şi în acelaşi timp...

Ellery dădu din cap.

- Vorbeşte o dată, individ plictisitor !

Dar în această clipă apăru de după gratiile ferestrei de la

buduar figura roşcovană a lui Ritter care strigă:

- Hei ! D-le Queen ! Familia MacClure, a venit şi vă cheamă !

- Bine, vin...

Ellery se întorse spre Terry adăugînd:

- Eu i-am convocat. Vino, dacă te trage inima.

- Ce-i nou ? întrebă d-rul MacClure. Vocea d-tale la telefon...

- Ştiu, oftă Ellery. Nu v-aş fi convocat fără un motiv important. Am să vă fac o destăinuire foarte serioasă...

Odată uşa camerei închisă, Ellery îşi reţinu un oftat înainte de a începe.

- Am certitudinea că Esther Leith MacClure şi nu sora sa Karen, a ocupat această cameră pînă recent, d-re MacClure.

- Este imposibil ! D-ta...

- Te-ai înşelat ieri, d-ră MacClure. Esther Leith MacClure este în toate minţile ca şi mine. De unde reiese că sora sa, purta o răspundere criminală.

- D-le Queen, ce-ai descoperit ? exclamă Eva.

- Am avut azi dimineaţă, în mod absolut secret, o lungă întrevedere cu dl. Büscher, editorul "Asaltului Norilor" şi a romanelor precedente publicate sub numele lui Karen Leith. Am parcurs împreună manuscrisele dactilografiate care purtau corecturile făcute de mînă, "Corectări personale, creaţii făcute de autor şi pe care nimeni în afară de el, n-are dreptul să le facă", a declarat dl. Büscher cu multă autoritate. Apoi am comparat scrisul acestor corecturi cu acel al ultimei scrisori neterminate a lui Karen Leith, adresată omului ei de afaceri şi a altora, a căror autenticitate a fost stabilită. Cele două scrisori sînt complet diferite. Un grafolog al Biroului Central, care era prezent la această întrevedere, a confirmat concluziile noastre.

- Iartă-mă doctore, urmă Ellery. Sîntem acum în faţa unei certitudini penibile: Karen Leith n-a scris nici "Asaltul Norilor", nici vreunul din romanele de succes apărute sub numele său în ultimii ani. Karen era tot atît de străină de opera

care-i adusese o reputaţie mondială ca şi corectorul de la editura d-lui Büscher.

- Dar este imposibil ! exclamă Eva. Trebuie să fie o greşeală, d- le Queen. Ce autor ar permite unei alte persoane să tragă profit şi glorie din propriile sale opere ?

- N-am spus că domnişoara Karen Leith avea "permisiunea" autorului, d-ră MacClure. În orice caz, cuvîntul "permisiune" nu înseamnă "consimţire imediată"...

Ellery făcu o pauză, apoi spuse:

- Toate romanele apărute sub numele lui Karen Leith, fuseseră scrise de sora sa, Esther.

D-rul MacClure se aşeză greoi pe marginea ferestrei.

Ellery reluă:

- Posed proba formală a celor ce spun. Au fost întrebuinţate toate mijloacele de control, şi toate ne-au dus la acelaşi rezultat pozitiv. Corectările sînt făcute de mîna lui Esther Leith - expertiza a putut fi făcută graţie acestui pachet de scrisori din care cele mai vechi datează din 1913 - şi ipoteza că Esther a putut servi de secretară surorii sale trebuie înlăturată, avînd în vedere natura personală şi creatoare a corecturilor.

Ellery luă un carnet gros de pe birou, înainte de a continua.

- Avem aici scris de mîna lui Esther Leith...

Apăsă pe aceste cuvinte.

- Planul amănunţit al "Asaltului Norilor"... note bogate, personale, creatoare, însoţite de comentarii scurte care arată clar că ideile veneau de la ea şi de la nimeni altul.

- Dar Esther este moartă, murmură Eva. Tata mi-a spus şi Karen... Karen mi-a povestit sfîrşitul ei tragic.

- Tatăl d-tale a fost înşelat intenţionat de d-ra Leith după cum ai fost şi d-ta, d-ră MacClure. Esther trăieşte. După versiunea "sinuciderii" sale, aceasta a avut loc în 1924; or, toate cărţile au apărut după pace.

- Dar nu poate fi vorba de manuscrise vechi, de note vechi dezgropate de Karen din vreun sertar şi...

- Nu d-ră MacClure. Identificăm în opera lui Esther Leith numeroase aluzii la evenimente contemporane, care au avut loc după data pretinsei sinucideri. Ea trăieşte şi scria chiar aici cărţile care au apărut sub semnătura lui Karen.

- Şi unde este sărmana fiinţă ? întrebă deodată Eva.

Alergă la tatăl său.

...Dragă tată, înţeleg cît de neplăcut trebuie să fie pentru d- ta. Dacă într-adevăr Karen a fost vinovată de această infamie, nu este datoria noastră s-o regăsim pe Esther şi să reparăm pe cît posibil nedreptatea a cărei victimă a fost ?

- Da, răspunse doctorul. Trebuie s-o regăsim.

- De ce să nu ne lăsaţi nouă această sarcină ? întrerupse Terry.

- Terry are dreptate, consimţi Ellery. Am expus situaţia azi dimineaţă tatălui meu şi îşi dublează eforturile de a o găsi pe Esther.

- Oh ! o va găsi, sînt sigură ! exclamă Eva. Tată, nu eşti fericit ştiind că trăieşte şi...

Se opri surprinsă de expresia tulbure de pe faţa tatălui său care, în ajun, mărturisise dragostea sa din tinereţe pentru soţia fratelui său.

D-rul MacClure oftă; apoi îmbrăţişă pe Eva în tăcere.

În acea clipă Ritter strigă de jos:

- D-le Queen ! Inspectorul vă cheamă la telefon.

Urcînd în camera lui Karen Leith, Ellery avea un aer foarte grav.

- Esther a fost regăsită ! exclamă Eva.

- Nu încă d-ră MacClure. Tatăl meu vă aşteaptă imediat la Biroul Central, de asemeni pe d-rul MacClure.

- Din nou, oftă Eva.

- Ce este ? murmură savantul lui Ellery. Inspectorul a...

- Tatăl meu n-a vrut să-mi spună nimic, doctore. Dar îl

cunosc şi pare triumfător. Să ne pregătim pentru ce poate fi mai rău.

Doctorul lăsă capul în jos; apoi o urmă pe tînăra fată pe scări.

- În scenă pentru ultimul act ! spuse Terry printre dinţi. Şi eu îl cunosc pe tata Queen. Amprentele... Este fatal.

- Amprentele şi încă ceva, Terry, pot să jur.

- Sînt şi eu chemat ?

- Nu.

Terry îşi îndesă pălăria sa gris pe cap.

- Atunci, m-am hotărît. Te însoţesc.

CAPITOLUL XVI

Eva şi cei trei bărbaţi îl găsiră pe inspector în discuţie aprinsă cu Morel, micul avocat burtos.

- Intraţi vă rog, spuse inspectorul ridicîndu-se. Cunoaşteţi toţi pe dl. Morel, cred. N-are importanţă de altfel; nu este decît un slujbaş al ordinii, nu-i aşa Morel ?

- Ah ! Ah ! făcu avocatul drept răspuns.

Transpira din abundenţă şi evita să întîlnească ochii d-rului MacClure. Acei ai inspectorului sclipeau.

- N-am nevoie de d-ta Terry, spuse el pe un ton hotărît. Părăseşte camera.

- Din contră, cred că aveţi mare nevoie, răspunse Terry.

- Oh ! de fapt poţi să rămîi.

- Luaţi loc, d-ră MacClure, luaţi loc domnilor...

Inspectorul dădu semnalul.

- Terry, pentru ce crezi că aş putea avea nevoie de d-ta ?

- Păreaţi foarte bine dispus să aflaţi ceea ce ştiam. Asta-i tot.

- Oh ! Ai fi dispus să vorbeşti ? Asta-i altceva.

Apăsă un buton de sonerie.

- Te regăsesc în sfîrşit Terry. Bravo. În primul rînd...

- În primul rînd nu voi spune un cuvînt înainte ca d-ta să fi dat cărţile pe faţă, întrerupse Terry pr un ton sec. Serviciu pentru serviciu, inspectore. Pot să rămîn ?

- Da. Mushie, continuă inspectorul adresîndu-se poliţistului care intrase între timp, scrie...

Poliţistul se aşeză la marginea biroului şi îşi deschise caietul de stenograme. Inspectorul se înfundă în fotoliul său, frecîndu- şi mîinile.

- Pentru ce ai asasinat-o pe Karen Leith, d-ră MacClure ?

"Asta era !" gîndi Eva cu un calm surprinzător. "A venit momentul". Poliţia ridicase şi identificase amprentele sale... Nici d-rul MacClure nemişcat ca un bloc de granit; nici Terry Ring care-şi înfundase încet mîinile în buzunar; nici Ellery Queen, în picioare în faţa ferestrei cu spatele spre asistenţă şi care părea că nu auzise; nici ei şi nici altcineva nu puteau să o ajute.

- O clipă, tată, spuse Ellery care stătea lîngă fereastră.

- Nu.

- Ba da. Nu cunosc motivele d-tale; dar fereşte-te de a lua decizii prea grăbite. Nu te grăbi tată. D-ra MacClure nu-ţi va scăpa. Nu te grăbi.

- Am aşteptat destul.

- Gîndeşte-te la răul pe care-l va aduce d-rei MacClure o greşeală din partea d-tale.

- Scandal, ziarele, gurile rele...

- D-ra MacClure trebuia să se gîndească la consecinţe înainte de a o înjunghia pe Karen Leith. Mai mult încă, sînt un poliţist şi un judecător. Ocupaţi-vă de treburile voastre şi unul şi celălalt. Spuneţi-mi... Ellery, cunoşti vreun fapt care să do-

vedească nevinovăţia d-rei MacClure ?

- Nu încă. Dar întrevăd unul...

Inspectorul ridică din umeri.

- Aştept răspunsul d-tale d-ră MacClure.

- Eu... iertaţi-mă. Nu eram atentă.

- Nu erai atentă !

- Lăsaţi-o, spuse d-rul MacClure. Trebuie să fii orb ca să nu vezi că bietul copil este gata să leşine ! Eva !...

Se aplecă asupra ei, autoritar, recăpătîndu-şi siguranţa.

- Ţine-te bine ! Nu te lăsa intimidată, fetiţa mea. Eva ! Mă auzi ?

- Da, da, bîlbîi Eva.

Ea încercă să deschidă ochii fără să reuşească. Pleoapele îi erau ca lipite.

- Bestia ! mugi Terry Ring sărind de pe scaunul său. Cu ce drept chinuieşti pe sărmana fată ? O acuzi de o crimă ? Priveşte-o... N-ar avea curajul să omoare o muscă ! Să pui pe umerii unei nevinovate toate păcatele lui Israel, pentru că serviciile d-tale sînt incapabile să pună mîna pe adevăratul asasin ? Pentru două sute ...

- Foarte frumos, întrerupse inspectorul calm. Nu-ţi pierde firea dragul meu. Se pare că toţi uitaţi un lucru: nu fac o acuzare de crimă cu uşurinţă. Posed dovezi. În ceea ce te priveşte, Terry, un sfat bun: ar fi mai bine să renunţi a apăra cauza d-rei MacClure şi să începi să te gîndeşti la d-ta. La nevoie ai fi un "complice" foarte prezentabil.

Terry se linişti. Se aşeză în spatele scaunului Evei şi nu se mai mişcă. Privirea neliniştită a lui Morel se îndrepta fără încetare spre uşă.

- Mai departe, tată, spuse Ellery.

Inspectorul scoase dintr-un sertar al biroului un obiect învelit cu grijă în vată.

- Iată arma crimei, articulă el. Ea poartă, pe lamă, pe mijloc şi pe margini, amprentele digitale ale Evei MacClure.

- După ce ai şters sîngele ai neglijat orice alte precauţii,

nu-i aşa, d-ră MacClure ?

Inspectorul îi plimbă pe sub nas jumătatea de foarfece cu pietre sclipitoare.

- Ea poate explica prezenţa amprentelor ei, interveni Terry. Ea...

- Mă adresez d-rei MacClure. Stenograful poliţiei va însemna răspunsurile d-tale, d-ră MacClure. Nu eşti obligată să dai vreun răspuns şi datoria mea este să te avertizez că orice ai spune s- ar putea să fie contra d-tale.

Eva deschise ochii cu uşurinţă ca şi cum cuvintele inspectorului ar fi avut o putere miraculoasă.

- Eva, fetiţa mea, nu vorbi ! spuse d-rul MacClure.

- Dar este atît de simplu ! spuse Eva cu o voce limpede. Cînd am găsit-o pe Karen scăldată în sînge, m-am sprijinit de birou şi mîna mea a întîlnit acest... acest obiect. Am pus mîna pe el fără să ştiu ce fac. Apoi mi-am dat seama că ţineam arma crimei şi i-am dat drumul. A căzut în coşul de hîrtii.

- Ah ! făcu inspectorul fără s-o lase din ochi. Aceasta este deci versiunea d-tale. Lama era însîngerată cînd ai atins această jumătate de foarfecă ?

- Nu. Era curată de tot, inspector Queen.

- De ce ai păstrat sub tăcere acest incident cînd ţi-am luat interogatoriul, luni după-amiază ?

- Mi-era frică.

- De ce ?

- Nu ştiu nimic. Mi-era frică.

- Ţi-era teamă că nu vei putea să te justifici uşor ?

- Eu... da, cred.

- Dar de ce ţi-era frică dacă n-ai omorît-o d-ta pe Karen Leith ? Erai sigură de nevinovăţia d-tale, nu-i aşa ?

- Bineînţeles ! N-am omorît-o pe Karen ! N-am omorît-o !

Inspectorul o privi în tăcere. Lacrimile împăienjeneau privirea Evei. A privi o persoană drept în ochi este o dovadă de sinceritate sufletească, se spune... dar cine putea susţine o privire atît de bănuitoare, atît de ostilă şi fără milă ? Nimeni !

- Dacă aceasta este tot ce ai contra bietei fete, îţi pierzi timpul d-tale şi al nostru, inspectore, declară Terry ridicînd din umeri.

Fără să-i răspundă măcar, inspectorul se întoarse lîngă biroul său; puse jumătatea de foarfece la loc în sertar şi scoase un plic mic. Apoi se întorse lîngă Eva scoţînd ceva din plic.

- Iată ce am găsit în soba din buduar, spuse el în sfîrşit.

Eva făcu sforţări să privească. Era imposibil... imposibil. Providenţa nu putea permite un astfel de nenoroc. Ba da, soarta o împovăra. Obiectul pe care inspectorul îl ţinea delicat între două degete nu era altceva decît colţul batistei sale, latura opusă micului triunghi ros şi înnegrit de foc care respectase iniţialele sale brodate. Colţul batistei murdărit de o pată negricioasă !

Eva auzea respiraţia adîncă a lui Terry Ring în spatele ei. Un pericol neprevăzut ! Singura sarcină pe care i-o încredinţase şi de care se achitase prost. Simţea pe ceafă arsura dispreţului şi amărăciunii sale.

- Îţi recunoşti batista, d-ră MacClure ?

- Eva ! Nu răspunde, fetiţa mea. Nu vorbi.N-are nici un drept asupra ta !

Fugise înainte ca batista să fie arsă. Focul se stinsese. Era inevitabil.

- Poartă iniţialele E.M., urmă inspectorul.

- Cum vrei să dovedeşti că nu aparţinea fiicei d-tale, dr. MacClure ? De fapt...

Inspectorul se opri ca şi cum i-ar fi fost frică să nu spună prea mult.

- Altceva: analiza petei, făcută de experţii noştri, a stabilit că provenea din sînge omenesc, de acelaşi fel ca acela pe care Karen Leith... un fel care nu este des întîlnit ceea ce simplifică sarcina noastră şi agravează cazul d-tale, d-ră MacClure.

- Nici un cuvînt, Eva, ordonă Terry. Nici un cuvînt, mă auzi !

- Nu !

Eva găsi puterea să se ridice.

- Să tac ! Pentru ce ? Da, este batista mea, pătată de sîngele lui Karen şi pe care am încercat s-o ard !

- Ah ! spuse inspectorul. Ai scris, Mushie ?

- Dumnezeule mare ! repetă d-rul MacClure ca şi cum n-ar fi fost în stare să spună altceva.

Terry Ring îl privi pe Ellery, ridică din umeri şi aprinse o ţigară.

- Dar explicaţia este foarte simplă: am îngenunchiat lîngă Karen, pe podium; era sînge pe jos... m-am umplut pe degete şi le-am şters cu batista. Era ca gelatina...

Pe Eva o trecură fiorii.

- Înţelegeţi acum ? Oricine ar fi făcut la fel în locul meu. Nimeni nu poate lăsa sîngele să i se usuce pe mînă. Apoi am ars batista. Am ars-o pentru că mi-era frică. Da, frică !

Se aruncă suspinînd în braţele d-rului MacClure.

Terry Ring îl apucă pe inspector de braţ.

- Ascultă-mă inspectore. Eu port răspunderea. Ideea de a arde batista venea de la mine. Cînd Eva mi-a povestit cum se petrecuseră lucrurile, am sfătuit-o să ardă această batistă blestemată.

- Dar pentru ce, d-le Ring ? întrebă inspectorul ? Ţi-era şi d- tale frică ?

- Prevedeam concluziile unui poliţist cu creier de păsărică, care ar fi găsit batista însîngerată, asta-i tot, spuse Terry pe un ton de dispreţ.

Morel tuşi

- Inspectore Queen, prezenţa mea este într-adevăr necesară ? Mă aşteaptă un client şi...

- Rămîi ! strigă inspectorul.

Avocatul se aşeză din nou cu un aer posomorît.

- Ai notat declaraţia d-nului Ring, Mushie ? Foarte bine ! Acum vă voi spune cum s-au petrecut lucrurile în realitate. D-ta ai înjunghiat-o pe Karen Leith cu jumătatea de foarfecă, ai şters lama însîngerată cu batista după care ai încercat s-o arzi. Posedăm două dovezi de necombătut în susţinerea teoriei

noastre. Dacă dl. Ring menţine că ideea de a distruge una din aceste dovezi, venea de la el, să-i fie de bine ! Va fi inculpat drept complice. Avem mărturia servitoarei japoneze stabilind faptul că victima trăia atunci cînd ai fost lăsată în buduar. Avem prima d- tale declaraţie, luată la faţa locului, că nimeni nu trecuse prin buduar în timpul ultimei jumătăţi de oră. Avem scrisoarea începută de Karen Leith care dovedeşte că victima nu se gîndea la moarte cînd se aşezase - după plecarea lui Kinumé care-i adusese hîrtia de scris - să scrie omului său de afaceri. Vom dovedi că numai apariţia asasinului a întrerupt această scrisoare. Avem depoziţia lui Terry Ring, atestînd că te găseai singură cu victima în camera acesteia, la venirea sa... Am expus afacerea procurorului de district, Henry Sampson care a găsit-o acceptabilă.

O tăcere grea plutea în aer, punctată de suspinele Evei, refugiată în braţele d-rului MacClure.

- Iertaţi-mă că intervin, spuse în sfîrşit Terry Ring. Dar ce-ar fi să vorbim puţin de misterioasa femeie blondă din pod ?

Inspectorul clătină din cap; apoi merse şi se aşeză la biroul său.

- Desigur. Femeia blondă, sora lui Karen Leith...

- A şi găsit-o ?

- Nu încă. Dar...

- Nu credeţi că ar fi foarte indicat de a face lumină în această afacere înainte de a învinui biata nevinovată ? Ştiţi că victima ţinuse timp de nouă ani prizonieră pe această femeie. Ştiţi că într-o bună zi pasărea a zburat. Ştiţi că fugara avea motive s-o urască pe Karen care-i exploata în mod ruşinos talentul. Ştiţi că o scară lega camerele celor două surori şi că foarfecele provenea din camera lui Esther !

- A propos, doctore, începu inspectorul, am cercetat cu atenţie povestea pretinsei sinucideri a lui Esther Leith.

- Ascultă-mă ! mugi Terry.

- Cadavrul nu fusese găsit. Dispăruse în mare fără să lase

urme, asta-i tot. Am aflat de asemenea că două persoane - Kinumé şi o femeie blondă care stătuse tot timpul călătoriei în cabina sa după ce fusese înscrisă sub un nume vădit fals - au însoţit-o pe Karen din Japonia în America. Se explică uşor de ce d-ra Leith nu v-a anunţat sosirea sa, doctore, dorea să aibă timpul necesar de a se instala şi de a o ascunde pe sora sa, înainte de a reînnoi vechile relaţii.

- Cred, spuse Ellery, că începem să batem cîmpii. Un punct rămîne încă în întuneric, tată. Mobilul.

- Ministerul public nu are nevoie să găsească un mobil, răspunse inspectorul.

- Nu. Dar este un argument preţios cînd este vorba să convingi un juriu că o tînără fată de familie bună şi cu o reputaţie intactă a asasinat pe logodnica tatălui său.

- Mobilul ? Chestiunea m-a pus în încurcătură, mărturisesc, cînd deodată mobilul mi s-a oferit gata să mulţumească pe toţi juraţii din lume...

Inspectorul ridică din umeri.

- Dar aceasta nu mă priveşte.

- Un mobil ? întrebă Eva ridicînd capul. Aveam un mobil ca s-o ucid pe Karen ?

Izbucni într-un rîs convulsiv.

Inspectorul se întorse spre avocat.

- Morel, ce mi-ai spus astăzi ?

Omul de afaceri îşi ştergea fruntea transpirată cu o batistă udă.

- Eu... Vă rog să înţelegi situaţia, d-re MacClure. Un complex de împrejurări nenorocite... N-am avut deloc intenţia să mă amestec. Dar cînd am descoperit... datoria mea faţă de lege...

- La fapte, strigă Terry Ring.

Morel se supuse cu un aer din ce în ce mai nefericit.

- Acum cîţiva ani, d-ra Leith îmi dăduse un plic mare sigilat purtînd menţiunea: "A se deschide după moartea mea". Mi-am adus aminte de aceasta abia azi dimineaţă. Toate hîrtiile cu-

prinse în acest plic se refereau la Esther Leith-MacClure - corespondenţa schimbată între d-rul MacClure şi d-ra Leith în 1919, dispoziţii scrise de mîna clientei mele hotărînsd soarta surorii sale în cazul cînd aceasta îi va supravieţui şi aşa mai departe. Esther trebuia să fie trimisă pe ascuns înapoi în Japonia şi...

- Toate documentele sînt aici înăuntru, întrerupse inspectorul, arătînd biroul său.

Privirea sa aţintită asupra d-rului MacClure se umplu de milă.

- Ai păstrat bine secretul doctore. Motivele d-tale erau vrednice de stimă. Din nenorocire, împrejurările mă obligă să dezvălui adevărul.

- Nu în faţa ei. Acest secret să rămîie între noi, murmură d-rul MacClure, cu mîinile sale tremurătoare puse pe birou.

- Îmi pare rău. Comedia este bine aranjată, doctore; dar interesata este la curent, poţi să crezi sau nu...

Inspectorul desfăcu un document pus într-un loc la îndemînă şi o privi pe Eva în ochi.

- Am aici un mandat de arestare pe numele d-tale, sub învinuirea de a fi asasinat-o pe Karen Leith, d-ră MacClure.

Eva se ridică împleticindu-se.

- Cred... cred...

- Nu. Aşteaptă inspectore...

Terry se înfipse în faţa inspectorului Queen, folosind toată puterea sa de convingere.

- Acest tîrg pe care ţi l-am propus sînt gata să-l ţin. Dă o posibilitate acestei sărmane fete. Nu-i o criminală, îţi spun eu ! Găseşte-o pe Esther. Esther a putut tot atît de bine să comită crima ca şi Eva şi avea două mobile ! Ura îngrămădită în cursul anilor săi de izolare şi interesul. Nu uitaţi averea lăsată de mătuşă !

- Da ? spuse inspectorul Queen.

- Amintiţi-vă de destăinuirile lui Morel. Karen Leith moartă înainte de patruzeci de ani, averea mătuşii trece la cea

mai apropiată rudă a lui Karen. Esther în viaţă, ea este cea mai apropiată rudă ! Sora sa ! Esther este aceea care moşteneşte, nu- i aşa Morel ?

- Da.

- Aproximativ cît ?

- Averea întrece un milion de dolari.

- Iată ! Ce spui inspectore ? Moartea lui Karen aduce mai mult de un milion de dolari lui Esther !...

Ochii cenuşii ai lui Terry aruncau fulgere de triumf.

- Ce cîntăreşte mobilul pe care-l atribui bietei fete cînd este mai mult de un milion de dolari de cealaltă parte a balanţei !

- Vorbeai tocmai de un tîrg, Terry, articulă inspectorul calm. Ce-mi oferi ?

Terry se ridică:

- Dacă aceasta are preţ, cred că sînt în măsură s-o regăsesc pe Esther Leith.

Inspectorul zîmbi.

- Oferta d-tale nu mă interesează Terry. Uiţi un amănunt. Ce s-ar fi întîmplat cu această avere dacă victima ar mai fi trăit o lună, Morel ?

- Ar fi moştenit-o, răspunse Morel cu o nervozitate vădită.

- Şi clienta d-tale lăsase moştenire toate bunurile ei mobile şi imobile Universităţii Imperiale din Tokio, nu-i aşa ?

- Da.

- Cu alte cuvinte, Terry, dacă MacClure n-ar fi ucis-o pe Karen înainte ca ea să împlinească patruzeci de ani, această avere îi scăpa definitiv... ca şi lui Esther Leith, de altfel...

Terry încruntă sprîncenele vădit încurcat.

- Amprentele luate de pe armă sînt acelea ale Evei MacClure, batista îi aparţine şi nu posedăm nici o dovadă că Esther era în casă la ora crimei. Nimic de făcut Terry. Dar spui că vei afla locul unde s-a ascuns Esther. Iau notă de asta pentru cînd va fi nevoie.

- "Această avere îi scapă pentru totdeauna", repetă Terry. Ce te- a apucat, tată Queen ? Ai devenit din întîmplare nebun ?

Cum se poate ca Eva, pe care nici o legătură de rudenie n-o uneşte de Karen, poate...

- Tată ! exclamă Eva. Ai auzit ?

- Încetează această comedie, ordonă inspectorul pe un ton sec. D- rul MacClure nu este tatăl d-tale cum nu sînt nici eu !

- Nu-i tatăl său...

- Simt că înnebunesc dacă nu-mi explică nimeni...

- Şi ce putea s-o intereseze că victima o îngropase pe sora ei de vie ? întrebă Terry King cu un aer sălbatic, arătînd-o pe Eva.

Inspectorul răspunse calm:

- Reacţiile bineînţeles variază după individ. Nu ţi-ai fi ieşit şi d-ta din fire, dacă victima lui Karen Leith ar fi fost propria d-tale mamă ?

- Mama sa ! murmură Terry Ring.

- Da, Esther Leith este mama acuzatei.

Eva exclamă cu o voce de nerecunoscut:

- Mama mea !

Văzînd-o împleticindu-se, Terry Ring şi Ellery Queen săriră în acelaşi timp. Dar Terry fu acel care ajunse primul.

CAPITOLUL XVII

Deschizînd ochii, Eva se văzu întinsă pe canapeaua din birou, iar faţa îngrijorată a tatălui său era aplecată asupra ei.

- Ah ! tată !

Puse braţele în jurul gîtului său şi izbucni în plîns.

- Plîngi fetiţa mea. Eu sînt de vină, vezi bine. Ar fi trebuit să-ţi spun adevărul. Plîngi draga mea.

- A spus... dar atunci Karen era mătuşa mea. D-ta eşti

unchiul meu. Şi ea... mama !

- Credeam că nu vei descoperi niciodată adevărul. Şi cînd am aflat despre moartea ei - cum puteam să bănuiesc, Eva ? - am crezut că fac mai bine, dacă nu-ţi spun.

- Oh ! tată ! Mama mea.

D-rul MacClure era mai liniştit decît atunci cînd îl văzuse Ellery luni după-amiază pe puntea "Panthiei". Mergea drept ca un om uşurat de o parte din povara sa.

Inspectorul interveni:

- Iartă-mă, doctore... Am nevoie de cîteva lămuriri despre...

Fulgerat de privirea uriaşului, inspectorul îşi muşcă mustaţa şi se aşează la loc.

- Îţi spun detaliile acum, Eva, se hotărî d-rul MacClure mîngîindu-i părul. Da, este mama ta... o fiinţă strălucitoare de inteligenţă şi frumuseţe. Cea mai minunată femeie pe care am întîlnit-o vreodată.

- Mamă ! Oh ! cum aş vrea s-o văd ! suspină Eva.

- Ţi-o vom reda, îţi promit. Stai liniştită fetiţa mea...

O culcă pe canapea şi începu să se plimbe prin cameră ca un urs în cuşcă.

- Nu voi uita niciodată telegrama lui Floyd anunţîndu-mi naşterea sa. Dumnezeule mare, ce mîndru era ! 1916... anul cînd muri Hugh Leith, bunicul tău. Accidentul care costă viaţa tatălui tău surveni doi ani mai tîrziu; apoi mama ta se îmbolnăvi. În urma unei scrisori primite de la Karen plecai în Japonia, lăsînd totul baltă. Era în 1918, cîteva zile după Armistiţiu...

Întinsă pe canapea, Eva contempla în gînd portretul mamei sale. O astfel de fericire venea tocmai în momentul cînd atingea culmea disperării... Înaltă, cu faţa încadrată de minunatul ei păr blond; fără îndoială. O zeiţă pe care doar infirmitatea ei o înlănţuia de pămînt. Imaginea era atît de clară...

- O găsii pe Esther într-o casă de sănătate. O criză de depresiune morală nervoasă completă, datorită morţii lui Floyd şi cauzelor ei... Se întoarse acasă cu mintea vindecată, dar

distrusă moraliceşte. Aveam impresia că un resort vital se rupsese în ea.

- Îşi amintea de accident ? întrebă Ellery.

- Era obsedată. Înţelesei repede că frica de a-l fi asasinat intenţionat pe Floyd o va chinui pînă la sfîrşitul vieţii. Esther este înzestrată cu o sensibilitate rară... un pachet delicat de nervi şi odinioară, o poetă inspirată.

- Dar pentru ce nu-şi putea smulge din minte această idee fixă, doctore ? Conştiinţa sa îi imputa, într-adevăr, moartea fratelui d-tale ?

- V-am spus că am pătruns pînă în adîncul lucrurilor ! Fusese un accident nenorocit şi nimic mai mult. Dar un factor imponderabil împiedica vindecarea ei morală. Rămăsei neputincios în faţa acestei forţe duşmane care lucra contra ei, rănind-o fără încetare, întîrziind întoarcerea ei la viaţă, fără să-i dea răgaz...

- "Sărmana", gîndi Eva. "Sărmana, cum a suferit !" Ochii i se umplură de lacrimi.

- Rămăsei în Japonia cît mai mult timp posibil. Karen se comporta perfect. Se declară convinsă să-şi consacre viaţa surorii sale; dar soarta copilului părea s-o preocupe foarte mult... Sînt sigur că de atunci îşi cocea planul său diabolic !...

Pumnul d-rului MacClure recăzu, şi termină cu vocea stinsă:

- Dar cum puteam ghici ?

Inspectorul se mişcă pe scaunul său. Morel profitase de leşinul Evei ca s-o şteargă; evenimentele îi scăpau. Inspectorul Queen oftă.

D-rul MacClure spuse cu blîndeţe Evei:

- După sfatul lui Karen te luai fetiţa mea şi te adoptai. Aveai mai puţin de trei ani... o micuţă fiinţă plăpîndă cu bucle lungi a cărei memorie nu era încă vie. Aveam nevoie de semnătura lui Esther ca să te adopt în mod legal; spre marea mea mirare mi-o dădu de bună voie. Biata femeie insistă chiar, că renunţă la toate drepturile asupra ta. Te-am luat deci cu mine,

Eva...

Se făcu linişte, apoi spuse:

- Iată care este situaţia.

"iată care este situaţia". Eva privea tavanul năpădită de un sentiment de ruşine necunoscut pînă atunci.

- Nu mă veţi speria, spuse cu un ton sălbatic inspectorului, care tăcea. Am procedat pînă în prezent ca un copil îngrozit. Dar nu mă mai puteţi speria ! N-am omorît-o pe Karen Leith. Nu ştiam că mama mea trăia. Nu ştiam nici măcar cine era mama mea. V-am dat explicaţii absolut adevărate despre amprente şi batistă. Pentru ce sînteţi atît de nedrept ?

- Bravo mititico ! exclamă Terry Ring, zîmbind.

Plăteşte-i poliţa acestui bătrîn sanguin !

- Şi d-ta, continuă Eva cu mînie, dacă ştii unde este mama mea, pentru ce nu-mi spui ? Du-mă la ea imediat !

Zîmbetul lui Terry îi muri pe buze.

- Ascultă-mă Eva. Fii cuminte. N-am afirmat niciodată...

Eva se întorse spre inspector.

- Făceţi-l să vorbească ! Sînteţi foarte tare ca să terorizaţi o femeie; dar cînd un bărbat se ridică în faţa dumneavoastră...

Terry o apucă de braţ.

- Ascultă-mă, micuţa mea...

Ea se desfăcu brusc.

- Nu ! Grăbeşte-te s-o regăseşti pe mama mea, inspector Queen ! Dumnezeu ştie ce-a putut să i se întîmple... singură în New-York- ul pe care nu-l cunoaşte, după nouă ani de izolare în acest pod !

Inspectorul oftă adresînd un semn din cap stenografului.

- Du-te, caută-l pe Thomas Velie, Mushie.

Eva se linişti cu încetul şi-şi privi interlocutorii: d-rul MacClure care îşi continua plimbarea în jurul camerei: Terry Ring, cu faţa îngrijorată şi fumînd ţigară după ţigară; Ellery Queen, nemişcat şi tăcut ca şi statuia de onyx de pe biroul tatălui său.

Stenograful poliţiei se ridică spunînd:

- Bine şefule.

Dar înainte de ajunge măcar la uşă, aceasta se deschise în faţa unui personaj deşelat, nebărbierit, purtînd pe cap o pălărie tare arhaică şi o ţigară stinsă în colţul gurii.

- Oh ! eşti ocupat ? mormăi d-rul Samuel Prouty, medicul legist al poliţiei new-yorkeze. Hello Queen. Ah ! Dr. Mac-Clure. Condoleanţele mele. Îţi aduc o veste proastă Queen.

- O veste proastă pentru mine, Sam ?

- Jumătatea de foarfecă... aceea pe care o ai în biroul d-tale.

- Da ! Da !

- Nu este instrumentul morţii lui Karen Leith.

Terry Ring fu primul care rupse tăcerea.

- Ce-ai descoperit, doctore ?

- Nu vrei să păcăleşti pe un vechi prieten, nu-i aşa Sam ? întrebă inspectorul încercînd să zîmbească.

- Sînt aşteptat la morgă în douăzeci de minute, şi nu pot pierde timpul în discuţii fără folos. Dar avînd în vedere concluziile primei autopsii, cred că îţi datorez oarecari explicaţii.

- Nu-i prea mult ! mormăi inspectorul.

Terry Ring merse rîzînd şi o aduse pe Eva de mînă spre canapea.

- Ia loc Eva, fiecare la rîndul său; acum este rîndul dumitale.

Eva se supuse crezîndu-se prada unui vis. Jumătatea de foarfecă... amprentele... dar trebuia să asculte explicaţiile doctorului.

- Îmi iau asupra mea toată răspunderea, Queen. Aveam de lucru pînă peste cap şi am încredinţat autopsia... puţin importă. Un băiat tînăr şi fără experienţă... credeam că este vorba de o simplă formalitate, cauza morţii fiind evidentă. Arată-mi jumătatea de foarfece care este în posesia d-tale Queen.

Prouty o desfăşură; apoi cu un aer de dispreţ o aruncă pe

birou, spunînd:

- Hm ! Aveam dreptate...

Scoase din buzunarul său o cutie de carton pe care o deschise. Un mic triunghi de oţel strălucea ca o bijuterie în fundul cutiei, pe căptuşeala de vată.

- L-am extras chiar eu din gîtul victimei adineauri. Îi scăpase asistentului meu, marţi.

Inspectorul apucă cutia şi ceilalţi făcură cerc în jurul său.

- Cele două vîrfuri par identice, observă Terry.

- Ce crezi, El ?

- Vîrful extras de Prouty este vîrful celeilalte jumătăţi de foarfece pe care n-o găsim. Aceasta nu lasă nici o îndoială, răspunse Ellery.

- Ai deci dreptate, Sam, spuse inspectorul necăjit. Cealaltă jumătate a foarfecii este arma crimei şi nu aceasta.

Terry alergă la Eva.

- Ura, frumoasa mea ! Vei dormi în patul tău.

- Ai găsit cealaltă jumătate ? întrebă Prouty mergînd spre uşă.

- Nu.

- Nu-i nevoie să mă înghiţi pentru asta...

Prouty îşi mîngîie bărbia.

- Hm ! Dr. MacClure nu ne faceţi ofensa de a crede că o astfel de greşeală se produce des în serviciile noastre. Un novice, d-ră...

D-rul Macclure îi întrerupse explicaţia cu un gest vag. Ellery întrebă la rîndul său:

- A propos, Prouty, ce alte constatări ai mai făcut ? Nu am citit raportul primei autopsii.

- Nimic important. Un thrombus coronar... asta a fost diagnoza doctore ? Dacă nu mă-nşel d-ta erai medicul d-rei Leith ?

- Nici o altă boală organică ? insistă Ellery.

- Nu. Anemie, un stomac delicat... asta era tot. Înşelat o dată am făcut a doua autopsie completă, vă închipuiţi. Iertaţi-

mă, sînt nevoit să vă părăsesc. La revedere, doctore.

Uşa se închise după Prouty.

- M-am abţinut să suflu vreun cuvînt lui Karen despre acest thrombus coronar, oftă d-rul MacClure. S-ar fi necăjit degeaba... avînd în vedere viaţa pe care o ducea, putea să mai trăiască astfel încă mulţi ani.

- D-ra Leith îşi îngrijea mult sănătatea, nu-i aşa ? întrebă Ellery. Aş fi bănuit-o uşor ipohondrică.

- Eram singurul ei medic de nouă ani, răspunse d-rul MacClure cu faţa întunecată. Karen era o bolnavă model; urma întocmai prescripţiile şi sfaturile mele. Credea că are numeroase motive să trăiască.

- A propos, cum vedea ea viitorul ? Iartă-mi indiscreţia doctore, dar sînt curios să ştiu cum spera să continue a-ţi ascunde existenţa lui Esther după căsătorie ?

"Şi contrariul se produce cîteodată" gîndi Eva.

Inspectorul rupse mandatul de arestare.

- Sînteţi liberă d-ră MacClure.

- De fapt, fiecare se poate duce acasă, spuse inspectorul. Nu, aşteptaţi. N-aţi zărit din întîmplare cealaltă jumătate de foarfecă în camera d-rei Leith, luni după-amiază, d-ră MacClure ?

Eva era aproape să nu audă întrebarea. Diamantul mare care scînteia la degetul inelar al mîinii stîngi o ardea.

- Nu inspectore.

- Şi d-ta d-le Ring ?

- Eu ? Nu. N-am văzut nimic.

- Nu era jumătatea de foarfecă în vreunul din buzunarele d-tale cînd ai ieşit din casă luni ? Aceasta mă va învăţa ca niciodată... Tonul inspectorului era plin de amărăciune; dar fraza sa rămase neterminată.

Terry Ring luă zîmbind braţul Evei.

- Să plecăm în grabă Eva. Dacă mai avem nenorocirea să întîrziem aici, bătrînul te va acuza că ai vrut să-i şterpeleşti tabachera !

CAPITOLUL XVIII

Ieşind de la Biroul Central, Terry Ring vedea viaţa în roz.

- Urmaţi-mă, spuse el tovarăşilor săi. Vă voi duce să luaţi masa la Fung, asul bucătarilor chinezi.

- Voi merge oriunde astă-seară, declară Eva.

Aspira adînc aerul curat, surprinsă de a-l găsi atît de ameţitor în New-York.

- Şi d-ta doctore ?

- Nu-mi place bucătăria chineză.

- Putem alege un alt restaurant...

- Nu...

O îmbrăţişă pe Eva.

- Du-te fetiţa mea. Uită tot. Îmi promiţi ?

- Da tată, răspunse Eva, ştiind că nu-şi va putea ţine făgăduiala şi că d-rul ştia aceasta. Oh ! însoţeşte-ne tată. Vom merge...

- Am nevoie să umblu.

Se făcu tăcere; apoi:

- Să nu-mi spui niciodată altfel, Eva.

- De treabă om, observă Terry Ring urmărind cu privirea silueta impozantă. Şi d-ta Queen ? Ai aerul obosit.

- Mi-e foame, întrerupse Ellery.

Terry păru dezamăgit. Apoi, cu gesturi mari, chemă un taxi şi Eva se surprinse zîmbind.

Flecăreala lui Terry nu conteni tot drumul de la Center Street pînă în faţa intrării restaurantului subteran.

- Localul nu se prezintă prea bine, spuse Terry. Dar se mănîncă bine. Hello, Fung...

Un chinez făcu zîmbind o plecăciune de la uşa localului său, ocupat cu totul de trei compatrioţi ai săi aşezaţi la masă în faţa unei sticle de alcool de orez.

- Nu te ocupa de noi Fung. Voi alege singur masa, aceea a clienţilor de vază.

Terry îşi conduse prietenii într-un colţ al sălii şi trase politicos un scaun pentru Eva.

- Recunosc că zugrăveala verde-gris a pereţilor nu este deloc plăcută, de asemeni nici petele de grăsime. Dar bucătăria este imaculată. Vreţi s-o vedeţi ?

- Nu, mulţumesc.

- Bravo ! Ar trebui să zîmbeşti mai des, de-ar fi chiar numai pentru gropiţele din obraji... Hep ! Queen. Decreţeşte-ţi fruntea ce naiba !

- Lasă-mă în pace, mormăi Ellery. Dumnezeule, ce se poate mînca într-un astfel de loc ?

- Compoziţia menu-ului mă priveşte. Wei !...

Un chinez mic cu şorţ alb dar fără cravată veni în grabă.

- Wan-Tan. Ouă conservate, trei porţii, raci fripţi, raţă a la Cantonaise, vin , ceai. Şterge-o !

- Nu prea mi-e foame, începu Eva.

- Vei mînca tot ce-ţi voi servi, declară Terry pe un ton hotărît. Te simţi bine, frumoasa mea ? Merge mai bine ?

- Nu mi-ai lăsat timpul să-mi analizez impresiile, Terry. Unde este mama mea ?

Terry îşi întoarse privirea. Wei, ducînd o tavă enormă, împingea în această clipă uşa bucătăriei.

- Nu ştiu nimic, Eva.

- Dar ai spus...

- Ştiu ce am spus...

Îi luă mîna şi începu s-o mîngîie cu un aer absent.

- Este un diamant, nu-i aşa ? Trebuia să-i spun ceva lui tata Queen, Eva. A fost un bluff, asta-i tot.

- Oh ! eu credeam...

- Adu-ţi aminte de promisiunea făcută tatălui d-tale Eva.

Uită totul astă-seară.

Wei puse pe masă un castron mare anunţînd:

- Wan-Tan.

Ellery află că Wan-Tan era o supă limpede pe a cărei suprafaţă pluteau, ca vapoarele pe un rîu, bucăţi de carne de porc. Un miros plăcut de aromate ieşea din castron.

- Ah ! spuse Terry frecîndu-şi mîinile. Dă-mi farfuria ta frumoaso. Adevărate "Knishes" chinezeşti. Nu ştii ce sînt ? Cumpăram "Knishes" de la bătrînul Finkelstein, pe timpul cînd vindeam ziare în Cherry-Street. Împingea o trăsurică ambulantă.

Terry vorbea, vorbea... fără să-i lase Evei timp să se gîndească, smulgîndu-i cînd un zîmbet, cînd un răspuns. Dar pentru Ellery care asculta cu un aer absent, situaţia rămăsese tot atît de întunecată.

- Mîncarea este delicioasă, spuse el deodată. Iartă-mă că îţi întrerup amintirile din copilărie, Terry. Dar la ce bun să mai continuăm această comedie.

- Cum, mai eşti încă aici ? mormăi Terry.

- Ce se va întîmpla cu mine ? oftă Eva. Ai dreptate, d-le Queen.

- Gustaţi aceste ouă conservate şi îmi veţi spune ce credeţi, ordonă Terry, fulgerîndu-l pe Ellery cu privirea.

- Eşti foarte drăguţ Terry. Dar să dăm jos masca, vrei ? Sînt înfundat pînă la urechi în această afacere, iată tristul adevăr.

- Îl cunoşti pe tatăl tău, Queen, bombăni Terry. Ce va face ?

- Va căuta jumătatea de foarfece dispărută. Eşti sigură că n-ai zărit-o Eva ?

- Sigură.

- Nu era acolo, afirmă Terry. Asasinul a luat-o cu el şi tatăl d- tale ştie aceasta. Oamenii săi au căutat toată casa şi grădina, în zadar.

Ellery dădu din cap.

- Mă simt copleşit, mărturisi el. În sfîrşit, să profităm de clipa de răgaz care ne este acordată. Sîntem liniştiţi pînă în

momentul cînd tatăl meu va descoperi adevărul în privinţa nenorocitei aceleia de uşi.

- Cum ar putea afla vreodată ? Secretul va fi bine ţinut... afară de o persoană, probabil.

- Cine ar putea... începu Eva.

Dar se opri înroşindu-se, sigură de răspunsul lui Terry.

- Tipul care ţi-a dat diamantul acesta: Scott, ca să nu-l numesc altfel. Dă-mi farfuria d-tale, Eva. Aceşti raci fripţi se prezintă frumos. Ce idee să te îndrăgosteşti de acest gigolo !

- Te rog Terry, nu vorbi astfel de Dick. Este natural să fie tulburat. Crezi că este plăcut pentru el să aibă o logodnică care poate fi arestată pentru crimă ?

- Situaţia d-tale este încă şi mai neplăcută, mi se pare. Ascultă-mă Eva. Acest Scott este un fricos. Dă-i paşaportul.

- Te rog !

- Dacă îmi daţi voie să întrerup acest intermezzo romantic...

Ellery puse jos bastonaşele cu care încercase zadarnic să prindă o bucată de rac, şi apucă furculiţa cu un zîmbet de scuză.

- Aş vrea să vă spun ideea care mi-a venit.

- Care ? exclamară amîndoi deodată.

- Te anunţ Terry că nu-ţi va face plăcere.

- În sfîrşit, vorbeşte !

- Eva, ai văzut zăvorul tras în veriga sa înainte ca Terry să se fi apropiat de uşă ?

Eva deschise ochii mari.

- Nu, paravanul japonez ascundea uşa. Terry nu ştia despre ea; dădu la o parte paravanul după spusele mele şi găsi zăvorul blocat.

- Stătea în faţa uşii în clipa aceea ? D-ta n-ai văzut zăvorul decît după ce se dăduse la o parte ?

- Nu m-am uitat la el. Terry mi-a spus că...

- O clipă, întrerupse Terry. Unde vrei să ajungi, Queen ?

- Fac parte din categoria de oameni a căror minte refuză să accepte o imposibilitate, oricare ar fi. Sînt un mare

neîncrezător, Terry.

- Puţin îmi pasă ! Zăvorul era tras. Am avut destul de furcă ca s-o deschid, dacă vrei să ştii ! De altfel ce motiv aş avea să mint în această privinţă ?

- Să presupunem o clipă - nu este decît o simplă presupunere - că d-ta ai înjunghiat-o pe Karen Leith, spuse Ellery cu gura plină de orez.

- Mizerabil ! Idiotule ! Nebunule !

Îngrozită Eva crezu că Terry va sări la gîtul lui Ellery; Fung veni în fugă frîngîndu-şi mîinile.

- Nu urla aşa, Terry ! Nu face scandal aici !

- Du-te la dracu' ! strigă Terry scos din fire. Atunci eu sînt acela care am dat lovitura ?

- Dar, Terry, nu ai deloc spirit de speculaţie. Nu eşti în stare să "presupui" în mod calm ? Dacă uşa podului era deschisă cînd Eva a intrat în cameră - şi nu avem decît cuvîntul tău care să infirme această teorie - ce te-ar fi împiedicat să pătrunzi în camera lui Karen Leith prin pod, s-o înjunghii, să fugi înapoi pe acelaşi drum, să-ţi faci apoi intrarea oficială în casă prin faţă pentru a te întoarce în cameră şi a zăvorî faimoasa uşă ?

- Dar pentru ce ? întrebă Terry, a cărui furie păru a se fi liniştit deodată.

- Oh ! răspunsul este copilăresc. Ca s-o prinzi pe Eva în cursă. Pentru a fi arestată în locul tău, ca singură ucigaşă posibilă.

- Ai înnebunit, desigur ! Dacă m-am întors în cameră pentru a trage zăvorul şi dacă începusem să-mi execut programul, pentru ce am făcut volte-face şi am deschis uşa pentru a salva pe pretinsa mea victimă ?

- Da, spuse Eva cu vocea sufocată. Teoria d-tale n-are nici o bază.

- N-aş jura, Eva. Această minciună este într-adevăr faimoasă... De ce ai fi salvat pe victima d-tale după ce ai aranjat totul ca s-o pierzi, Terry. Dar pentru eternul motiv, dragul meu ! Tema atît de dragă romancierilor şi poeţilor. Marea pasiune

instantanee, lovitura de trăsnet !

Wei ! Vrei să fii atît de bun şi să-mi torni puţin din acest vin dezgustător ?

- Vedeţi deci că există un motiv pentru orice, oftă Ellery punînd jos paharul.

- Nu te mai cunosc, spuse Terry supărat. N-am ucis-o pe Karen Leith: zăvorul era tras şi tinerele frumuseţi mă lasă indiferent. Ne-am înţeles.

- Ce violenţă fără rost !...

Ellery se ridică.

- Nu eşti deloc politicos cu "tînăra frumuseţe" de faţă, Terry. Iertaţi-mă o clipă, vă rog. Wei, unde este telefonul ?

Wei răspunse cu un gest şi Ellery se îndreptă în direcţia arătată. Ceilalţi doi mîncară în tăcere.

- Este prima noastră întrevedere între patru ochi de luni, Terry, spuse Eva deodată. Eu...

- Dă-mi orezul. Mulţumesc.

Terry se îndopă pe nerăsuflate.

- Nu ţi-am mulţumit încă; ai fost nespus de bun cu mine Terry. Dl. Queen s-a distrat pe socoteala nosatră, adineaori. Nu da nici o atenţie acestei glume proaste...

- Care glumă proastă ?

Terry aruncă bastonaşele pe masă şi Eva se împurpură din nou.

- Această poveste a dragostei neaşteptate. Eu ştiu bine că n-ai făcut-o decît din milă...

- Ascultă-mă Eva. Acest blestemat de Queen are dreptate.

Îi apucă mîinile.

- Este prima dată cînd mă lovesc cu capul de pereţi. De obicei, pun femeile şi peştii în acelaşi coş. Dar sînt nebun după tine Eva. Nu mai dorm, te văd peste tot...

- Terry.

Eva îşi trase repede mîna privind în jurul său. Cei trei chinezi dădură din cap. Atitudinea tînărului depăşea înţe-

legerea lor.

- Totuşi, nu eşti deloc genul meu ! Înainte de a te întîlni nu mă uitam decît la femei bine căptuşite şi tu nu eşti decît piele şi oase.

- Nu-i adevărat, exclamă Eva. Cîntăresc...

- Am exagerat puţin, poate. Dar ai nevoie să te mai îngraşi. Şi apoi, ai acest nas în vînt şi gropiţele din obraji...

Se scuză cu un aer furios:

- Gropiţele din obraji, să-ţi sucească capul !

Eva simţi nevoia să rîdă, apoi să plîngă. Cîte tulburări în cîteva zile ! Terry Ring. Acest om necioplit... Eva roşi de propriul ei gînd. Ce josnicie ! Terry era plin de viaţă. Viaţa lîngă el ar fi... Eva îşi reţinu imaginaţia. Era caraghios. Terry nu era decît un străin şi ea era logodită cu Dick !

- Ştiu că n-am nici o speranţă, urmă Terry cu amărăciune. Un copil al străzilor, care am cules puţinul ce-l ştiu din dreapta şi din stînga... este norocul meu să mă îndrăgostesc de o fată din lumea ta ! N-are importanţă, Eva. Valorez mai mult şi te iubesc mai mult decît frumosul tău...

- Ajunge Terry, întrerupse Eva pe un ton sec.

- Iartă-mă. Uită ce am spus. M-am purtat ca cel din urmă dintre proşti.

Eva zîmbi.

- Nu vreau să mă cert cu tine, Terry. Ai fost mai bun cu mine decît... decît toţi acei pe care credeam că pot conta.

Puse o mînă pe braţul său.

...Nu voi uita niciodată, Terry.

- Iertaţi-mă, murmură Fung la urechea tînărului. Vino Terry.

- Lasă-mă. Sînt ocupat.

Dar Fung insistă.

- Nu, Terry. Trebuie să te iau.

Terry îl privi; apoi se ridică potrivindu-şi cravata.

- Iartă-mă o secundă, Eva. Un pisălog fără îndoială care mă cheamă la telefon.

Îl urmă pe chinez în camera învecinată.

CAPITOLUL XIX

Vineri, dimineaţa la ora şapte, Terry visa că o îmbrăţişa pe Eva şi îi săruta gropiţele, cînd soneria telefonului îl făcu să sară.

- Blestemat să fie imbecilul ! mormăi el.

Dar mînia lui contra celui ce-l chemase atît de devreme dispăru imediat ce puse receptorul la ureche.

- Oh ! d-ta eşti ! Veşti proaste ?

- Cadavrul lui Esther Leith a fost identificat, răspunse Ellery. Dacă te interesează această veste, după cum sînt îndreptăţit să cred, îmbracă-te repede.

- Philadelphia ?

- Aşa dar ştiai ! Da, tatăl meu a fost informat aseară tîrziu de către poliţia din Philadelphia. Îl trimite acolo pe sergentul Velie cu trenul de zece. M-am gîndit că noi putem să luăm unul mai devreme.

- Pentru ce ?

- Nu se ştie. Mergi şi d-ta ?

- Eva este prevenită ?

- Nu încă. Nici d-rul MacClure. Sînt de părere să-l anunţăm pe doctor în secret, şi să-l luăm cu noi.

- Unde te găsesc ?

- În faţa uşii la MacClure. Într-o jumătate de oră ?

- Voi fi în douăzeci de minute.

D-rul MacClure puse pe masă paharul cu suc de roşii pentru a răspunde soneriei telefonului.

Deveni mai palid în timp ce-l asculta pe Ellery Queen care

vorbea din cabina portarului.

- Da, spuse el în sfîrşit.

Dădu din cap de mai multe ori.

...Nu, doarme încă. Cobor imediat.

Doctorul se apropie de uşa de la camera Evei şi ascultă. Eva nu dormea; plîngea. Suspinele ei încetară cînd bătu la uşă.

- Intră ! răspunse ea cu vocea sugrumată.

Eva era în pat, cu spatele la uşă.

- Sînt nevoit să lipsesc cîteva ore, fetiţa mea... Fundaţia... Dar ce ai ?

- Nimic, tată. N-am... n-am dormit bine, asta-i tot.

Înainte de a pleca îi lăsă Veneţiei un mesaj pentru inspectorul Queen, în cazul cînd acesta va telefona.

Ellery şi Terry îl aşteptau în hol; toţi trei se urcară în maşină fără să fi schimbat vreun cuvînt.

- La gara Pensylvania, spuse Terry şoferului.

Cei trei bărbaţi înconjurau în tăcere una din mesele morgii din Philadelphia; funcţionarul se ţinea puţin mai la o parte, indiferent. Contemplarea morţii nu-l mai impresiona pe d-rul MacClure; spectacolul neplăcut îi era prea familiar. Părea că nu observase nici faţa lividă, nici înţepenirea muşchilor de la gît, nici nările dilatate, pentru a nu vedea decît trăsăturile pure, lungile gene blonde, părul care rămăsese minunat, forma obrajilor, urechile mici... s-ar fi spus un om în extaz, asistînd la o reînviere miraculoasă.

- Este chiar Esther MacClure, doctore ? Îl întrebă cu blîndeţe Ellery.

- Da. Da. Este Esther... draga mea.

Terry se întoarse şi Ellery tuşi. Savantul murmurase ultimele cuvinte destul de încet pentru a-şi închipui că nimeni nu le auzise. Ellery avu impresia ciudată de a se găsi pe neaşteptate în faţa unui străin. Întîlnind privirea încurcată a lui Terry, arătă uşa cu un semn al capului. Apoi luînd braţul doctorului îl trase ca pe un orb afară din sală.

O surpriză îl aştepta pe Ellery şi pe ceilalţi la coborîrea din trenul care-i aducea la New-York. Aşezată pe o bancă în holul gării, Eva privea cadranul ceasului ale cărui ace arătau ora patrusprezece. Dar faptul că nu stătea lîngă ieşirea călătorilor dovedea lui Ellery că ea privea ceasul fără să-l vadă. Urmat de d-rul MacClure şi de Terry se apropie de ea şi o zgîlţîi uşor.

- Tată, suspină ea, cu mîinile împreunate, fără să se ridice.

D-rul MacClure o îmbrăţişă şi se aşeză alături luînd una din mîinile ei în mănuşi negre. Terry îl trase pe Ellery puţin mai deoparte şi aprinse o ţigară. Era în negru din cap pînă-n picioare... ştia. Pleoapele îi erau roşii şi umflate cu toate că le pudrase.

- Inspectorul Queen mi-a spus totul, murmură ea simplu.

- Este moartă, Eva. Moartă.

- Ştiu tată. Bietul meu tată. Ellery se îndreptă spre inspectorul Queen care stătea în picioare lîngă chioşcul de ziare şi a cărui siluetă subţire o recunoscuse.

- Nu mă aşteptam să te găsesc la gară tată, îţi mărturisesc, spuse el.

- Drept cine mă iei ? răspunse inspectorul calm. D-ra MacClure şi Terry sînt urmăriţi de luni după-amiază. Eram prevenit de călătoria voastră la Philadelphia, înainte chiar de a vă fi urcat în tren. Esther MacClure s-a sinucis; aş paria astăzi că Terry ştia de la început. Urmează-mă...

Ellery roşi ca un licean prins cu greşeala şi se supuse în linişte.

- Sincerele mele condoleanţe, doctore, urmă inspectorul aşezîndu- se lîngă d-rul MacClure. Această călătorie a fost desigur o grea încercare pentru d-ta. Aţi identificat în mod formal pe defunctă ?

- Este Esther. Au trecut şaisprezece ani fără s-o văd... Aş fi recunoscut-o între o mie, moartă sau vie. Este Esther.

- Orice îndoială mi se pare imposibilă. Hello ! Terry !

Poliţia din Philadelphia nu putuse identifica cadavrul la început. Cînd, fu găsită într-o cameră dintr-o modestă casă, mobilată, otrăvită cu cianură de potasiu, în noaptea de luni spre marţi...

- În noaptea de luni spre marţi, repetă Eva cu vocea sugrumată.

...Se căută în zadar între lucrurile ei o hîrtie oarecare de identitate. Dăduse un nume şi o adresă falsă proprietăresei, poliţia şi-a dat imediat seama de asta. Scrisese în fişe o adresă din Philadelphia; or strada indicată nu exista.

- La ce oră a fost găsită ? întrebă Ellery.

- Luni, după miezul nopţii. Proprietăreasa cuprinsă de o nelinişte subită a intrat în cameră, cred... amănuntele îmi lipsesc încă. Pe scurt, la primirea semnalmentelor trimise de poliţist din New-York - femeie de aproximativ patruzeci şi şapte de ani; blondă, faţa albă, măsurînd cinci picioare şi şapte sau opt centime, cîntărind între o sută treizeci şi o sută patruzeci de livre, piciorul drept mai scurt decît celălalt - autorităţile din Philadelphia au făcut o apropiere între femeia pe care o căutam şi misterioasa sinucidere din casa mobilată. Am fost anunţat aseară...

Inspectorul oftă.

...Am trimis pe Velie să caute originalul spovedaniei sale postume la Philadelphia.

- Spovedanie postumă ! exclamă d-rul MacClure.

Ellery îşi ascunse mirarea şi inspectorul răspunse:

- Defuncta strîngea un bilet în mîna sa ascunsă sub cuvertură.

- Era un bilet ? murmură Terry cu neîncredere.

Numai Ellery îl auzise.

Inspectorul trase de mustaţa sa, vădit încurcat.

- Sînt mîhnit, d-ră MacClure de neplăcuta destăinuire ce trebuie să vă fac.

Eva se întoarse încet spre el.

...dar cît de crudă este, are partea ei bună pentru d-ta.

Misterul asasinării lui Karen Leith este lămurit.

D-rul MacClure se ridică dintr-o săritură.

- Misterul...

- Îmi pare rău doctore. Esther MacClure s-a acuzat de uciderea surorii sale, înainte de a se sinucide.

- Nu cred nimic ! exclamă Eva.

Inspectorul scoase din buzunarul său o foaie de hîrtie îndoită în patru pe care o desfăcu spunînd:

- Poliţia din Philadelphia mi-a dictat aseară prin telefon, spovedania lui Esther MacClure. Doriţi s-o citiţi ?

Eva întinse o mînă tremurătoare; dar d-rul MacClure îi trase încet foaia din mînă şi o citiră împreună într-o liniştе impresionantă. Apoi doctorul o întinse lui Ellery.

Descurajarea profundă a disperatei rămînea sfîşietoare cu toată hîrtia oficială pe care era scrisă.

"*Aceluia care mă va găsi:*

Nu pot părăsi această lume fără un cuvînt.

Cum am fost propriul meu judecător, sînt astăzi propriul meu călău. Am luat viaţa unui om, o iau şi pe a mea.

Fiica mea iubită, ai fost pentru mine un izvor secret de fericire. Nu ţi-am dat nimic în schimb; iartă-mă, te rog. Mama ta este un monstru care a ştiut, slavă Domnului, să-ţi ascundă secretul ei ruşinos. Fii binecuvîntat copilul meu drag.

Dragă John, ţi-am otrăvit viaţa. Ştiu că odinioară m-ai iubit. Şi acum cînd o iubeşti pe sora mea, trăsnetul se abate din nou asupra noastră. L-am văzut venind şi n-am putut face nimic ca să- l opresc; astfel că am făcut în neputinţa mea îngrozitoare, ceea ce trebuia să fac... Dacă, cel puţin ai fi rămas aici. Dacă ai fi luat-o cu tine ! Eşti singurul om pe lume care ai fi putut să salvezi viaţa surorii mele. Dar plecînd, ai făcut să cadă ultima forţă care o ocrotea contra destinului nostru fatal, ultima sa speranţă.

Dumnezeule, ai milă de sufletul surorii mele şi de al meu. Adio John. Îţi încredinţez pe fiica mea iubită.

Îngropaţi aceasta, voi cei care mă veţi găsi, în sicriul meu".

Terry îl apucă pe Ellery de braţ murmurînd:

- Vino !...

Se depărtară de grup şi Terry reluă:

...Este imposibil, Esther MacClure a scris această scrisoare, asta-i sigur. Dar n-a ucis-o pe sora sa !

- Ce ştii tu ? întrebă Ellery recitind biletul.

- Ştiu, dacă-ţi spun ! N-ar fi putut în orice caz. Cum ar fi ieşit din camera lui Karen, admiţînd chiar că s-ar fi întors de la Philadelphia pentru a comite crima şi că ar fi plecat înapoi ca să se otrăvească ?

- Cineva a asasinat-o pe Karen Leith; deci cineva s-a introdus în această cameră şi a ieşit apoi, nu-i aşa ? De ce nu Esther ca şi orice persoană ?

Terry privi cu atenţie pe interlocutorul său.

- De care parte eşti ? Acum cînd tatăl d-tale crede că ucigaşa şi-a făcut dreptate, ai de gînd să-i destăinuieşti secretul uşii zăvorîte ?

Drept răspuns Ellery, reciti scrisoarea pentru a treia oară sub privirea rece a lui Terry. Vocea inspectorului îi făcu să se întoarcă brusc:

- Ce complotaţi voi doi acolo ?

- Comentăm acest bilet, răspunse Ellery fără cea mai mică ezitare.

Puse în buzunar spovedania lui Esther şi inspectorul reluă gînditor.

- Este într-adevăr surprinzător că o femeie vede dintr-o dată roşu, după ce acceptase nouă ani jugul surorii sale. De ce nu se revoltase mai devreme ? O criză de nebunie furioasă, fără îndoială...

- M-am gîndit mult la această afacere. Ei, urmă inspectorul, gînduri ciudate mi-au venit în minte. Pentru ce, de exemplu, a fost nevoită Kinumé să se ducă jos ca să aducă o foaie de hîrtie de scrisori pentru stăpîna sa ? S-a găsit un stoc întreg în camera din pod; n-ar fi fost mai natural ca domnişoara

Karen Leith să se urce acolo să sçrie ?

Faţa lui Terry se contractă ca o mască de ghips. Dar exclamă zîmbind:

- Tata Queen este fără îndoială înzestrat cu o imaginaţie vie ! Kinumé nu era decît la un etaj depărtare, mi se pare ! Afacerea este clasată şi bine clasată de vreme ce aveţi spovedania ucigaşei.

- Nu ştiu nimic, murmură inspectorul. Acest amănunt mă chinuieşte de cîtva timp... Dar nu am decît să iau un interogatoriu bătrînei japoneze, ca să am conştiinţa împăcată.

- Tată, începu Ellery.

Dar inspectorul întoarse deja spatele. Terry spuse repede:

- Mă duc.

- Unde ?

- La Karen Leith, s-o învăţ pe Kinumé lecţia.

- Nu vei face această prostie, întrerupse Ellery, reţinîndu-l. Gîndeşte-te o clipă ! Rişti să dezgropi morţii.

- Dă-mi drumul !

- Nu.

Cei doi bărbaţi se măsurară cu privirea ca doi duşmani.

- Ce v-a apucat ? întrebă inspectorul în spatele lor.

D-rul MacClure şi Eva îl însoţeau.

- Îl voi pedepsi pe fiul d-tale cum merită, răspunse Terry arătîndu-l pe Ellery cu pumnul. A avut îndrăzneala să...

- Ajunge, întrerupse inspectorul supărat. Cunosc eu comploturile astea. Vino Ellery. D-rul şi d-ra MacClure te însoţesc.

- Nu te duce Eva, interveni cu însufleţire Terry aţinîndu-i calea. Nu mai poţi sta în picioare de oboseală.

- Nu. Vreau să strîng cîteva amintiri de la mama mea.

- Vei avea tot timpul mîine !

- Ring, spuse d-rul MacClure.

- Dar...

- Lasă-mă să trec, te rog, articulă Eva pe un ton sec.

Terry se supuse ridicînd din umeri.

CAPITOLUL XX

- Puteţi merge sus, d-ră MacClure, spuse cu bunăvoinţă inspectorul care observase mişcarea timidă a Evei spre camera lui Karen Leith, păzită de detectivul Ritter.

- Te însoţesc, declară Terry.

- Prefer să fiu singură, Terry. Mulţumesc, inspectore. Eva dispăru prin uşa care ducea la pod; ceilalţi o auziră urcînd scara cu pas obosit. La ordinul inspectorului, Ritter plecase s-o aducă pe Kinumé.

- Sărmana fată, spuse inspectorul. O plîng din inimă.

D-rul MacClure se apropie de fereastră; apoi întrebă peste umeri:

- Pot dispune de cadavrul lui Esther, inspectore ? Aş dori să mă ocup de înmormîntarea sa precum şi de aceea a lui Karen, bineînţeles.

- Eşti liber s-o faci, doctore... Ah ! intră Kinumé.

Bătrîna japoneză rămase sfioasă pe pragul uşii, ochii săi oblici luceau cu neîncredere. Ritter stătea măreţ în spatele ei gata s-o oprească.

- O clipă vă rog, inspectore...

D-rul MacClure se apropie repede de bătrîna femeie şi îi luă mîinile zbîrcite.

- Bună ziua Kinumé.

- Lo, dr. MacClure, răspunse ea.

- Ştim tot adevărul despre Karen şi despre Esther, Kinumé.

Ea ridică asupra lui privirea plină de frică.

- Esther moartă. Esther înecată de mult timp...

- Nu Kinumé. Nu-i adevărat. Ştiu că Esther a trăit mulţi ani în camera din pod. Nu mai este nevoie să minţi, Kinumé.

- Esther moartă, repetă ea cu încăpăţînare.

- Da Kinumé. Esther nu mai este. Dar a murit acum cîteva zile. Poliţia a găsit corpul său în alt oraş aproape de New-York. Înţelegi ?

Bătrîna femeie se clătină; apoi izbucni în plîns.

- Nu mai ai nevoie să minţi, Kinumé, murmură doctorul. Numai Eva îţi rămîne de acum înainte. Numai Eva, înţelegi, Kinumé. Numai Eva.

Dar Kinumé era prea absorbită de durerea sa pentru a înţelege subtilităţi occidentale. Gemu între suspine:

- Missie moartă. Esther moartă. Ce va deveni Kinumé ?

Terry murmură lui Ellery:

- Îşi pierde timpul. Nu înţelege.

Sub privirea aprobatoare a inspectorului, savantul o făcu pe Kinumé să se aşeze.

- Viitorul d-tale este asigurat, Kinumé, urmă el insistent. Ţi- ar place să te ocupi de Eva, de acum înainte ?

Kinumé dădu din cap.

- Kinumé servit mama Evei. Acum Kinumé serveşte Eva.

- S-o protejezi ! murmură doctorul. Să nu faci nimic, să nu spui nimic care i-ar face rău ! Da, Kinumé ?

- Voi veghea asupra Evei, dr. MacClure.

D-rul MacClure se ridică şi se apropie de freastră,. Făcuse ce era în puterea sa.

- D-ra Karen ţi-a ordonat să nu spui nimănui despre existenţa lui Esther, Kinumé ! interveni Ellery.

- Missie ordonat să tac. Eu ascultat. Acum Missie moartă. Esther moartă.

- Ştii cine a omorît-o pe Missie a d-tale, Kinumé ? întrebă cu blîndeţe inspectorul.

Pe faţa brăzdată de lacrimi se citea mirarea.

- Omorît Missie ? Cine...

- Esther.

Kinumé cu gura întredeschisă, privi pe rînd cei patru bărbaţi. Apoi începu din nou să plîngă fără a căuta să înţeleagă mai mult.

În picioare în pragul uşii, Eva bîlbîi::

- Este peste puterile mele... nu pot pune mîna pe nimic acolo sus. Eu...

- Vino aici Eva, începu Terry. Nu...

Dar Eva se aşează pe divan lîngă Kinumé pe care o luă de gît.

- Nu te vom părăsi Kinumé. Linişteşte-te buna mea Kinumé.

Inspectorul se aşează de cealaltă parte a bătrînei japoneze, scuturată de suspine.

- Gîndeşte-te bine Kinumé. Aduţ-i aminte, de luni după-amiază, cînd d-ra Karen te-a trimis jos, să aduci hîrtie de scrisori. Îţi aduci aminte ?...

Capul cărunt se înclină, obrazul bătrîn de culoarea pergamentului rămînînd ascuns la pieptul Evei.

- Ştii pentru ce Miss Karen te-a trimis să aduci hîrtie ? Erau cutii pline în pod, nu putea să nu ştie. Îţi aminteşti Kinumé ? D-ra Karen ţi-a spus motivul ?

Kinumé se îndreptă, oferind privirilor faţa ei umflată de lacrimi. Cei trei bărbaţi îşi ţineau respiraţia. Viitorul Evei depindea de răspunsul lui Kinumé.

- Missie nu putut urca în camera lui Esther, răspunse ea.

Nu izbutiseră. Toate sforţările lor fuseseră zadarnice. Aşezată pe divan, cu mîinile împreunate, Eva semăna cu o prizonieră aşteptîndu-şi sentinţa de moarte.

- Nu putea... începu inspectorul încurcat.

Ochii săi se opriră pe rînd asupra martorilor scenei: Terry Ring, d-rul MacClure, Ellery, toţi trei ca nişte statui; Eva MacClure atît de resemnată... Cu o violenţă subită scutură braţul bătrînei femei.

- Karen nu se poate urca în camera lui Esther, spui ? Uşa era totuşi deschisă, nu-i aşa ? Vorbeşte, Kinumé ! Uşa era

deschisă, da sau nu ?

Biata Kinumé rămase surdă vocilor interioare. Gîndul care se mişca în aer - "Da. Răspunde că era deschisă. Răspunde că era deschisă" - nu o atingea.

- Uşa era închisă. Imposibil de deschis.

- Care uşă ? Arată-mi-o !

Kinumé se ridică cu grabă, foarte fericită, se părea, de a-şi arăta bunăvoinţa. Străbătu buduarul şi camera lui Karen cu pasul său săltăreţ şi îl conduse pe inspector în faţa uşii fatale.

- "Este sfîrşitul" gîndi Eva, pironită pe divan. De astă dată sînt pierdută".

- Uşa era blocată ? întrebă inspectorul Queen calm. Imposibil de tras acest zăvor mic, nu-i aşa ? Era înţepenit ?

- Da, consimţi Kinumé. Missie încercat să deschidă... imposibil. Kinumé încercat la rîndul ei... imposibil. Încercăm din nou; nu-i putere. Missie nebună de furie. Ordonă lui Kinumé să meargă jos şi să caute o foaie de hîrtie şi un plic. Kinumé ascultă.

- Aceasta s-a întîmplat cîteva clipe înainte de a veni d-ra Eva, nu-i aşa ?

- Eva intră în buduar în momentul cînd Kinumé intră în camera lui Missie pentru a da hîrtie de scrisoare.

- Înţeleg.

Eva avu impresia că privirea lui, pentru a vedea mai bine, avea o mie de ochi duşmănoşi şi fără de milă care o îngheţau pînă în măduva oaselor. Ce importanţă avea scrisoarea de adio a mamei sale; adevărul ieşise în sfîrşit la iveală pentru a o da de gol. Inspectorul se întoarse spre ea supărat:

- Ascultă-mă inspectore, începu Terry cu forţa disperării. A înţeles pe dos...

- Ajunge. Mama d-tale n-a putut s-o ucidă pe Karen Leith, d-ră MacClure. Uşa podului era condamnată, Kinumé tocmai ne-a spus. Nimeni n-a putut intra în cameră sau ieşi pe aici; ferestrele sînt prevăzute cu gratii groase şi după propria d-tale mărturisire, nimeni n-a trecut prin buduar. D-ta eşti singura

care ai putea comite crima. Ai asasinat-o pe mătuşa d-tale.

- Am spus de atîtea ori încît găsesc inutil să mai repet, murmură Eva. Dar pentru ultima oară, nu. N-am ucis-o pe Karen.

- Da...

Inspectorul se întoarse spre Terry Rimg.

- Şi văd acum limpede jocul d-tale, d-le Ring. D-ta ai deschis această uşă după crimă, înaintea sosirii lui Guilfoyle. Dacă cele două femei au încercat să deschidă împreună uşa, sînt puţine posibilităţi ca d-ra MacClure, să fi reuşit singură. D-ta eşti acela care ai tras acest zăvor pentru a lăsa o portiţă de scăpare unui asasin care nu exista, ştii bine. Ştiai de la început,că numai d-ra MacClure putuse s-o înjunghie pe Karen Leith.

- Aveţi milă, începu Eva. Nu...

- Taci Eva, întrerupse repede Terry. Nu deschide gura. Lasă-l să bată cîmpii.

- Acum văd greşeala pe care am făcut-o în privinţa lui Esther. Stai acolo unde eşti, Ring ! Ritter, păzeşte-l. Se acuza ea de crima fiicei sale pentru a o ocroti pe aceasta. Spovedania sa nu putea fi adevărată deoarece nu avusese posibilitatea materială s- o ucidă pe sora sa.

Soneria telefonului răsună în liniştea de moarte. Aparatul se găsea în camera lui Karen Leith, inspectorul ezită; dar soneria insistînd, trecu în sfîrşit în camera vecină, strigînd:

- Deschide ochii Ritter !

O tăcere scurtă; apoi:

- Allo. Ah ! Thomas ! De unde vorbeşti ?... Bine, te ascult...

Raportul sergentului Velie terminat, inspectorul puse receptorul la loc fără nici un cuvînt şi se întoarse în buduar, spunînd:

- Sergentul Velie s-a întors tocmai de la Philadelphia. Vestea pe care mi-a transmis-o ridică şi ultima îndoială. Mă înşelasem acum cîteva clipe cu privire la motivul care o împinsese pe Esther de a se acuza de o crimă pe care n-o comisese;

acest amănunt va fi lămurit la timpul său. Esther nu putuse încerca să-şi ocrotească fiica, pentru excelentul motiv că nu ştia nimic despre moartea surorii sale în clipa cînd îşi scria spovedania. Fraza adresată d-rului MacClure: Eşti singurul om de pe lume care ai fi putut, poate, să salvezi viaţa surorii mele, trebuie să aibă o altă semnificaţie.

- Ce descoperire a făcut Velie ? întrebă Ellery cu o voce răguşită.

- Esther MacClure era moartă de patruzeci şi opt de ore cînd proprietăreasa a găsit cadavrul. Ea s-a sinucis sîmbătă seara şi Karen a fost asasinată abia a treia zi după-amiază. Nevinovăţia mamei d-tale este formal stabilită, d-ră MacClure. D-ta trebuie să răspunzi acum de crimă !

Eva se ridică dintr-o săritură scoţînd un ţipăt ascuţit. Trecu ca un fulger prin faţa lui Ritter, se repezi pe coridor, scoborî scările fugind din toate puterile. Ceilalţi o auziră trîntind uşa de la intrare, înainte de a-şi da seama ce se întîmplase.

- Eva, gemu d-rul Macclure, lăsîndu-se să cadă pe divan.

Inspectorul răcni şi Ritter cu gura deschisă se porni în sfîrşit. Dar Terry Ring atinse uşa înaintea lui; Ritter se prăbuşi la pămînt bombănind cuvinte de furie şi mirare.

- O voi căuta eu pentru d-ta, inspectore, spuse Terry Ring cu o voce aspră.

Inspectorul privi revolverul pe care Terry Ring îl ţinea în mînă şi stătu deoparte; Ritter lungit jos aştepta un moment mai favorabil pentru a se ridica.

- O voi regăsi, vă promit, spuse tînărul.

Uşa a cărei cheie rămăsese în broască, înspre buduar, fu trîntită cu zgomot în urma lui înainte ca reprezentanţii poliţiei să-şi dea seama ce se petrecuse.

Nu ajunseseră încă la capătul surprizelor.

Profitînd de zăpăceala generală, micuţa Kinumé merse săltînd pînă la uşă, întoarse cheia în broască, străbătu camera şi sub nasul inspectorului, aruncă cheia în grădină prin gratiile

ferestrei.

- La dracu" ! urlă inspectorul care-şi regăsise în sfîrşit glasul.

Mergea de colo-colo, înfuriat, arătînd pumnul lui Ritter.

- Îmi vor plăti aceasta ! Este un complot, o...

- Nu eşti bun de nimica ! Imbecilule ! Ce aştepţi ca să spargi uşa ?

Ritter se ridică în sfîrşit în picioare şi încercă fără folos să urnească uşa solidă.

- N-au decît să fugă ! Nu vor ajunge departe ! Şi-au semnat acum sentinţa de moarte !

Cum inspectorul se apropia de uşa camerei, d-rul Mac-Clure îl întrebă:

- Ce aveţi de gînd să faceţi ?

- Să-mi procur mandate de arestare pe numele lor, sub inculpare de asasinat şi complicitate criminală. Eşti informat acum, doctore.

CAPITOLUL XXI

Dl. Ellery Queen sună la uşa propriului său apartament. Djuna veni să-i deschidă cu un aer speriat.

- Sînt eu, Ellery ! spuse noul venit deschizînd uşa salonului. Djuna, închide zăvorul de siguranţă...

Salonul era gol. Ellery strigă pe un ton supărat:

- Unde vă ascundeţi, nebunilor ?

Terry Ring întredeschise uşa de la camera de culcare a lui Ellery.

- Nu trezi vecinii.

Eva îl urmă în salon şi se lăsă să cadă într-un fotoliu, cu braţele încrucişate pe piept. Terry privi revolverul pe care-l ţinea în mînă; roşi în timp ce strecură arma în buzunar.

- Ce te-a apucat, Eva ? întrebă Ellery pe un ton aspru. Ţi-ai pierdut capul ?...

Eva se ghemui şi mai mult în fotoliu.

- S-o iei la fugă ! şi d-ta Terry. Ce muscă te-a pişcat ? Te-am crezut mai cu judecată, dragul meu.

Ellery aprinse o ţigară cu un aer dezgustat.

- Şi eu de asemenea, răspunse Terry cu amărăciune. Nu mă mai recunosc. Dă-mi o ţigară, Queen.

Ellery îi întinse pachetul.

- Să-l ameninţi pe tatăl meu cu revolverul !

- Nu-i adevărat. Arma a ieşit din buzunarul meu, nici eu nu ştiu cum, cînd acel imbecil de Ritter mi-a tăiat drumul. Ce puteam să fac ? Este un copil care nu ştie nimic; s-ar fi lăsat prinsă la primul colţ de stradă. Imposibil s-o las singură.

- Am stricat totul, oftă Eva. Ce lovitură pentru tata ! Nu... nu m-am gîndit la el cînd am fugit.

- L-am trimis acasă, a luat-o pe Kinumé, care are mai multă minte ca noi toţi.

- Ce să fac, d-le Queen ?

- Să te predai, ţi-aş răspunde dacă aş avea mai multă judecată decît voi doi împreună. Dar pare-se că nebunia voastră este comunicativă. Această situaţie nu se poate prelungi la infinit; mai devreme sau mai tîrziu poliţia vă va găsi, aceasta este sigur.

- Este cel ami sigur loc din New-York, spuse Terry.

- Şi aflînd în acelaşi timp că eu sînt înţeles cu voi !

- Terry mi-a povestit cum i-ai dat cheia d-tale la Fung, spuse Eva. Nu înţeleg pentru ce sînteţi amîndoi atît de buni cu mine. Eu...

- Mulţumeşte lui Queen, întrerupse Terry. El a avut ideea genială de a întrebuinţa domiciliul părintesc drept ascunzătoare, cînd ar fi nevoie.

- Şi nu sînt mai puţin mîndru de aceasta ! mormăi Ellery. Am făcut o greşeală. Sînt dezgustat de mine însumi.

- Ţi-am spus-o Queen. Această fetiţă are darul de a se suci capetele cele mai bine echilibrate. Nu înţeleg nimic nici eu.

- Sînt gata să mă predau, murmură Eva. Cînd el... cînd inspectorul m-a acuzat de asasinarea lui Karen, mi-am pierdut capul. Din instinct fugi de pericol. Telefonează-i d-le Queen.

- Taci, spuse Terry supărat. Vinul este tras, trebuie băut. Roagă-te cerului...

- Să facă o minune cu mine ?

- Taci !...

Terry se ridică de pe divan şi începu să meargă după Ellery care se învîrtea ca un urs în cuşcă.

- Nu mai am nici un motiv să tac, Queen, reluă el după cîteva minute. Ea este în mîinile tale... şi eu de asemenea. Nu m-am acoperit de glorie... În sfîrşit, îţi voi spune totul.

Eva închise ochii cu capul rezemat de spatele fotoliului.

- Karen Leith a luat legătura cu mine joia trecută: ieri au fost opt zile. Mi-a vorbit de mama Evei ca de o prietenă cu mintea cam slabă care locuia la ea şi care fugise în timpul unei "crize". Lui Karen îi era frică să nu i se întîmple ceva şi conta pe mine să găsesc pe fugară şi să i-o aduc înapoi pe ascuns. Femeia blondă ale cărei semnalmente mi le dăduse, fugise, se părea, în cursul nopţii, fără să fie observată de nimeni. Povestea mi se păru necurată şi am groază să mă bag în astfel de afaceri. O vizită în camera din pod făcută fără ştirea lui Karen, spori neîncrederea mea; dar am primit însărcinarea.

- Karen Leith nu voia să anunţe poliţia - şi mă pusei pe lucru...

Ellery se aşeză deodată şi fu curînd înconjurat de un nor de fum de la ţigară. Ochii Evei nu-l părăseau pe Terry Ring.

- Am regăsit fără greutate urmele fugarei. Femeia blondă luase la gara Pensylvania un bilet pentru Philadelphia. Am urmărit-o şi un şofer de taxi îmi procură adresa ei... cunoşti tehnica. O ţineam pe Karen la curent, prin telefon, fără să-i

spun însă cît eram de aproape de ţintă, dorind să am ultimul cuvînt în această afacere. Între paranteze,eram deja documentat asupra lui Karen Leith, d-rul MacClure, Eva şi aşa mai departe. Dar informaţiile culese nu avansară deloc.

O găsisem pe fugară, luni dimineaţa într-o cameră mobilată mizerabil. Proprietăreasa nu bănuia vizita mea... Venisem prea tîrziu, nenorocita se otrăvise...

Terry o privi pe Eva; apoi îşi întoarse privirea.

- Sînt mîhnit, drăguţa mea. Văzui imediat că era moartă de două zile; dar scrisoarea ei de adio îmi scăpă, căci mă mulţumisem s-o privesc numai, fără să ating ceva. Trebuia s-o anunţ pe Karen Leith direct sau să informez poliţia ? În sfîrşit, luai decizia să mă întorc la New-York şi să am o explicaţie cu Karen... să-i smulg, dacă era posibil, adevărul. Afacerea mi se părea foarte necurată, vă repet. Plecai din Philadelphia fără să fi suflat un cuvînt nimănui despre moartea lui Esther; proprietăreasa trebuie s-o fi descoperit, din întîmplare, în noaptea de luni spre marţi. Aş fuma cu plăcere încă o ţigară...

Ellery îi oferi una în tăcere.

- Mulţumesc. Ajunsei la New-York tocmai la timp pentru a asista la întîlnirea pe care Karen o dăduse unui detectiv de la Biroul Central - îmi spusese aceasta duminică dimineaţa la telefon, considerînd că nu mai era nevoie de mine. Am tras concluzia că dispariţia femeii blonde trebuie s-o fi îngrozit într-atît dacă se resemnase să ceară concursul poliţiei oficiale cu toată împotrivirea ei de săptămîna trecută. Cerui numărul său de telefon de la cabina din University Place şi neobţinînd nici un răspuns, avui presimţirea unui eveniment grav. Or, cunoşteam un fapt necunoscut de ceilalţi şi nu voiam să fiu păgubit de profitul meu, dacă puteam să trag vreunul... Pînă la urmă nu sînt decît un detectiv particular, spuse Terry scuzîndu-se.

- Apelul d-tale telefonic rămase fără răspuns, murmură Ellery. Cu alte cuvinte, Karen Leith murise fără să afle decesul surorii sale ?

- Fără îndoială. Pe scurt, alergai la Karen şi o găsii pe Eva...

Terry încruntă sprîncenele.

- După ce o ajutai pe ea, nu mai avui decît un gînd, să cîştig timp. Ştiam că Esther nu putuse da lovitura deoarece o văzusem moartă chiar în acea dimineaţă; pe de altă parte, cadavrul de la Philadelphia era şansa mea. Aveam de gînd să obţin identificarea exactă în cazul cînd evenimentele ar lua o întorsătură proastă pentru Eva... Concluzia: am căutat să cîştig timp şi abia sîntem într-o încurcătură. Biata Kinumé a stricat totul spunînd tatălui d-tale despre acel zăvor blestemat !

- Este totul Terry ? N-ai omis nimic ?

Terry îl privi pe Ellery drept în ochi.

- Ştii cît şi mine, Queen. Dumnezeu mi-e martor.

- Oh ! Terry ! spuse Eva.

Se apropie de ea şi schimbară o privire lungă. Apoi Terry se aplecă pentru a o cuprinde în braţe şi ea se agăţă de el.

Ellery continuă să fumeze ca o locomotivă.

Ellery ridică ochii după un sfert de oră.

- Eva...

Ea întoarse capul de pe pieptul lui Terry. Ellery se ridică dintr-o săritură.

- Ai auzit vreun sunet oarecare venind din camera mătuşii d-tale în timp ce o aşteptai în buduar ?

- Tatăl d-tale mi-a pus deja această întrebare. Nu, n-am auzit nimic.

- Eşti sigură ? Gîndeşte-te Eva. O mişcare, ecoul unei lupte, un strigăt înăbuşit, crîmpeie de conversaţie.

Eva încruntă sprîncenele.

- Un strigăt...

- S-ar putea să fie un indiciu, insistă Ellery. O parte din problemă îmi lipseşte... dacă aş putea pune mîna pe ea ! Gîndeşte-te cu atenţie, Eva.

Un sunet bizar căuta să se precizeze în memoria tinerei fete.

Un sunet vag auzit în timp ce citea pe divan...

- Am găsit ! exclamă ea. Pasărea.

- Pasărea ? repetă Terry.

- Pasărea lui Karen ! a ţipat.

- Dumnezeule !...

Degetele lui Terry tremurau uşor în timp ce ducea ţigara la gură.

- Gaiţa din Liou-Kiou !

- Acum mi-am adus aminte. Mi-aduc aminte chiar impresia neplăcută pe care mi-a produs-o acel ţipăt răguşit.

- Gaiţa din Liou-Kiou ! repetă Ellery gînditor. Cheia misterului ! Este posibil oare ? N-aţi spus şi unul şi celălalt că aţi găsit colivia goală cînd aţi intrat în cameră ?

- Era absolut goală...

Terry se opri cu un aer încurcat.

- Cum Dumnezeu a putut auzi Eva ţipînd blestemata de pasăre, dacă nu era acolo ? Eşti sigură că nu era în cameră cînd ai intrat, Eva ? Din partea mea aş putea jura că n-am văzut-o !

- Aş fi observat-o dacă zbura în cameră sau dacă fugise pe geam. Colivia era goală, aş putea pune mîna în foc, răspunse încet Eva. Nu, nu era în cameră.

- Să mă ia dracul !

- S-ar putea, bineînţeles, ca pasărea să nu fi fost chiar în cameră, spuse Ellery încet. Eva putuse s-o audă ţipînd afară prin... Aşteptaţi...

Alergă spre camera sa.

- Numărul d-tale de telefon, Eva...

Eva i-l dădu şi formă numărul.

- Allo ! Daţi-mi pe d-rul MacClure, vă rog... Dr. MacClure ? Aici Ellery Queen.

- I-ai găsit Queen ? întrebă doctorul cu vocea neliniştită.

- Sînteţi singur ?

- Cu Veneţia, servitoarea mea şi Kinumé.

- Da. Sînt la mine. Pentru moment, la adăpost.

- Slavă Domnului !

- Aş vrea să vorbesc cu...

Doctorul întrerupse cu vocea întretăiată:

- O clipă. Sună cineva la uşa principală. Dacă nu revin în cîteva secunde, închide telefonul. S-ar putea să fie tatăl d-tale sau unul din oamenii săi. Queen, ţi-o încredinţez pe Eva !...

Ellery aşteptă, bătînd nerăbdător cu degetele pe măsuţa telefonului. În pragul uşii, Terry şi Eva se strînseră unul lîngă altul.

- M-am speriat degeaba ! reluă d-rul MacClure cu un ton de uşurare. Nu era decît Geneva O'Mara care venise să-şi ceară leafa. Îi promisesem că-i voi plăti curînd.

Figura lui Ellery se lumină.

- Dumnezeu o trimite la d-ta. Reţine-o de bună-voie, sau cu forţa, doctore. Dă-mi-o pe Kinumé, te rog...

Ellery se întoarse spre cei doi auditori atenţi şi nedumeriţi.

- Rugaţi-vă din toată inima, amîndoi. O voce interioară îmi spune...

Vocea slabă a lui Kinumé îl întrerupse:

- Lo ? Lo ? Aţi găsit-o pe Eva ?

- Da. Vrei s-o ajuţi pe Eva d-tale, Kinumé ?

- Vreau.

- Bine. Gîndeşte-te bine înainte de a-mi răspunde, Kinumé. Cînd ai dus hîrtia de scris d-rei Karen, luni după-amiază, gaiţa din Liou-Kiou era în cuşca ei din camera stăpînei d-tale ?

- Kashi-dori în cuşcă, da.

Ellery avu un zîmbet de triumf.

- Încă ceva Kinumé. D-ra Karen purta un kimono în clipa morţii sale, nu-i aşa ?

- Da, Missie foarte des în kimono, în casă.

- Cum era îmbrăcată cînd i-ai dus hîrtia de scrisori ?

- Missie în kimono.

Zîmbetul lui Ellery dispăru.

- Cum era îmbrăcată înainte de aceasta, atunci cînd aţi încercat amîndouă să deschideţi uşa ?

- Oh ! În acest moment Missie în rochie. Toaletă

americană.

- Bănuiam, murmură Ellery. S-a schimbat în cîteva clipe.

Reluă cu vocea tare în aparat:

- Ai răspuns bine, Kinumé. Îţi mulţumesc în numele lui Eva. Dă-mi pe d-rul MacClure acum... Allo, doctore ?

- Da, da. Ce este Queen ? Ce-ai descoperit ?

- Îţi voi spune personal. Dumnezeu s-o binecuvînteze pe Kinumé. Vă aştept la mine, de asemeni pe Kinumé şi pe Geneva O'Mara. Fii cu băgare de seamă doctore, fii sigur că nu eşti urmărit. Crezi că poţi ieşi fără să fii văzut ?

- Da, sper, plecînd pe scara de serviciu. Crezi că imobilul este supravegheat ?

- Este posibil. Tatăl meu trebuie să se fi gîndit că Eva va căuta să se pună în legătură cu d-ta. Îţi recomand multă băgare de seamă, doctore.

- Fii fără grijă. La revedere.

Ellery se întoarse spre cei doi tineri după ce lăsase receptorul.

- Am impresia că ne apropiem de faza critică cunoscută sub numele de "deznodămînt", spuse el cu un zîmbet de îmbărbătare. Recapătă- ţi curajul Eva...

- Cu aceasta vă părăsesc spre a medita în salon.

Ellery ieşi din cameră închizînd uşa în urma sa.

După douăzeci de minute şi în acelaşi timp, Eva deschise uşa camerei, Ellery deschise ochii şi Djuna deschise uşa apartamentului. Obrajii Evei erau roşii şi ochii săi pierduseră expresia lor tragică; Terry venea după ea, emoţionat şi ţeapăn ca un licean.

- Tată !

Eva se aruncă în braţele d-rului MacClure. Ellery chemă pe cele două servitoare în salon.

- Închide uşa, Djuna, ordonă el repede. Nu-ţi fie frică Kinumé; nici d-tale d-ră O'Mara. Nu vă voi ţine mult.

- Ce mai vreţi cu mine ? mormăi Geneva O'Mara. Doctorul m-a...

- Nimeni nu-ţi va face vreun rău aici, n-avea grijă. N-ai fost urmărit, doctore ?

- N-am avut impresia. Ce este Queen ? Ai vreo speranţă ?...

- Înainte de a începe să vorbim despre pasăre, întrerupse Terry, făcînd cîţiva paşi înainte, daţi-mi voie să vă spun, doctore...

- Dacă cineva are cuvîntul aici, este servitorul d-tale, observă inspectorul Queen care stătea în picioare în pragul uşii.

O mantie de gheaţă căzu pe umerii persoanelor prezente, care tresăriră ca nişte conspiratori prinşi asupra faptului. Apoi Ellery aruncă ţigara spunînd cu o voce care tremura de mînie:

- Ai, fără îndoială, talentul să apari tocmai cînd nu trebuie !

- Ne vom socoti noi mai tîrziu, spuse inspectorul fără să-şi ia ochii de pe Eva şi Terry, care instinctiv se apropiară unul de altul. Thomas, ai grijă să nu-ţi mai scape.

- Nici o grijă de data aceasta, şefule, răspunse sergentul Velie de la postul său din anticameră.

Se sprijini de uşa închisă de la intrare.

D-rul MacClure se lăsă să cadă într-un fotoliu.

- Am fost urmărit fără să-mi dau seama ! murmură el.

- Este mai bine aşa, tată, spuse Eva pe un ton calm.

- Supraveghem totdeauna uşile de serviciu, doctore...

Inspectorul scoase o hîrtie din buzunar. O desfăcu spunînd:

- Eva MacClure, te arestez, în...

- Tată !

- Te arestez...

- Tată ! Înainte de a merge mai departe, dă-mi voie să spun un cuvînt d-rului MacClure.

Inspectorul era livid de mînie.

- Tu, fiul meu, să dai adăpost sub acoperişul meu unei criminale ! Nu-ţi voi ierta niciodată, Ellery.

- Îmi acorzi permisiunea cerută, tată ?

Inspectorul îl fulgeră pe fiul său cu o privire; apoi se întoarse muşcîndu-şi cu furie mustaţa.

- Doctore, murmură Ellery, la urechile savantului, rămîne o singură posibilitate... o posibilitate disperată, te anunţ. Dacă

mă înşel, cauza este pierdută.

- Te înşeli ?

- Numai Dumnezeu ştie. Pot să încerc s-o salvez pe Eva ?

D-rul MacClure strînse în mîna sa, micuţa mînă fără viaţă.

- Pun soarta Evei în mîinile d-tale Queen. Ellery dădu din cap, apoi reveni lîngă tatăl său, întrebîndu-l:

- Eşti absolut hotărît de a o inculpa pe d-ra MacClure ca ucigaşă a lui Karen Leith ?

- Da. Şi nici tu, nici toţi demonii de pe lume, nu mă vor împiedica !

- Sper să ajung unde vreau fără intervenţia puterilor drăceşti. Ai evita multe neplăceri atît d-rei Macclure cît şi d-tale, tată, dacă ai rupe imediat acest mandat de arestare.

- Se va apăra înaintea judecătorilor săi !

- Te-am împiedicat să faci o greşeală, la început, tată. Ai încredere în mine încă o dată.

- D-ra MacClure n-a ucis-o pe Karen Leith cu toate că aparenţele o arată ? Ai pretenţia să-mi demonstrezi asta ?

- N-a ucis-o pe Karen Leith.

- Presupun că îmi spui numele asasinului ? exclamă inspectorul pe un ton sarcastic.

- Da, răspunse Ellery simplu.

CAPITOLUL XXII

Această explicaţie este prematură, începu Ellery. Dar decizia d- tale irevocabilă, mă obligă să iau o hotărîre, tată. Afacerea nu poate avea decît o singură soluţie logică; precipitarea d-tale mă obligă să rămîn în domeniul raţiunii pure şi

să amîn achiziţionarea de probe materiale.

- Dacă deţii secretul enigmei, renunţ la meseria de detectiv particular şi mă întorc la bassball, declară Terry Ring. Vino şi şezi lîngă mine Eva. Pasărea aceea blestemată mi-a zăpăcit toate gîndurile.

Inspectorul îl privi pe sergentul Velie şi capitulă dînd din umeri înainte de a se aşeza şi el. Sergentul se sprijini de pervazul uşii din salon pentru a asculta.

Ellery îşi aprinse o altă ţigară.

- Mărturisesc că am clădit un număr de teorii fantastice. Trebuie să recunoaştem că situaţia se preta ! O cameră fără altă ieşire decît uşa buduarului în care d-ra MacClure o aştepta pe victimă...

D-ra MacClure a susţinut mereu că nimeni n-a trecut prin buduar în prezenţa sa. O situaţie imposibilă, desigur. Cu toate acestea Karen Leith trăia cînd d-ra MacClure intra în buduar şi ea murise de o moarte violentă cînd aceeaşi d-ră MacClure pătrundea o jumătate de oră mai tîrziu în camera sa.

Renunţ de a vă enumera teoriile clădite în mintea mea. Ajunsesem să mă îndoiesc chiar de mărturia d-tale, Eva. M-am gîndit serios la posibilitatea ca cineva să fi trecut prin buduar în timp ce erai acolo.

- Dar este imposibil ! exclamă Eva. Sînt sigură că n-am adormit nici o clipă şi n-am văzut pe nimeni.

- Şi dacă ai fost hipnotizată, pur şi simplu. Te-ai gîndit la această explicaţie, Eva ?...

Ellery se opri o clipă pentru a se bucura de mirarea auditorilor. Apoi începu să rîdă.

- Nu-mi imputaţi că m-am gîndit la un fenomen de hipnotism. Căutam, vă repet, o explicaţie rezonabilă a faptelor cunoscute care să se potrivească cu principiul nevinovăţiei d-tale, Eva... Aceasta era una. Această teorie era însă trasă de păr, imposibil de demonstrat şi... absolut inexactă.

D-rul MacClure scoase un oftat de uşurare.

- M-am speriat, Queen, murmură el.

Ellery privi vîrful ţigării.

- Principiul nevinovăţiei Evei fiind admis, trebuie să existe o explicaţie logică a faptelor, o explicaţie normală şi nu fantastică. Am găsit-o şi ea este atît de simplă, încît mă mir că nimeni nu s-a gîndit la ea înaintea mea.

Să privim situaţia în faţă. După aparenţe, Eva MacClure este singura persoană care a avut posibilitatea materială s-o asasineze pe Karen Leith. Dar să admitem - în mod provizoriu - nevinovăţia Evei MacClure. O altă mînă decît a sa, a împlîntat pumnalul în gîtul victimei ? Da...

Toate privirile se fixară asupra lui Ellery cu aceeaşi expresie de neîncredere. Apoi Terry Ring mormăi:

- Eşti nebun !

- Da, repetă Ellery. Karen Leith a putut foarte bine să se înjunghie singură.

Sunetul clacsonului unui automobil grăbit, rupse tăcerea din cameră. Inspectorul se ridică congestionat şi gata de luptă.

- Dar tu ne vorbeşti de o sinucidere şi nu de o crimă !

- Perfect.

- Uiţi că arma a dispărut ! În aceste condiţii nu poate fi vorba de o sinucidere. Unde a dispărut jumătatea de foarfece fără vîrf, te întreb ?

- De ce în faţa adevărului la care nu ne-am gîndit, rezistăm instinctiv ? Conchideţi că d-ra Leith a fost asasinată după faptul că instrumentul morţii sale nu se găsea în camera sa. Eu îmi menţin părerea că nenumărate amănunte neluate în seamă de nimeni, se adună pentru a dovedi sinuciderea. Dacă îmi daţi voie, vom lăsa pentru moment la o parte chestiunea armei dispărute, care va reveni pe tapet, la timpul său.

Inspectorul se aşeză din nou. Trase de mustaţa sa cîteva clipe înainte de a întreba:

- Care amănunte ?

- Îmi placi mai mult aşa - spuse Ellery zîmbind. Care sînt faptele teoriei mele de sinucidere ? Pot număra cinci, trei

secundare şi două principale...

Terry nu-şi lua ochii de la prietenul său; îşi trecu braţul după umerii Evei dînd din cap ca şi cum nu-şi putea crede urechilor. Aşezat pe marginea scaunului, d-rul MacClure sorbea cuvintele lui Ellery.

- Semnificaţia primelor este relativ redusă; dar îşi trag valoarea din punctele principale. Prima: care a fost, după cîte ştim, ultimul gest energic al lui Karen Leith, înainte de a intra în faza finală ? A început o scrisoare destinată lui Morel, omul său de afaceri. Ce însărcinare îi dăduse ? Efectuarea imediată a recuperării drepturilor de autor datorate de editorii străini. Tonul este urgent; pare să spună: "Morel, a sunat ceasul să pui ordine în afacerile mele". Este un fapt bine cunoscut că drepturile de autor se plătesc cu încetul. De unde vine insistenţa care o pune pe Karen Leith pentru a obţine plata imediată ? Avea nevoie de bani ? Nu. Avea mai mult decît îi trebuia. Ciudată insistenţă, sau poate Karen Leith se gîndea tocmai să-şi pună afacerile în ordine, în acea după-amiază de luni, cîteva minute înaintea morţii sale. Această grijă nu este deseori întîlnită la disperaţii pe punctul să facă gestul fatal ? Nu este un punct concludent, Oh ! nu; totuşi, vă rog să-l reţineţi...

Ellery oftă.

- Karen Leith nemai fiind aici ca să se explice, paragraful neterminat va rămîne o enigmă. Dar nu putea fi vorba în el decît de Esther. Karen se gîndea fără îndoială să încredinţeze secretul său lui Morel şi să-i dea însărcinarea să se ocupe pe ascuns de soarta surorii sale, îndată ce aceasta ar fi regăsită - Karen muri convinsă că fugara era încă în viaţă, reţineţi asta. Apoi, mototoli scrisoarea neterminată ca şi cum se răzgîndise, ca şi cum nu-i mai păsa de soarta surorii sale, de scandalul inevitabil, într-un cuvînt, de orice. Aceasta se acordă perfect cu teoria sinuciderii. Al treilea punct este tot atît de puţin de concludent în sine, şi atît de semnificativ, adăugat celorlalte două puncte principale...

Ellery stinse ţigara şi se apropie de Kinumé, înfundată într-un fotoliu şi ameţită de acest potop de cuvinte.

- Îţi aminteşti de foarfecele în formă de pasăre, Kinumé ?

Foarfecele... pentru tăiat ?

- Da ! Missie Esther adus din Japonia. Totdeauna stricată. În teacă...

- D-ra Esther ţinea totdeauna aceste foarfeci în camera sa din pod, nu-i aşa ?

Kinumé înclină capul.

- Erau acolo duminică cînd am făcut curăţenie.

- În ajunul morţii lui Karen, spuse Ellery cu satisfacţie. Totul se înlănţuie ! Foarfecele japonez aparţinea lui Esther, care-l păstra în camera sa. Nu se găseau niciodată în aceea a lui Karen, unde erau după crimă. Cine le-a adus din pod ? Nu Esther, moartă la Philadelphia sîmbătă seara, cîteva ore înainte ca Kinumé să le vadă pentru ultima oară la locul lor obişnuit. Totul pare să arate că însăşi Karen s-a dus să aducă foarfecele. De ce ? Ca să procure o armă la îndemîna unui eventual asasin ? Nu, desigur. Ca să se servească ca de o pereche de foarfece obişnuită ? Nici asta, deoarece cele două jumătăţi erau desfăcute. Nu cred că afirm prea mult, spunînd că şi-a procurat foarfecele cu intenţia de a se servi de el, pentru a-şi pune capăt zilelor.

- Dar pentru ce această alegere ciudată ? întrebă inspectorul.

- Vă voi da imediat motivele, spuse Ellery. Ajung acum la al patrulea punct, primul din cele două principale. Kinumé mi-a spus acum cîteva clipe la telefon, că gaiţa din Liou-Kiuo ocupa colivia atîrnată lîngă patul stăpînei sale, cînd ea - Kinumé - a părăsit camera cîteva minute înaintea morţii lui Karen.

- Adevărat ?

- Am omis să interogăm pe Kinumé în această privinţă şi ea este prea obişnuită să tacă, ca să ne dea informaţii în mod spontan. Gaiţa era în colivia din cameră cînd Kinumé a ieşit, iar Eva a găsit cuşca goală intrînd în aceeaşi cameră jumătate de oră mai tîrziu. Faptul este confirmat şi de Terry. Vă întreb, cine a eliberat pasărea în acest interval ?

- Nu văd pe altcineva decît pe Karen, murmură doctorul.

- Perfect, Karen şi numai ea a putut să-şi elibereze prizonierul atît de iubit.

- Dar cum a putut aceasta să părăsească camera ? întrebă Terry.

- Foarte simplu. O pasăre nu poate să-şi deschidă uşa, nu-i aşa ? Karen fu aceea - singură în cameră - care i-a deschis-o şi totul ne îngăduie să presupunem că a luat gaiţa în mînă, că a dus-o pînă la fereastră şi că a trecut-o afară printre gratii. Ceea ce este imposibil pentru un om, nu este pentru o pasăre.

Karen era extrem de ataşată de această gaiţă blestemată pe care o ţinea numai în colivie. Singura clipă de libertate de care s-a bucurat în viaţa ei a datorat-o neglijenţei d-rei O'Mara. Aceasta s-a întîmplat acum cîteva săptămîni în timpul unei scurte boli a lui Kinumé. Vrei să ne repeţi ceea ce ne-ai spus miercuri cu privire la acest incident, d-ră O'Mara ?

Tînăra servitoare se posomorî şi mai mult.

- D-ra Leith fu apucată de o furie nebună. Am crezut că mă va da afară, pe moment. Pot să plec ? N-aveţi dreptul să mă ţineţi cu forţa. Eu...

Dar Ellery îi tăie vorba:

- Vedeţi ? Avem acum un motiv logic să credem că domnişoara Leith a dat singură drumul păsării, pe care se temuse s-o piardă cu cîteva săptămîni înainte din cauza neglijenţei d-rei O'Mara. De ce ? De ce un om se desparte într-o bună zi de pasărea sa favorită ? Pentru că timpul de sclavie al acesteia se termină odată cu viaţa proprietarului său. Deoarece Karen Leith se hotărîse să se sinucidă.

Inspectorul îşi muşcă unghiile. Ellery continuă:

- Al cincilea punct este cel mai concludent din toate. Este compus din mai toate elementele diferite: Un spirit occidental pătruns adînc de orientalism, un kimono, o mică treaptă, un pumnal bătut cu pietre şi o rană la gît. Cuprinde personalitatea lui Karen Leith, inima sa pervertită ca şi ultimele sale gesturi... acest punct, el singur ar fi fost de ajuns să mă convingă că sîntem în prezenţa unei sinucideri.

- Te rog explică-te, spuse inspectorul pe un ton supărat.

- Ce era Karen Leith ! O fiinţă hibridă, cu pielea albă dar

cu sufletul, cu mentalitatea şi cu gusturile asiatice. Aceste victorii asupra Occidentului, sînt de altfel mai numeroase de cît se crede în general, cazul lui Lafcadio Hearn constituie în această privinţă, un exemplu ilustru.

O dată ce am repus-o pe Karen în adevărata ei lumină, care sînt ideile pe care ni le sugerează punerea în scenă, foarte inteligentă a morţii sale ? De ce a dezbrăcat o rochie obişnuită ca să îmbrace un kimono, numai o jumătate de oră înainte de a-şi da sfîrşitul ? Cum să explicăm cruzimea rafinată pe care a întrebuinţat-o pentru a-şi curma zilele... o rană adîncă la gît ? De ce a ales o armă caracteristică... o lamă de foarfece japonez bătut cu pietre preţioase care putea înlocui la nevoie "un pumnal cu focuri multicolore " ? Am să v-o spun. Pentru că aceste trei elemente; pumnalul bătut cu pietre, tăietura la gît şi kimonoul sînt prescrise în vechea ceremonie de hara-kiri, adică a sinuciderii japoneze.

- Nu ! protestă inspectorul după un moment de gîndire. Nu-i adevărat ! Fără a avea pretenţia de a fi prea documentat asupra obiceiurilor japoneze, ştiu totuşi că "oficiantul" de hara-kiri îşi deschide burta şi nu gîtul.

- Ritul se schimbă după sex, tată. Bărbaţii îşi deschid burta, este adevărat; dar femeile îşi taie gîtul.

- Ah ! făcu inspectorul.

- Şi nu e totul. Hara-kiri este exclusiv rezervat celor ce au de spălat o pată de pe conştiinţă. Japonezii sînt foarte credincioşi acestui obicei naţional şi cazurile de hara-kiri sînt de fapt, puţin numeroase acolo. Dar, pentru a reveni la Karen Leith, ruşinoasa exploatare a geniului surorii sale nu constituie oare o pată pe conştiinţă ? Victima nu zăcea pe marginea micii platforme, ceea ce ne îngăduie s-o vedem îngenunchiată în clipa cînd s-a omorît... Aceasta este încă o condiţie cerută de ceremonialul de hara-kiri.

Nu, nu, luate separat (fară de ultima) aceste indicaţii n-ar fi însemnat mare lucru. Dar, astfel stabilită, teoria sinuciderii apare de neclintit.

Inspectorul rupse tăcerea primul.

- Dar nu aduci nici o confirmare, nici o dovadă, nici o

posibilitate de control. Nu-i pot da drumul d-rei MacClure pe baza unei simple teorii. Trebuie să înţelegi, Ellery.

- Sînt înţelegerea personificată, oftă Ellery.

- Şi unde se găseşte acum jumătatea de foarfece cu vîrful rupt, de care - după tine - s-a servit Karen Leith pentru a se sinucide ?

Inspectorul se ridică dînd din cap.

- Nu mai insista Ellery. Frumoasa ta teorie este plină de lacune, pe cînd a mea se întemeiază pe dovezi certe.

- Un moment, tată. Dacă ai fi găsit jumătatea de forfece fără vîrf lîngă cadavrul lui Karen Leith, şi toate celelalte împrejurări ar fi rămas neschimbate, ai fi acceptat teoria sinuciderii ? Numai prezenţa Evei MacClure în încăperea vecină te-ar fi făcut să crezi într-o crimă ?

- Dacă n-am găsit arma lîngă cadavru, asta este... vorbesc natural de arma adevărată şi nu de jumătatea de foarfece acoperită de amprentele d-rei MacClure.

- Doreşti o dovadă ?

- O vor cere juraţii, răspunse inspectorul. Şi înaintea lor o va cere procurorul districtului. Va trebui să mă convingi nu pe mine, ci pe Henry Sampson.

Arestarea părea definitivă. Eva căzu descurajată în braţele lui Terry.

- Cu alte cuvinte îmi rămîn două lucruri de făcut, spuse Ellery. Să-ţi explic cum a dispărut arma din camera lui Karen Leith şi s- o regăsesc. Dacă reuşesc pe deplin, vei fi mulţumit ?

- Reuşeşte întîi, am cercetat casa din pivniţă pînă în pod şi o întindere mare în jurul casei, gîndind că arma ar fi putut fi aruncată pe fereastră... Totul în zadar. În ciuda faimoasei tale teorii, nimic n-ar fi fost mai uşor pentru d-ra MacClure sau pentru Terry, decît să scoată pe ascuns arma compromiţătoare cînd am făcut greşeala de neiertat, de a-i lăsa să iasă, fără să fi fost cercetaţi.

Ellery începu să rîdă.

- Ai dat o atenţie deoasebită acelei pietre faimoase ? întrebă el.

- Piatra ? repetă încet inspectorul.

- Da, piatra provenită de la marginea unei alei din grădină, care a spart geamul de la camera lui Karen Leith, cîteva clipe după crimă.

- Un copil a aruncat-o jucîndu-se.

- Am afirmat-o de la început, declară Terry. Cei doi bărbaţi provocară pe Ellery din ochi.

- Ai găsit urma copilului de care vorbeşti ?

- Ce importanţă poate avea asta ? Goleşte-ţi sacul dacă conţine ceva, termină inspectorul cu nerăbdare.

- Zilele trecute, Terry Ring şi cu mine am încercat o experienţă. Ritter îţi va confirma faptul căci a fost martor şi ne-a crezut probabil nebuni. Din grădina unde ne aflam am aruncat pietre de formă şi mărime aproape asemănătoare aceleia care a spart geamul, ţintind acelaşi obiectiv.

- De ce ?

- Terry este un ex-campion de basseball, şi am constata că nu şi- a căpătat titlul degeaba. Aşadar Terry, la cererea mea, a încercat de vreo şase ori să arunce o piatră între gratiile ferestrei de la camera lui Karen Leith. De fiecare dată, proiectilul a lovit gratiile şi a recăzut în grădină. De fapt, Terry nici n-a voit măcar să încerce experienţa pe motivul că este de ajuns să ai puţină judecată ca să-ţi dai seama că nu se poate introduce de jos o piatră, de cinci degete pe trei, între gratii dese de şase degete ale unei ferestre situată la primul etaj.

- Totuşi, turul de forţă a reuşit, să nu-i fie cu supărare d-lui Terry Ring, obiectă inspectorul.

- Datorită unei întîmplări extraordinare. Terry a avut de o mie de ori dreptate. Nici o persoană cu puţină judecată nu şi-ar fi încercat norocul în astfel de condiţii. Nu, piatra care a spart geamul lui Karen Leith, n-a fost aruncată în acest scop. A trecut printre gratii şi a intrat în camera lui Karen numai din întîmplare. Ţintea un alt obiectiv...

Uimirea auditoriului îi smulse lui Ellery un surîs.

- Care era acel obiectiv aflat după cît se pare în apropierea

ferestrei lui Karen Leith ? Dar aceasta nu dăduse drumul, puţin timp înainte, prin aceeaşi fereastră, gaiţei din Liou-Kiou ? Pasărea era prea obişnuită cu casa pentru a-şi lua zborul; să presupunem că s-a aşezat pe bara de deasupra triplei ferestre ogivale. Rămînînd în domeniul ipotezelor, să presupunem că cineva, a ridicat o piatră de la marginea aleii şi a aruncat-o în pasăre, proiectilul şi-a greşit ţinta şi printr-o simplă întîmplare a pătruns în cameră...

- Dar ce legătură... începu d-rul MacClure fără să-şi ascundă uimirea.

- Sîntem, o repet, în domeniul ipotezelor, răspunse Ellery. Ştim că gaiţa a zburat în grădină acum cîteva săptămîni, din vina d- rei O'Mara şi că d-ra Leith a fost apucată din această pricină de o furie nebună. Să presupunem iarăşi că d-ra O'Mara a zărit în grădină pasărea pe bară, sau pe acoperişul clădirii, în acea luni după-amiază. Cine s-ar gîndi să reproşeze d-rei O'Mara de a se fi temut de urmările a ceea ce ea luase drept o a doua încercare de evadare a păsării ? Cine în locul său n-ar fi încercat s-o prindă şi s-o readucă în colivia din grădina de iarnă înainte ce teribila d-ră Leith să fi descoperit dispariţia sa ? Dar gaiţa era prea departe... Cum s-o facă să-şi părăsească locul pentru a o prinde ? Totul ne face să presupumen că d-ra O'Mara a ridicat prima piatră şi i-a aruncat-o pentru a o speria şi a o face să coboare.

Toate privirile se întorseseră spre Geneva O'Mara, a cărei teamă vădită, aducea un omagiu strălucit puterii de pătrundere a lui Elerry. Ea ridică capul cu un gest de sfidare înainte de a răspunde:

- Ei !? Nu este nici un păcat să arunci o piatră într-o pasăre, după cîte ştiu. De ce mă priviţi cu astfel de ochi ?

- Şi cînd geamul camerei d-rei Leith zbura în ţăndări, ţi-a fost teamă şi ai înconjurat în grabă casa, nu-i aşa ? întrebă cu blîndeţe Ellery.

- Da.

- În urmă, cînd ai crezut că poţi părăsi fără frică ascunzătoarea, ai găsit pasărea în grădină ciugulind liniştită. Ai

prins-o în cuşca din grădina de iarnă ?

- Da, repetă Geneva O'Mara cu un glas arţăgos.

Nu există altă explicaţie a dublului fapt al dispariţiei gaiţei din cuşca aflată în camera lui Karen Leith, exact înaintea crimei, şi a reapariţie sale în cuşca din grădina de iarnă, exact după crimă, oftă Ellery. Piatra mi-a explicat misterul.

Inspectorul încruntă sprîncenele.

- Dar ce legătură este între acest accident şi dispariţia jumătăţii de foarfece fără vîrf ?

- Am dovedit tocmai prezenţa păsării pe acoperiş, nu-i aşa ? răspunse Ellery.

- Nu înţeleg.

- Pasărea în chestiune este o gaiţă. Or, gaiţele sînt hoaţe, oricine ştie. Ea este instinctiv atrasă de obiectele strălucitoare şi colorate. Reconstituirea scenei este uşoară ! Dezorientată de sentimentul unei libertăţi prea neaşteptate, pasărea încearcă să se întoarcă lîngă stăpîna sa. Se aşează pe marginea ferestrei, închide aripile şi se strecoară printre gratii. Karen Leith scăldată în sînge sub fereastră, jumătatea de foarfece cu vîrful rupt lucind lîngă mîna ei inertă. Atrasă de pietrele strălucitoare, gaiţa ia arma în ciocul ei puternic, zboară pînă la marginea ferestrei, şi iese din cameră aşa cum a intrat. Aici deschid o paranteză. Lama de foarfece este uşoară ca un fulg şi nu măsoară decît cinci degete în lungime, pe cînd distanţa dintre gratii este de şase degete. Ce face gaiţa afară ? Împinsă de instinct, ea caută o ascunzătoare sigură, unde să-şi ascundă prada. Dar unde o lăsasem noi ? Cocoţată pe acoperişul casei sau în vecinătate...

Ellery începu să rîdă.

- Aţi scotocit casa din pivniţă pînă în pod. Dacă veţi găsi jumătatea de foarfecă dispărută într-un jghaeb, nu va fi cea mai bună dovadă că eu am dreptate şi d-ta nu ?

"Iată pe ce a mizat ! gîndi d-rul MacClure apucat de o nelinişte neaşteptată. Argumentele lui Ellery erau de o subtilitate rară şi se înlănţuiau unul de altul. Dar vor rezista ele probelor ? Numai acoperişul putea da răspunsul. Şi dacă răs-

punsul era negativ... Strînse mîna Evei, care-i răspunse la fel. Cu respiraţia tăiată, fiecare măsura fragilitatea firului de care atîrna soarta tinerei fete.

Inspectorul rupse în sfîrşit tăcerea:

- Admit că situaţia va fi schimbată dacă vom găsi arma în locul pe care-l indici, Ellery. Dar, chiar în acest caz, nevinovăţia d- rei MacClure va fi departe de a fi dovedită. Cine ar fi împiedicat-o după ce o asasinase pe mătuşa ei, să elibereze ea însăşi pasărea şi să-i dea drumul printre gratii, cu jumătatea de foarfece în cioc ? Ce ai de răspuns la aceasta ?

Obiecţiunea inspectorului era atît de surprinzătoare, încît cei trei aşezaţi pe divan, se îndreptară în acelaşi timp. Dar Ellery nu se tulbură.

- Ce motiv ar fi împins-o pe d-ra MacClure să procedeze astfel ?

- Nu încearcă toţi asasinii să scape de arma crimei ?

- Oh ! dar dacă Eva ar fi înjunghiat-o pe mătuşa sa, cel mai bun mijloc al său de apărare era să dea iluzia sinuciderii ! Şi care ar fi fost rezultatul obţinut prin suprimarea armei ? Să dea sinuciderii aparenţa unei crime pe care numai ea ar fi putut s-o comită... exact ceea ce s-a întîmplat.

Nu, tată, argumentul d-tale este neîntemeiat.

- Bine, bine, mormăi inspectorul.

- Am speranţă, reluă Ellery calm. Un factor favorabil: n-a plouat în ziua crimei. Dacă gaiţa a ascuns jumătatea de foarfecă în jgheab, cred că amprentele nu s-au şters încă. Dacă roua n-a ruginit-o, arma vă va da dovada de netăgăduit a nevinovăţiei d- rei MacClure.

- Ea va purta amprentele lui Karen Leith ! exclamă Terry.

- Asta este. Numai amprentele lui Karen Leith. Şi dacă speranţa mea se realizează, vei fi obligat tată să admiţi că sinuciderea este formal stabilită.

Inspectorul telefonă la Biroul Central cerînd două maşini ale Poliţiei pentru a transporta micul grup la domiciliul lui

Karen Leith.

Doi experţi ai serviciului antropometric aşteptau venirea lor. Sergentul Velie îşi procură o scară lungă şi o rezemă de acoperişul aplecat. Ellery se urcă şi primul lucru pe care-l văzu, fu jumătatea de foarfece fără vîrf, strălucind în jgheab, deasupra ferestrei lui Karen Leith.

Cînd Ellery se îndreptă, arătînd de sus arma însîngerată, Terry scoase un strigăt care-l făcu aproape să-şi piardă echilibrul. Eva se aruncă plîngînd de bucurie în braţele d-rului MacClure. Experţii serviciului antropometric ridicară numeroase amprente digitale ale lui Karen Laeith pe metalul inoxidabil; acelea ale lui Karen şi numai ale ei. În sfîrşit, micul triunghi de oţel extras din gîtul defunctei, fu apropiat de lamă şi se potrivi perfect.

Dovada era făcută.

CAPITOLUL XXIII

Vineri seara, Terry Ring invită pe familia MacClure să ia masa într-un restaurant francez la modă. Doctorul părea obosit şi Eva complet epuizată.

- Ai absolută nevoie să-ţi schimbi ideile. Pleacă în vacanţă, călătoreşte. Nimic nu te mai împiedică să te măriţi cu frumosul d-tale doctor.

- Cum, Eva nu ţi-a spus ? întrebă d-rul MacClure. A înapoiat ineiul d-rului Scott.

- Nu !

Terry lăsă jos furculiţa şi faţa i se lumină.

- Nu-ţi pare rău ?

- M-am înşelat, murmură ea roşindu-se. Să nu mai vorbim.

- Este minunat... trist, vreau să spun.

Terry apucă furculiţa cu atîta violenţă, încît d-rul MacClure îşi ascunse un zîmbet după şervet.

- De ce n-a venit dl. Queen ? întrebă Eva repede, înainte de a aduce conversaţia pe un teren neutru.

- Se pare că suferă de o migrenă...

Terry aruncă furculiţa, spre indignarea chelnerului.

- O clipă, Eva. Dacă d-ta şi eu... Nu, nimic.

D-rul MacClure se ridică spunînd:

- Iertaţi-mă, eu plec. Credeam că-l voi găsi pe Queen aici astă-seară şi ţin neapărat să-i mulţumesc de tot ce-a făcut pentru noi.

- Te însoţesc, declară Eva împingînd scaunul. Îi datorez mai mult decît oricine.

- Vei rămîne aici, spuse Terry pe un ton supărat, trăgînd scaunul la loc. Du-te doctore. Am eu grijă de ea.

- Tată !

Dar doctorul dădu din cap şi se îndepărtă zîmbind.

Terry se aplecă spre ea.

- Nu reprezint mare lucru, ştiu. Dar dacă d-ta...

- Bietul tata, oftă Eva. A îmbătrînit cu zece ani în cîteva zile. El...

- Este un tip admirabil, o întrerupse Terry cu căldură. Un om plin de tact... ne înţelegem de minune. Spune, Eva, primeşti...

- Tata mă nelinişteşte. Îl cunosc eu; se va închide în laboratorul său şi nu va mai fi posibil să-l scoatem. Dacă aş putea să-l decid să plece departe !

- O idee excelentă. Am putea călători toţi trei ! exclamă Terry.

- Toţi trei ? Da, toţi trei, toţi trei.

- Da, Terry, mîine putem pleca.

— S F Î R Ş I T —

SCRISOAREA FURATĂ

de Edgar Allan Poe

Nil sapientiae odiosius nimio [1].

SENECA

Într-o seară furtunoasă din toamna anului 18.., pe înnoptate, la Paris, în tovărăşia prietenului meu C. Auguste Dupin, în mica sa bibliotecă sau odăiţă de lucru, *au troisième, No. 33, Rue Donot, Faubourg St.-Germain*[2], mă bucuram de îndoita plăcere pe care ţi-o dau meditaţia şi o pipă de spumă de mare. Timp de mai bine de un ceas păstrasem o adîncă tăcere, şi oricine ne-ar fi văzut, ar fi putut crede că amîndoi sîntem preocupaţi numai şi numai de rotocoalele creţe de fum care încărcau atmosfera din odaie. Cît despre mine, totuşi, frămîntam în minte anumite subiecte care alcătuiseră tema convorbirii noastre ceva mai devreme în seara aceea. Şi anume, crimele din Rue Morgue şi misterul ce înconjurase asasinarea Mariei Rogêt. Mă gîndeam tocmai la un fel de asemănare ce

[1] Nimic mai nesuferit înţelepciunii decît despicarea firului în patru (în limba latină în original).

[2] La etajul al 3-lea, în strada Donot, cartierul St.-Germain (în limba frmaceză în original).

găsisem între ele, cînd uşa camerei noastre se deschise, lăsînd să intre vechea noastră cunoştinţă, *monsieur* G., prefectul poliţiei pariziene.

I-am urat bun venit din toată inima; omul nostru era deopotrivă de fermecător şi de nesuferit şi nu-l mai văzusem de cîţiva ani de zile. Şezusem pînă atunci pe întuneric, şi Dupin se ridică să aprindă o lampă, dar se răzgîndi şi se aşeză din nou cînd îl auzi pe G. spunînd că venise pentru a se sfătui cu noi, sau, mai bine zis, pentru a cere părerea prietenului meu cu privire la o anumită afacere care prilejuise mari neplăceri.

- Dacă e vreun lucru care cere gîndire, observă Dupin, renunţînd să mai aprindă fitilul, o să-l cercetăm mai bine pe întuneric.

- Iată încă o ciudăţenie de-a dumitale, zise prefectul, care avea năravul de a numi "ciudăţenie" fiece lucru ce depăşea puterea lui de înţelegere, astfel încît trăia în mijlocul unei adevărate legiuni de "ciudăţenii".

- Foarte adevărat, zise Dupin, oferind musafirului său o pipă şi împingînd spre el un fotoliu comod.

- Şi ce anume vă dă de lucru acum ? întrebai eu. Sper că nu e iarăşi vorba de vreun un omor ?

- Oh, nu, nimic de felul acesta. De fapt, afacerea de care mă ocup e într-adevăr foarte simplă şi nu încape îndoială că am putea s-o scoatem la capăt destul de bine şi singuri. Dar ne-am gîndit că i-ar face plăcere lui Dupin să-i cunoască amănuntele. E o afacere nespus de *ciudată !*

- Simplă şi ciudată, zise Dupin.

- Cam aşa, dar nu tocmai ! Fapt e că sîntem cu toţii foarte nedumeriţi din pricină că afacerea asta este atît de simplă şi ne pune totuşi în mare încurcătură.

- Poate că tocmai simplitatea acestui lucru vă face să greşiţi, zise prietenul meu.

- Ce tot spui ! răspunse prefectul, rîzînd din toată inima.

- Poate că misterul e niţel cam *prea* la mintea omului, zise Dupin.

- O, Doamne ! Cine a mai auzit una ca asta ?

- Niţel cam *prea* vădit.

- Ho, ho, ho ! Ha, ha, ha ! hohoti musafirul nostru, în culmea veseliei. Să ştii, Dupin, că m-ai dat gata !

- Dar la urma urmei, despre ce este vorba ? întrebai eu.

- Bine, am să vă povestesc, răspunse îngîndurat prefectul, suflînd o trîmbă de fum lungă şi deasă şi aşezîndu-se mai bine în jilţ. Am să vă povestesc în cîteva cuvinte. Dar înainte de a începe, daţi-mi voie să vă spun că este vorba de o afacere care cere secretul cel mai desăvîrşit şi mi-aş pierde cu siguranţă postul pe care-l ocup dacă s-ar şti că am destăinuit-o cuiva, oricine ar fi el.

- Continuaţi, îi spusei eu.

- Sau nu ! zise Dupin. Cum vreţi !

- Bine, atunci încep. Mi s-a adus personal la cunoştinţă din loc foarte înalt că un anume document, de cea mai mare însemnătate, a fost sustras chiar din apartamentele regale. Se ştie cine anume e individul care l-a furat. În privinţa asta nu încape îndoială. A fost văzut chiar cînd l-a luat. Se mai ştie şi că documentul se află încă în stăpînirea lui.

- De unde se poate şti lucrul ăsta ? întrebă Dupin.

- Asta se poate deduce, răspunse prefectul, din însăşi natura documentului şi din aceea că unele consecinţe care ar decurge negreşit din trecerea lui *în alte mîini* decît ale *hoţului* n-au ieşit încă la iveală, cu alte cuvinte, care ar decurge dacă l-ar folosi, aşa cum are de gînd să-l folosească, pînă la urmă.

- Fiţi ceva mai desluşit, zisei eu.

- Bine. Pot să mai spun doar atît: că documentul acesta dă celui care îl deţine o anumită putere într-un anumit cerc, în care o astfel de putere are un preţ nemaipomenit.

Prefectului îi plăcea la nebunie vorbirea schimonosită şi în doi peri a diplomaţiei.

- Şi totuşi, n-am înţeles încă, zise Dupin.

- Nu încă ? Bine, iată. Dacă documentul acesta e arătat unei a treia persoane, al cărui nume nu-l voi rosti, din clipa

aceea intră în joc onoarea unui personaj de rangul cel mai înalt. Iar deţinătorul capătă prin acest fapt o autoritate mare asupra ilustrului personaj, a cărui onoare şi linişte sînt astfel primejduite.

- Dar autoritatea asta, întrerupsei eu, implică faptul ca hoţul să ştie că păgubaşul îşi cunoaşte hoţul. Cine oare ar îndrăzni ?

- Hoţul, zise G., este ministrul D., care are toate îndrăznelile. Îndrăzneşte tot ce e nevrednic şi tot ce e vrednic de un om. În acest furt s-a lucrat cu tot atîta iscusinţă cît şi îndrăzneală. Documentul despre care este vorba - o scrisoare, ca să fiu sincer - fusese primit de persoana căreia i-a fost furat pe cînd se afla singură în *boudoir*-ul regesc. Pe cînd se îndeletnicea cu citirea ei, a fost fără de veste întreruptă de intrarea celuilalt înalt personaj de care ţinea cu tot dinadinsul să o ascundă. După ce a încercat în zadar să o arunce la iuţeală într-un sertar, fu nevoită să o lase pe masă, aşa deschisă cum se afla. Adresa însă era deasupra, iar cuprinsul nu se vedea, astfel că scrisoarea nu fu observată. Între acestea, intră ministrul D. Privirea lui de uliu vede îndată scrisoarea, recunoaşte scrisul de pe adresă, îşi dă seama de încurcătura persoanei cu pricina şi îi descoperă secretul. După ce discută, în felul lui grăbit de totdeauna, despre cîteva treburi, scoate la iveală o scrisoare ce seamănă niţel cu aceea despre care e vorba, o deschide, se preface că o citeşte şi pe urmă o pune chiar alături de cealaltă. Şi iarăşi mai vorbeşte vreun sfert de ceas despre treburile obşteşti. Într- un sfîrşit, luîndu-şi rămas bun, ia de pe masă scrisoarea care nu-i aparţinea. Posesoarea de drept l-a văzut, dar fireşte n-a îndrăznit să atragă atenţia asupra faptului, de faţă fiind al treilea personaj, care sta lîngă ea. Şi ministrul a şters-o, lăsînd pe masă propria sa scrisoare, care era cu totul lipsită de importanţă.

- Aşadar, îmi zise Dupin, ai acum tocmai ceea ce-ţi lipsea pentru ca autoritatea să fie cît mai deplină, cu alte cuvinte: hoţul ştie că păgubaşul îşi cunoaşte hoţul.

- Da, răspunse prefectul, şi de cîteva luni încoace puterea

astfel dobîndită a fost întrebuinţată într-o măsură cît se poate de primejdioasă, în scopuri politice. Pe zi ce trece, păgubaşa e tot mai încredinţată că trebuie negreşit să-şi redobîndească scrisoarea. Desigur însă că asta nu se poate face pe faţă. În cele din urmă, deznădăjduită, mi-a încredinţat mie această afacere.

- Presupun, zise Dupin printre rotocoale de fum, că nici nu-şi putea dori sau închipui un agent cu o minte mai pătrunzătoare.

- Mă măguleşti, replică prefectul, dar se prea pote să-şi fi făcut despre mine o asemenea părere.

- E lucru lămurit, spusei eu, că scrisoarea, aşa cum aţi observat şi dumneavoastră, se găseşte tot în stăpînirea ministrului. Fiindcă nu întrebuinţarea, ci stăpînirea ei e aceea care dă puterea. Puterea se duce o dată cu întrebuinţarea.

- E adevărat, zise G., şi m-am călăuzit chiar după această convingere. Grija mea dintîi a fost să fac o cercetare amănunţită la locuinţa ministrului. Iar acolo, cea mai mare greutate era că trebuia să caut fără ştirea lui. Şi mai presus de toate fusesem prevenit de primejdia care s-ar ivi dacă i-am da vreo pricină să bănuiască ce aveam de gînd.

- Dar în cercetările acestea, spusei eu, sînteţi *au fait*[1]. Poliţia pariziană a mai făcut adesea lucrul acesta.

- O, da. Şi tocmai de aceea n-am pierdut nădejdea. Obiceiurile ministrului îmi erau foarte prielnice. De foarte multe ori lipseşte de acasă toată noaptea. N-are mulţi servitori. Ei dorm la oarecare depărtare de camera stăpînului şi, fiind mai toţi napolitani, sînt gata oricînd să se îmbete. Am chei destule, după cum ştiţi, cu ajutorul cărora pot să deschid orice odaie, sau cameră de lucru din Paris. De trei luni încoace, n-a fost noapte din care să nu fi petrecut cea mai mare parte scotocind eu însumi casa lui D... E onoarea mea în joc şi, ca să-ţi spun un mare secret, răsplata e într-adevăr nemaipomenită. Aşadar, nu m-am oprit din cercetări decît atunci cînd mi-am dat seama de-a

[1] În cunoştinţă de cauză (în limba franceză în original).

binelea că hoţul e un ins mai şiret decît mine. Sînt sigur că am cercetat fiecare colţişor al casei unde ar fi fost cu putinţă să fi ascuns cineva o hîrtie.

- Dar nu s-ar putea totuşi, îmi dădui eu cu părerea, ca scrisoarea, presupunînd că e tot în stăpînirea ministrului, cum fără îndoială că şi este, să o fi ascuns într-alt loc decît la el acasă ?

- Asta nu e lucru cu putinţă, zise Dupin. În clipa de faţă, o anumită situaţie în legătură cu treburile de la curte, şi mai cu deosebire cu acele taine în care se ştie că D... a pătruns, face ca exhibarea momentană a documentului, adică posibilitatea ca el să fie arătat pe loc, să constituie o condiţie de o însemnătate aproape egală cu faptul de a-l stăpîni.

- Posibilitatea ca el să fie arătat pe loc ? întrebai eu.

- Cu alte cuvinte, de a fi *distrus*, zise Dupin.

- Desigur, am încuviinţat. Scrisoarea se găseşte atunci, fără îndoială, în casa ministrului. Cît despre posibilitatea ca ea să se afle chiar asupra ministrului, o putem socoti cu totul neîntemeiată.

- Bineînţeles, zise prefectul. A fost prins de două ori, chipurile, de nişte hoţi şi a fost scotocit cu de-amănuntul chiar sub ochii mei.

- Puteai să te scuteşti de osteneala aceasta, zise Dupin. Cred că D... nu e chiar nebun şi prin urmare trebuie să fi prevăzut cursa asta ca pe ceva foarte firesc.

- Nu *chiar* nebun, zise G., dar e totuşi poet, şi, ca atare, nu-l socot prea departe de nebunie.

- Aşa e, zise Dupin dus pe gînduri, după ce suflă o trîmbă lungă de fum din pipa lui de spumă de mare, aşa e, cu toate că pe vremuri m-am făcut şi eu vinovat de nişte versuri.

- Ce ar fi, zisei eu, dacă ne-aţi povesti în amănunt cercetările dumneavoastră ?

- Ce să spun, am luat-o pe îndelete şi am căutat *pretutindeni*. Am o îndelungată experienţă în acest fel de afaceri. Am răscolit toată clădirea, cameră după cameră, consacrînd fiecăreia din ele toate nopţile unei săptămîni. Am cercetat, mai

întîi, mobilierul fiecărei încăperi. Am deschis toate sertarele. Şi ştiţi, cred, că pentru un poliţist bine pregătit ceea ce se numeşte un sertar *secret* nu există. Orice poliţist căruia într-o cercetare de soiul ăsta i-ar scăpa din vedere un sertar secret e un bleg. E nespus de simplu. Avem în fiecare scrin o anumită cantitate de volume şi de spaţii ce pot fi cercetate. Avem în această privinţă reguli precise. Nu poate să ne scape nici a cincizecea parte dintr-o linie. După ce am cercetat scrinurile, am luat la rînd scaunele. Am încercat pernele cu ace subţiri şi lungi pe care ne-ai mai văzut întrebuinţîndu-le. Am scos şi partea de deasupra a meselor.

- Dar de ce ?

- Cel ce vrea să ascundă un lucru scoate, uneori, partea de deasupra a meselor sau a oricărei alte mobile asemănătoare. Face apoi în piciorul ei o gaură, aşază în scobitura făcută obiectul ce trebuie ascuns şi pune totul la loc. Pologul şi tăbliile paturilor sînt folosite şi ele în acelaşi fel.

- Dar nu s-ar putea găsi scobitura numai după sunet ? întrebai eu.

- Cu nici un chip, dacă, după ce obiectul a fost pus acolo, s-a aşezat în jurul lui şi o cantitate îndestulătoare de vată. De altfel, în cazul nostru, eram ţinuţi să lucrăm fără zgomot.

- Totuşi, n-aţi putut descheia şi nici desface în bucăţi fiece lucru în parte din mobilierul în care cineva ar fi putut ascunde un obiect în felul cum aţi spus. O scrisoarea poate fi răsucită într-un sul subţire, aşa încît să nu se deosebească aproape deloc, ca mărime şi înfăţişare, de o undrea din cele mari. Sub această formă, ea poate fi băgată într-un picior de scaun, de pildă. Că doar n-aţi desfăcut în bucăţi toate scaunele ?

- Fireşte că nu; dar am făcut mai mult decît atît. Cu o lupă foarte puternică am cercetat pe loc fiece scaun, bucată cu bucată, şi pînă şi încheieturile fiecărei mobile din casă. Cea mai mică urmă de-ar fi existat, că s-a clintit, mai de curînd, ceva pe alocuri, şi ne-ar fi fost cu neputinţă să n-o descoperim. Chiar şi un firicel de rumeguş, de pildă, iscat de vreun burghiu, ne-ar fi

sărit în ochi, de parcă ar fi fost coşcogeamite mărul. Orice schimbare, cît de neînsemnată, în încleiala mobilei, orice fisură neobişnuită la încheieturi ne-ar fi fost de ajuns ca să descoperim ascunzătoarea.

- Cred că v-aţi uitat bine şi la oglinzi, între margine şi căptuşeala de scînduri, şi aţi scotocit şi paturile, cu saltele cu tot, precum şi perdelele şi covoarele.

- Fără îndoială că da. Şi după ce în felul acesta am cercetat cu luare-aminte fiece mobilă în parte, am trecut şi la cercetarea locuinţei. Am împărţit întreaga ei suprafaţă în pătrăţele şi le-am şi numerotat, aşa încît n-am fi putut trece cu vederea nici unul. Am examinat apoi şi aici cu lupa fiecare centimetru pătrat al locuinţei, cuprinzînd şi cele două case din imediata vecinătate.

- Cele două case învecinate ? am exclamat eu. Trebuie că v-aţi dat foarte multă osteneală.

- Mi-am dat; dar răsplata făgăduită e ceva nemaiauzit.

- Aţi cercetat şi *terenul* din jurul caselor ?

- Terenul e pardosit peste tot cu cărămidă. Ne-a dat foarte puţin de lucru, faţă de celălalte. Am cercetat muşchiul dintre cărămizi şi l-am găsit nevătămat.

- Fireşte că aţi căutat şi prin hîrtiile lui D. şi prin cărţile din bibliotecă ?

- Desigur. Am deschis fiecare dosar, fiecare plic. Şi nu numai că am deschis fiecare carte, dar am răsfoit filă cu filă în fiece volum, fără să ne mărginim a le scutura numai niţel, aşa cum fac unii dintre ofiţerii noştri de poliţie. Am măsurat cu cea mai mare grijă grosimea fiecărei coperte în parte, folosindu-mă la fiecare de ochiul fără de greş al lupei. Dacă ar fi umblat de curînd cineva la vreuna dintre aceste coperţi, ar fi fost cu totul imposibil ca faptul să ne scape din vedere. Vreo cinci sau şase volume de-abia ieşite de la legător au fost încercate cu luare-aminte cu ace înfipte în toată lungimea.

- Aţi cercetat şi duşumelele de sub covoare ?

- Fără îndoială. Am scos fiece covor de pe locul lui şi am

privit scîndurile cu lupa.

- Şi tapetele de pe ziduri ?

- Da.

- Aţi căutat şi prin pivniţă ?

- Am căutat.

- Aşadar, spusei eu, aţi făcut o socoteală greşită, şi scrisoarea nu se află în casă, aşa cum credeaţi.

- Teamă mi-e că ai dreptate, zise prefectul. Şi dumneata, Dupin, ce mă sfătuieşti să fac ?

- Să faci din nou o cercetare amănunţită în toată casa.

- E cu totul de prisos, răspunse G. Ştiu tot atît de bine că scrisoarea nu e în casă cum ştiu în clipa asta că trăiesc.

- N-am alt sfat mai bun să-ţi dau, zise Dupin. Cred că ai, desigur, o descriere exactă a scrisorii.

- O, da !

Şi scoţînd un carnet din buzunar, prefectul ne citi cu glas tare o minuţioasă dare de seamă asupra cuprinsului şi mai ales a înfăţişării documentului dispărut. De îndată ce isprăvi de citit această dare de seamă, bietul om îşi luă rămas bun de la noi mult mai abătut şi mai descumpănit decît mi-ar fi fost dat să-l văd vreodată.

După vreo lună de zile veni din nou să ne vadă şi ne găsi făcînd cam acelaşi lucru ca şi data trecută. Îşi luă o pipă şi un scaun şi începu să vorbească de una şi de alta. Într-un sfîrşit, i-am spus:

- Ce se mai aude, G., cu scrisoarea aceea furată ? Cred că în cele din urmă ţi-ai dat seama că nu e lucru de glumă să te lupţi cu ministrul.

- Lua-l-ar naiba ! Am mai făcut totuşi o percheziţie, aşa cum mi- a sugerat Dupin, dar m-am trudit în zadar, după cum mi-am şi închipuit.

- Cît de mare ai spus că e răsplata ? întrebă Dupin.

- E o sumă *foarte* mare, ca să zic - o răsplată într-adevăr măreaţă, n-aş vrea să spun cît anume... Dar ţin să arăt că aş da bucuros din buzunarul meu cincizeci de mii de franci aceluia

care ne-ar face să punem mîna pe scrisoarea asta. Pe zi ce trece importanţa ei creşte tot mai mult, iar răsplata a fost de curînd dublată. Dar chiar dacă ar fi fost şi de trei ori mărită, n-aş putea face mai mult decît am făcut.

- Mda, aşa e, zise Dupin cu glas tărăgănat, printre norii de fum ai pipei sale. Cred, totuşi, G., că n-ai arătat tot ce poţi, că n-ai pătruns în miezul chestiunii. Ai putea... cred eu... să te mai străduieşti niţel... hei... ce zici ?...

- Cum ? În ce fel ?

- Mda... pufăi Dupin. Ai putea - puf, puf - să te sfătuieşti cu cineva în această chestiune, nu-i aşa ? - puf, puf, puf. Îţi mai aduci aminte de povestea cu Abernethy[1] ?

- Nu. Lasă-l naibii pe Abernethy !

- Fie cum zici. Lasă-l naibii, dacă vrei. Aşadar, odată, un oarecare bogătaş foarte zgîrcit îşi puse în minte să smulgă de la acest Abernethy un sfat medical. În acest scop începu cu el o convorbire obişnuită, la o sindrofie, şi îi strecură medicului cazul lui ca şi cum ar fi fost acela al unui individ imaginar. "Să presupunem, zise zgîrcitul, că simptomele ar fi cam acestea. Şi atunci, doctore, ce l-ai îndemna *dumneata* să facă ?" "Ce să facă ? spuse Abernethy, să ceară o *consultaţie*, bineînţeles."

- Dar eu, zise prefectul, puţin cam stînjenit, doresc din toată inima să cer o consultaţie şi să plătesc. Aş da bucuros cincizeci de mii de franci aceluia care m-ar ajuta în afacerea de faţă.

- În cazul ăsta, răspunse Dupin, deschizînd un sertar şi scoţînd un carnet de cecuri, îmi poţi foarte bine completa un cec pentru suma de care ai vorbit. După ce-l vei fi semnat, îţi voi înmîna scrisoarea.

Am fost uluit. Prefectul rămăsese ca trăsnit. Cîteva minute stătu nemişcat şi mut de uimire, privind neîncrezător la prietenul meu, cu gura căscată şi cu nişte ochi care parcă stăteau să-i iasă din orbite; apoi, venindu-şi niţel în fire, luă o pană şi, în sfîrşit, după ce şovăi de cîteva ori, cu privirea aţintită în gol,

[1] *John Abernethy* (1764-1831), chirurg englez.

completă şi semnă un cec de cincizeci de mii de franci, pe care-l întinse lui Dupin peste masă. Acesta îl cercetă cu luare- aminte şi-l puse în portofoliul său, apoi, descuind un *escritoire*[1], luă de acolo o scrisoare şi i-o întinse prefectului. În culmea fericirii, înaltul funcţionar o apucă şi o deschise cu mîinile tremurînde, aruncă o privire repede asupra cuprinsului şi, dînd buzna la uşă, se năpusti afară din odaie şi din casă, fără să-şi mai ia rămas bun şi fără să mai fi rostit un singur cuvînt din clipa în care Dupin îi ceruse să completeze cecul.

După ce plecă, prietenul meu îmi dădu cîteva lămuriri.

- Poliţiştii parizieni, îmi spuse el, sînt cît se poate de pricepuţi în meseria lor. Sînt stăruitori, ingenioşi, iscusiţi şi foarte destoinici în tot ceea ce li se cere mai cu deosebire în îndeletnicirile lor. De aceea cînd G. ne-a povestit cu de- amănuntul felul în care a cercetat peste tot locul în casele lui D., am avut deplină încredere că a făcut o percheziţie cît se poate de mulţumitoare, în măsura în care i-o îngăduia priceperea lui.

- În măsura în care i-o îngăduia priceperea lui ?

- Da, zise Dupin. Măsurile pe care le-a luat au fost nu numai cele mai bune ce se puteau lua, dar arătau chiar o adevărată măiestrie. Dacă scrisoarea ar fi fost ascunsă în calea cercetărilor lor, nu încape îndoială că oamenii ăştia ar fi găsit-o.

Am izbucnit în rîs. Dar el părea că vorbeşte foarte serios.

- Aşadar, urmă el, măsurile luate erau bune în felul lor şi bine aduse la îndeplinire, dar aveau cusurul de a nu se potrivi nici cu împrejurarea, nici cu omul nostru. Un anumit tipic, alcătuit din mijloace cît se poate de iscusite, e pentru prefectul de poliţie ca un fel de pat al lui Procust în care el îşi potriveşte cu de-a sila scopurile urmărite. Dar în problemele ce i se pun, fie din prea multă profunzime, fie din prea multă superficialitate, el greşeşte necontenit, şi sînt destui copii de şcoală în stare să judece mai bine decît dînsul. Am cunoscut pe unul în vîrstă de opt ani al cărui dar de a ghici la jocul de "soţ ori făr' de" stîrnea

[1]Masă de scris (în limba franceză în original).

admiraţia tuturor. E un joc cu bile foarte uşor de jucat. Un jucător ţine un număr oarecare de bile în mînă şi întreabă pe un altul dacă acest număr e cu "soţ sau făr' de". Dacă cel întrebat a ghicit, cîştigă o bilă, dacă a dat greş, pierde una. Băiatul despre care vorbesc cîştiga toate bilele din şcoală. Avea desigur un meşteşug de a ghici care se întemeia pe simpla observare şi preţuire a isteţimii adversarilor săi. Dacă, de pildă, adversarul său e un mare nătărău şi ridicînd mîna cu pumnul închis îi pune întrebarea: "Soţ ori făr' de ?" şcolarul nostru răspunde "făr' de" şi a pierdut, dar la a doua încercare cîştigă, fiindcă în sinea lui îşi zice: "La prima încercare prostănacul a avut «cu soţ», şi acum toată şiretenia lui nu e în stare de altceva decît să-l facă să aibă «făr' de» la a doua încercare. Am să spun deci «făr' de»." Spune "făr' de" şi cîştigă. Acum, cu un prostănac niţeluş mai dezgheţat decît cel dintîi, ar fi raţionat astfel: "Băiatul ăsta ştie că la prima încercare am ghicit spunînd «făr' de». La a doua, însă, îşi va propune - mai întîi de toate - o simplă schimbare de la soţ la «făr' de», aşa cum a făcut şi celălalt nerod", dar atunci un al doilea gînd îi va şopti că aceasta e o schimbare prea simplă. În cele din urmă se va hotărî să joace "făr' de", ca şi mai înainte. Am să spun deci «soţ»." Spune "soţ", şi cîştigă. În ultimă analiză, ce crezi dumneata că este felul acesta de a judeca al elevului, şi pe care colegii săi îl numesc "noroc" ?

- Nu e decît o identificare a intelectului celui ce gîndeşte cu cel al potrivnicului său.

- Aşa e, zise Dupin, iar cînd l-am întrebat pe băiat prin ce mijloace a ajuns la *desăvîrşita* identificare ce i-a adus izbînda, mi-a dat următorul răspuns: "Cînd vreau să aflu cît e de deştept sau de prost, cît e de bun sau de ticălos cineva, sau ce anume gîndeşte în acea clipă, îmi alcătuiesc în aşa fel chipul încît să semene cît se poate mai bine cu expresia feţei lui. Aştept apoi să văd ce gînduri sau sentimente se trezesc în mintea sau inima mea, ca pentru a corespunde şi a se potrivi acelei expresii." Răspunsul acesta al şcolarului e mai

profund decît aşa- zisa profunzime pusă în seama lui Rochefoucault[1], La Bruyère[2], Machiavelli şi Campanella.

- Şi această identificare, zisei eu, a intelectului celui ce raţionează cu acela al potrivnicului său depinde, dacă te-am înţeles bine, de exactitatea cu care e preţuit intelectul adversarului.

- Pentru valoarea ei practică, desigur că asta e condiţia, răapunse Dupin, şi dacă prefectul şi toată şleahta lui au dat greş de atîtea ori, e în primul rînd tocmai din lipsa acestei identificări, şi în al doilea, dintr-o greşită preţuire sau mai degrabă din faptul că nu au preţuit în nici un fel intelectul cu care se află în luptă. Ei ţin seama numai şi numai de *propria* lor iscusinţă. Şi cînd e vorba să caute un obiect ascuns, nu se gîndesc decît la felul în care ar fi ascuns *ei* înşişi obiectul. Şi aici au mare dreptate, pentru că iscusinţa lor proprie oglindeşte întocmai pe aceea a *mulţimii*. Dar cînd isteţimea unui anumit răufăcător se deosebeşte în fond de a lor, desigur că răufăcătorul îi păcăleşte. Asta se întîmplă totdeauna cînd răufăcătorul e mai şiret decît el şi foarte ades cînd e mai puţin şiret. Nu-şi schimbă felul în care ei îşi fac cercetările. Cel mult, dacă sînt îmboldiţi de vreo întîmplare neaşteptată, sau de vreo răsplată fără pereche, atunci îşi amplifică sau exagerează vechile şi neschimbatele *procedee*, fără să se abată însă de la metodele lor. Ce-au făcut ei oare în cazul D., spre exemplu, ca să schimbe ceva în felul lor de a lucra ? Ce sînt toate aceste săpături, perforări şi sondaje, şi cercetările cu lupa, şi împărţirea suprafeţei locuinţei în pătrăţele numerotate, ce sînt toate astea decît o simplă exagerare în *aplicarea* unui principiu sau a unui sistem de principii de cercetare bazat pe un sistem de noţiuni legate de iscusinţa omenească cu care s-a obişnuit prefectul în lunga lui experienţă ? Nu-ţi dai seama că socoteşte

[1] *François de La Rochefoucault* (1613-1680), scriitor moralist francez, a criticat în maximele sale moravurile aristocraţiei feudale şi ale burgheziei din vremea lui.

[2] *Jean de La Bruyère* (1645-1696), clasic francez, autorul vestitei lucrări *Les caractères de Théophraste.*

lucru dovedit că toţi oamenii care vor să ascundă o scrisoare se folosesc, dacă nu chiar de o gaură făcută cu burghiul într-un picior de scaun, măcar de vreun alt fel de gaură sau de vreun colţ făcînd parte din acelaşi şir de idei care-l îndeamnă pe un om să pitească o scrisoare într-o gaură de burghiu săpată într-un picior de scaun ? Şi nu vezi oare că nişte ascunzători atît de *recherchées*[1] sînt întrebuinţate numai în împrejurări banale şi vor fi folosite numai de minţi de rînd, deoarece, în toate întîmplările cu ascunzători, dosirea obiectului ascuns, o dosire făcută în felul acesta *recherché*, dă de bănuit şi e chiar bănuită din primul moment ? Aşa încît descoperirea lui nu depinde cîtuşi de puţin de isteţimea, ci numai de grija, de răbdarea şi de stăruinţa celor ce-l caută. Iar cînd e vorba de un caz deosebit sau cînd recompensa e nemaipomenit de bună (ccea ce în ochii poliţiei e cam acelaşi lucru), s-a văzut că toate aceste însuşiri de seamă n-au dat greş *niciodată*. Ai să pricepi acum ce-am vrut să spun cînd am dat a înţelege că dacă scrisoarea furată ar fi fost ascunsă undeva în calea cercetărilor prefectului - cu alte cuvinte dacă ideea care a dus la alegerea ascunzătorii s-ar fi potrivit cu ideile prefectului în materie de ascunzătoare - el ar fi descoperit-o fără doar şi poate. Totuşi, acest înalt funcţionar a fost păcălit de-a binelea, şi cauza depărtată a înfrîngerii sale stă în presupunerea că ministrul e nebun din pricină că şi-a făcut un nume de poet. Toţi nebunii sînt poeţi, aşa i se pare prefectului, şi el n-are altă vină decît aceea de *nondistributio medii*[2] cînd trage de aici concluzia că toţi poeţii sînt nebuni.

- Dar e vorba într-adevăr de poet ? întrebai eu. Ştiu că sînt doi fraţi, şi amîndoi şi-au dobîndit o faimă de scriitori. Mi se pare că ministrul a scris o lucrare de seamă despre calculul diferenţial. Nu e poet, e matematician.

---

[1] Căutate (în limba franceză în original).

[2] Distribuirea greşită a termenului mediu al silogismului (în limba latină în original); nesocotirea uneia dintre regulile logicii formale cu privire la construirea silogismelor.

- Te înşeli, îl cunosc bine, e şi una şi alta. Ca poet şi matematician, a judecat foarte bine. Dar ca simplu matematician, n-ar fi judecat cîtuşi de puţin şi ar fi fost astfel la cheremul prefectului.

- Părerile dumitale mă uimesc, spusei eu. Ele sînt combătute de glasul întregii lumi. Cred că n-ai de gînd să tăgăduieşti o idee statornicită de-a lungul veacurilor. Raţiunea matematică e de multă vreme considerată ca raţiunea *par excellence*.

- "*Il y a à parier*, răspunse Dupin citînd din Chamfort[1], *que toute idée publique, toute convention reçue este une sottise, car elle a convenu au plus grand nombre*[2]". Matematicienii, sînt şi eu de părerea dumitale, au făcut tot ce le-a stat în putinţă pentru a răspîndi eroarea populară la care faci aluzia. Dar ea rămîne totuşi o eroare, cu toate că trece drept un adevăr. Cu o artă vrednică de o cauză mai bună, ne-au deprins, de pildă, să întrebuinţăm termenul analiză în algebră. Francezii sînt cei dintîi care au pus la cale această înşelătorie atît de specială, dar dacă termenii lingvistici au într-adevăr vreo însemnătate şi dacă vorbele se valorifică prin felul în care sînt întrebuinţate, atunci cuvîntul analiză exprimă pe acela de algebră cam tot atît de exact cît latinescul *ambitus* înseamnă ambiţie, *religio* - religie, sau *homines honesti* - un grup de oameni cinstiţi.

- Văd că ai să-ţi faci o mulţime de duşmani, spusei eu, printre algebricienii din Paris.

- Tăgăduiesc validitatea şi prin urmare şi valoarea unei raţiuni cultivate în orice altă formă afară de a logicii abstracte. Tăgăduiesc mai cu seamă raţionametul dedus din studiul matematicii. Matematicile sînt ştiinţa formei şi a cantităţii. Raţionamentul matematic nu e altceva decît logica aplicată la formă şi cantitate. Marea eroare stă în presupunerea că adevă-

[1] *Nicolas-Sébastien Roch*, zis *de Chamfort* (1741-1794), scriitor moralist francez, a cărui principală operă este o culegere de *Cugetări, maxime şi anecdote*.

[2] Se poate pune rămăşag că orice idee obştesc recunoscută, orice punct de vedere acceptat e o nerozie, căci a fost pe placul celor mai mulţi (în limba franceză în original).

rurile numite algebrice *pure* sînt adevăruri abstracte şi generale. Şi această eroare e atît de uriaşă, încît mă minunez cum a putut fi îmbrăţişată de toată lumea. Axiomele matematice *nu* sînt axiome de un adevăr general. O *relaţie* adevărată în ceea ce priveşte forma şi cantitatea este adesea o eroare grosolană, de pildă, în morală. De cele mai multe ori, în această ştiinţă, este inexact că părţile componente sînt egale cu întregul. Axioma dă greş şi în chimie. Dă iarăşi greş şi în măsurarea forţei motrice, deoarece două motoare, fiecare de o putere anumită, nu dau neapărat, cînd sînt unite, o putere egală cu suma puterilor fiecăruia în parte. Sînt numeroase alte adevăruri matematice care nu sînt totuşi adevăruri decît în limita *relaţiilor* dintre ele. Dar din obişnuinţă, matematicianul argumentează cu *adevărurile lui finite*, ca şi cum ele ar avea o aplicare generală, aplicare pe care şi lumea şi-o închipuie că există. În savanta lui *Mitologie*, Bryant[1] pomeneşte de un izvor de erori asemănător cînd spune că deşi nu dăm crezare miturilor păgîne, uităm mereu acest lucru şi le pomenim ca şi cum ar fi realităţi pline de viaţă. Dar cu algebricienii, care şi ei sînt păgîni, "miturile păgîne" ajung să fie *crezute*, şi deducţiile se fac nu atît din lipsa memoriei, cît dintr-o tulburare inexplicabilă a minţii. Într-un cuvînt, n- am întîlnit încă un matematician pur căruia, dacă l-ai scos dintre rădăcinile lui pătrate, să i se poată da crezare; şi nici vreunul care să nu ţină morţiş, ca şi cum ar fi vorba de crezul său, că $x^2 + px$ e absolut şi neapărat egal cu q. Spune, rogu-te, unuia dintre domnii aceştia - ca simplă încercare - că dumneata crezi că se pot ivi cazuri în care $x^2 + px$ nu e absolut egal cu q, şi după ce l-ai făcut să înţeleagă ce vrei să spui, ia-o la sănătoasa, ca nu cumva să-ţi dea una în cap.

Vreau să spun, urmă Dupin, pe cînd eu rîdeam de ultimele lui observaţii, vreau să spun că dacă ministrul n-ar mai fi fost decît un simplu matematician, prefectul n-ar mai fi fost nevoit să-mi semneze cecul. Eu însă îl ştiam şi matematician şi poet,

[1] *Jacob Bryant* (1715-1804), scriitor englez, autorul lucrării *An Analysis of Ancient Mythology (O analiză a vechii mitologii)* (1774-1776).

şi ţinînd seama de împrejurările în care se găseşte, am luat măsuri potrivite calităţilor lui. Îl ştiam şi om al curţii şi *intrigant* îndrăzneţ. Îmi spuneam că un astfel de om nu poate fi neştiutor în ce priveşte felul de a lucra al poliţiei. N-a putut să nu prevadă capcanele ce i se vor întinde, şi întîmplările ne arată că le-a şi prevăzut. Socot că trebuie să se fi aşteptat şi la percheziţiile secrete făcute la locuinţa lui. Faptul că lipsea des noaptea de acasă, salutat de prefect ca un fel de ajutor dat reuşitei sale, nu l-am privit decît ca pe un *vicleşug* menit a înlesni cît mai mult cercetările poliţiştilor şi a-i aduce mai uşor la convingerea - pe care pînă la urmă G. a şi căpătat-o - că scrisoarea nu se mai află în casă. Mai simţeam că toată înlănţuirea ideilor privitoare la principiul invariabil ce călăuzeşte felul de a lucra al poliţiei cînd e în căutare de lucruri ascunse, idei pe care, nu fără trudă, ţi le-am expus în amănunt, mai simţeam, spun, că tot şirul acesta de idei a trebuit să treacă, fără doar şi poate, şi prin mintea ministrului. Şi aceasta trebuia negreşit să-l facă să dispreţuiască toate *ascunzătorile* obişnuite. Nu putea fi, gîndeam, atît de sărac cu duhul încît să nu vadă că hruba cea mai dosnică şi mai bine tăinuită din locuinţa lui va fi pentru ochii, pentru sondele, burghiele şi lupele prefectului tot aşa de deschisă şi la îndemînă ca şi o anticameră oarecare. Am văzut, în cele din urmă, că a fost nevoit să se folosească de un mijloc simplu, dacă nu-l va fi ales chiar dintr-un îndemn lăuntric. Poate că-ţi aduci aminte de hohotele de rîs ale prefectului la prima noastră convorbire atunci cînd i-am dat a înţelege că e foarte cu putinţă ca dacă misterul îl încurcă atît de tare, acest lucru să se datoreze tocmai *desăvîrşitei* simplicităţi a procedeului.

- Da, răspunsei eu, mi-aduc bine aminte de izbucnirea lui. Mi-a fost chiar teamă să nu-i vină rău de atîta veselie.

- Lumea materială, urmă Dupin, e plină de analogii izbitoare cu cea imaterială. Şi de aceea dogma retorică potrivit căreia o metaforă sau comparaţie poate la fel de bine să întărească un argument şi să înfrumuseţeze o descriere capătă

culoare de adevăr. De pildă, principiul relativ la *vis inertiae*[1] pare a fi acelaşi şi în fizică şi în metafizică. E tot atît de adevărat, în cea dintîi, că un corp mare e pus în mişcare cu mai multă greutate decît unul mic şi că mişcarea ce rezultă e proporţională cu această *greutate*, pe cît e de neîndoielnic în cealaltă că inteligenţele mai cuprinzătoare şi totodată mai îndrăzneţe, mai sigure de sine şi mai felurite în acţiunea lor decît cele mai slabe sînt totuşi mai greu de urnit şi mai şovăielnice la primii lor paşi. Încă ceva: ai băgat de seamă vreodată care anume firme de magazin atrag mai degrabă atenţia ?

- Nu m-am gîndit niciodată la aşa ceva, spusei eu.

- E un joc de-a ghicitelea, urmă Dupin, care se joacă pe o hartă geografică. Unul din jucători cere celuilalt să găsească un cuvînt dat - numele unui oraş, al unui rîu, al unui stat sau imperiu - pe scurt, un cuvînt oarecare aflat pe suprafaţa pestriţă şi încurcată a hărţii. De obicei, un jucător fără experienţă caută să-şi încurce adversarii dîndu-le să ghicească numele scrise cu literele cele mai mărunte, dar jucătorii încercaţi aleg cu tot dinadinsul cuvintele ce se întind cu litere mari de tot de la un capăt la altul al hărţii. Aceste cuvinte, asemenea firmelor şi afişelor cu litere uriaşe de pe stradă, rămîn nebăgate în seamă tocmai fiindcă sînt atît de evidente. Şi aici, eroarea materială e în totul asemenea cu lipsa de atenţie morală din vina căreia intelectul lasă să-i scape neobservate acele argumente prea la mintea omului, sîcîitoare prin însăşi evidenţa lor. Se pare însă că acesta e un lucru nitel mai presus sau mai prejos de înţelegerea prefectului. Niciodată nu s-ar fi gîndit că ar fi probabil sau posibil ca ministrul să-şi pună scrisoarea chiar sub nasul tuturor, cu scopul ca să împiedice cît mai bine pe unii s-o zărească.

Dar cu cît mă gîndeam mai mult la inteligenţa strălucită, subtilă şi plină de îndrăzneală a lui D., cu cît mă gîndeam mai mult la faptul că documentul trebuia să-i stea veşnic la *înde-*

[1] Forţa inerţiei (în limba latină în original).

mînă, dacă intenţiona să-l poată folosi la momentul potrivit, şi cu cît mă gîndeam mai mult la constatarea prefectului că n-a fost ascuns în hotarele cercetării obişnuite a acestui demnitar, cu atît mai mult mă încredinţam că ministrul, ca să-şi ascundă scrisoarea, recursese la un mijloc simplu şi lesne de înţeles, la acela de a nu-l ascunde cîtuşi de puţin.

Întemeiat pe acest raţionament, mi-am pus o pereche de ochelari verzi, şi într-o bună dimineaţă m-am înfiinţat, ca din întîmplare, la locuinţa ministrului. Îl găsii pe D. acasă, căscînd, trîndăvind ca de obicei, pierzîndu-şi vremea cu nimicuri şi văitîndu-se că ar fi nespus de plictisit. La drept vorbind, poate că e omul cel mai energic de pe lume, dar numai cînd nu-l vede nimeni.

Ca să-i cînt în strună, mă plînsei şi eu de necazurile mele cu ochii şi de nevoia de a purta ochelari, la adăpostul cărora cercetam cu grijă şi cu de-amănuntul întreaga încăpere, părînd totuşi a fi atent numai la convorbirea mea cu amfitrionul.

M-am uitat cu multă băgare de seamă la o masă de lucru foarte mare la care şedea şi pe care se grămădeau de-a valma cîteva scrisori amestecate cu alte hîrtii, vreo două-trei instrumente muzicale şi un mic număr de cărţi. Totuşi, după o cercetare îndelungată şi făcută pe îndelete, n-am văzut aici nimic care să- mi trezească mai cu deosebire bănuielile.

În cele din urmă, ochii mei dînd mereu ocol încăperii, căzură pe o mapă de carton, ponosită, cu imitaţie de filigran, atîrnată cu o panglică albastră şi soioasă de un cui mic de aramă drept la mijloc deasupra căminului. În această mapă, care avea trei-patru despărţituri, se aflau cinci-şase cărţi de vizită şi o singură scrisoare. Aceasta din urmă era foarte murdară şi mototolită. Era aproape ruptă în două la mijloc, ca şi cum cineva ar fi vrut mai întîi să o rupă de tot, ca pe un lucru fără valoare, şi apoi, răzgîndindu-se, s-ar fi oprit. Purta o pecete mare, neagră, cu iniţiala lui D., *foarte* vizibilă, şi era adresată, cu un scris mărunt de femeie, însuşi ministrului. Era aruncată la întîmplare, şi, pe cît se părea, chiar cu dispreţ, într-una din

despărţiturile de sus ale mapei.

De la cea dintîi aruncătură de ochi m-am şi încredinţat că aceasta era scrisoarea pe care o căutam. Bineînţeles că se deosebea cu totul prin înfăţişare de aceea despre care prefectul ne citise o descriere atît de amănunţită. Aici, pecetea era mare şi neagră, cu iniţiala lui D. Pe cealaltă, pecetea era mică şi roşie, cu blazonul ducal al familiei S. Aici, adresa ministrului era scrisă cu litere mărunte şi feminine. În cealaltă, adresa unui anume personaj regal era scrisă cu hotărîre şi îndrăzneală. Scrisorile nu se asemănau decît într-o singură privinţă: mărimea lor. Dar deosebirile de netăgăduit, şi vădit prea exagerate, dintre ele, apoi halul de murdărie al acestei hîrtii mototolite şi rupte erau prea nepotrivite cu *adevăratele* obiceiuri ale unui om ordonat ca D. şi lăsau să se vadă intenţia lui de a inspira unui observator ideea că documentul ar fi lipsit de orice valoare. Toate aceste lucruri, dimpreună cu felul mai mult decît sfruntat cum fusese aşezat acest document, de-a dreptul sub privirile oricărui vizitator - adică tocmai aşa cum prevăzusem în concluziile la care ajunsesem mai înainte - toate acestea, spun, erau menite să întărească bănuielile unui om pus pe bănuială din capul locului.

Mi-am prelungit vizita cît am putut mai mult şi, în vreme ce susţineam o discuţie foarte însufleţită cu ministrul despre un subiect care ştiam bine că-l interesase şi-l răscolise totdeauna, îmi îndreptam din răsputeri atenţia asupra scrisorii. Pe cînd o cercetam astfel, mi-am întipărit în minte înfăţişarea exterioară şi felul cum era aşezată în mapă. Şi am ajuns pe încetul la o descoperire care a înlăturat orice urmă de îndoială ce îmi mai rămăsese. Uitîndu-mă cu luare-aminte la marginile hîrtiei, băgai de seamă că erau mult mai mototolite decît s-ar fi cuvenit. Arătau ca şi cum ar fi fost ferfeniţite, aveau adică înfăţişarea unei bucăţi de hîrtie groasă care, după ce a fost îndoită o dată şi apăsată cu un cuţit de tăiat hîrtie, ar fi fost întoarsă şi îndoită din nou pe aceleaşi cute sau margini ce alcătuiseră îndoitura dintîi. Această descoperire mi-a fost de ajuns. Era pentru mine lucru lămurit că scrisoarea fusese întoarsă ca o mănuşă, cu

partea dinăuntru în afară, schimbîndu-i-se adresa şi pecetluind-o din nou. Mi-am luat rămas bun de la ministru şi am plecat numaidecît, lăsînd o tabacheră de aur pe masă.

În dimineaţa următoare venii să-mi iau tabachera, cu care prilej ne-am reluat cu însufleţire discuţia din ajun. Pe cînd stăteam de vorbă, deodată, o puternică detunătură, ca un foc de pistol, se auzi chiar sub ferestrele locuinţei ministrului şi fu urmată de un şir de ţipete de groază şi de strigătele unei mulţimi înspăimîntate. D. se năpusti la geam, îl deschise şi se uită afară. Între timp, eu mă repezii la mapă, luai scrisoarea, o pusei în buzunar şi o înlocuii cu un facsimil (în ceea ce priveşte înfăţişarea exterioară) pe care-l pregătisem cu grijă de acasă şi în care ştampila lui D. era foarte bine imitată cu ajutorul unei forme de miez de pîine.

Tărăboiul de pe stradă fusese pricinuit de purtarea nesocotită a unui om cu o puşcă. O descărcase în aer, în mijlocul unei mulţimi de femei şi de copii. S-a dovedit, de altfel, că puşca nu fusese încărcată cu gloanţe, şi individul a fost lăsat să-şi vadă de drum, ca un nebun sau un beţiv ce era. După ce se depărtă, D. s-a întors de la fereastra unde îl urmasem de îndată ce-mi pusesem la adăpost obiectul rîvnit. Puţin după aceea, mi-am luat rămas bun de la el. Aşa-zisul nebun fusese un om plătit de mine.

- Dar ce scop ai urmărit, întrebai eu, cînd ai înlocuit scrisoarea cu un facsimil ? N-ar fi fost mai nimerit să fi pus mîna pe ea făţiş, chiar de la prima vizită, şi să fi plecat ?

- D., răspunse Dupin, e un om în stare de orişice, şi un bărbat zdravăn. Iar în locuinţa lui nu duce lipsă de slujitori credincioşi. Dacă aş fi făcut încercarea nebunească la care te gîndeşti, n-aş mai fi scăpat cu viaţă din casa ministrului. Bravul popor al Parisului n-ar mai fi auzit nimic despre mine. Dar în afară de astea, mai aveam un scop anumit. Ştii care sînt preferinţele mele politice. În împrejurarea asta, sînt cu totul de partea doamnei despre care e vorba. Vreme de optsprezece luni, ministrul D. a avut-o în puterea lui. De data asta ea e aceea care îl are în mîinile ei, deoarece, neştiind că nu mai e posesorul scrisorii, va continua s-o ameninţe ca şi cum ar fi încă. Astfel,

îşi va nimici el însuşi fără de greş şi dintr-o singură lovitură cariera politică. Căderea lui va fi tot atît de neaşteptată pe cît de ridicolă. Se vorbeşte cu multă uşurinţă despre *facilis descensus Averni*[1], dar de cîte ori e vorba de a sui, aşa cum spunea faimoasa Catalani[2] despre arta de a cînta, "e mult mai lesne să urci decît să cobori". În împrejurarea de faţă n-am nici o simpatie, nici măcar milă pentru cel ce coboară. El e într-adevăr acel *monstrum horrendum*[3], un om genial, dar fără principii. Mărturisesc, totuşi, că mi-ar face mare plăcere să cunosc ce anume gînduri îl vor fi frămîntat cînd, înfruntat fiind de aceea pe care prefectul o numeşte "un anumit personaj", va fi fost nevoit să deschidă scrisoarea ce i-am lăsat-o în mapă.

- Cum, i-ai scris ceva anume pentru el ?

- Mda, nu mi s-a părut că e nimerit să las pagina dinăuntru în alb, ar fi fost o jignire. Odată, la Viena, D. mi-a făcut o festă urîtă, despre care i-am spus, cu multă voie bună, că am s-o ţin minte. Aşadar, dîndu-mi seama că va fi oarecum curios să afle cine anume l-a păcălit, am crezut că ar fi păcat să nu-i las un semn. Îmi cunoaşte bine scrisul, şi tocmai de aceea am copiat în mijlocul paginii albe cuvintele:

Un dessein si funeste,
S'il n'est digne d'Atrée, est digne de Thyeste[4]...

Versurile acestea se găsesc în *Atrée*, piesa lui Crébillon.

Traducere de Ion Vinea

(din lucrarea "Edgar Allan Poe", "Scrieri alese",
Editura pentru literatură universală, 1963)

---

[1] Lesne-i să cobori în infern (în limba latină în original).
[2] *Angelica Catalani* (1779-1849), vestită primadonă italiană.
[3] Monstru respingător (în limba latină în original).
[4] Dacă aceste ţeluri funeste / Sînt nevrednice de Atreu, atunci-s vrednice de Tieste (în limba franceză în original).

EDITURA MARIANNE
TEL. 667.00.55
BUCUREŞTI

Sub tipar:

VIAŢA MARIANNEI

de MARIVAUX.

Cuprins

Cazul Karen Leith 5

Scrisoarea furată 167

Consilier literar: D.T. Constantinescu
Tehnoredactor: M. Constantin
Procesare: Grosu General Computing S.R.L.
Tiparul executat la S.C. LUCEAFĂRUL S.A.
Unitatea Buftea
Coli de tipar: 12

MAEȘTRII ROMANULUI POLIȚIST

Cu acest volum editura „Marianne" lansează, după romanul de dragoste, o nouă serie de romane prin care doreşte, după cum o arată şi titlul, să pună la dispoziţia cititorilor săi cele mai frumoase romane poliţiste scrise de marii maeştri, clasici şi moderni, ai acestui gen literar atît de apreciat de marele public deoarece pune întotdeauna, problema esenţială a existenţei: lupta dintre bine şi rău, dintre adevăr şi minciună.

Primul număr deschide această serie cu un roman de Ellery Queen, pseudonimul literar al celor doi veri — Frederic Dannay şi Manfred B. Lee care au scris, începînd din perioada interbelică, peste 40 de excelente romane poliţiste.

Karen Leith, o celebră scriitoare americană, este găsită moartă, într-una din camerele casei sale cu evocator mobilier şi grădină, japoneze, în condiţii misterioase ce constituie cheia întregului mister. Dar cine este vinovatul... ne-o va spune Ellery Queen.

ISBN 973-9088-07-4

PREȚ 428+
2 TL
Total 430 lei